

တက္ကသိုလ်

ရောပင်းဒေါက်

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ

တက္ကသိုလ်
နေလင်းအောင်

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ
စာစဉ် (၆)

BURMESE
CLASSIC

စာပေပွင့်မြဲချက်အမှတ် = ၅၀၁၅၃၃၀၅၁၁
ပျက်နှာပုံ၊ ပွင့်မြဲချက်အမှတ် = ၅၀၁၅၀၀၀၅၀၂

မဆမဆကြွပ်

၂၀၀၆ ခုနှစ်

အုပ်စု - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၀၅၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးဝေကိုင် (ချိုစော၊ သံဇာဗေ)

ခရိုင်၊ အာဇာနည်၊ မုလိမြို့ (၃)

မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊

အတွင်းနှင့်ပျက်နှာပုံနှိပ်

ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်

ဦးကျော်စိန် (၀၂၉၀၉)

အမှတ် - ၀၇၁၊ ၃၃-လမ်း

ကျောက်စိမ်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး

ပြည်ထောင်စု ဝဏ္ဏပြု

ဒုတိယ

တိုင်းရင်းသားအစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု

ဒုတိယ

အစုအဝေးအား တည်တံ့စွာ

ဒုတိယ

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး

ပြည်ပဘက်မှ ပုလိန်မှ အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး (၄) မှ

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး (၄) မှ

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး (၄) မှ

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု

မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု မြို့တော်နှင့်အစုအဝေး ဝဏ္ဏပြု

အခန်း (၈၄)

BURMESE
CLASSIC

အလဲအလှယ်ကိစ္စ

အဘိုးပိန်သည် အကျီနက် မျက်နှာဖုံးစွပ်၏ နောက်ကျော
တို့ ငေးကြည့်နေရင်း မတိုးမကျယ် ရေခွက်လိုက်သည်။

‘ဒီကောင် ပြောပုံက ငါတို့ကို ရှိတယ်လို့တောင် ထင်ရဲ့
လား မသိဘူး...’

‘ဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ညီရာ၊ သူ့မှာလဲ တာဝန်နဲ့ပါ၊
သီးခြားဆောင်ရွက်ရတဲ့တာဝန်ဆိုတော့ ကြီးလေးတဲ့ သတ်မှတ်
ချက်တွေ ရှိနေလို့ပါ။ သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး’

‘ထားပါလေ၊ ဟို မိန်းကလေးကကော ငါတို့ကို အသက်ရှိ
တယ်လို့ ထင်သေးရဲ့လား၊ သူ လုပ်ချင်တာ လျှောက်လုပ်နေတာပဲ၊

၆ * ကမ္ဘာ့သိုလ်နေသင်းကောင်

မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ လုပ်နေကိုင်နေပုံတွေက ထောင့်ကို ပွဲကစားခဲ့တဲ့

အဘိုးဝိန်စကားကြောင့် အဘိုးဝ ခုယံမိတော့သည်။

'ဟာ၊ . . . ဟာ။ ငါ့ညီက လုံမလေးကိုပါ စိတ်ဆိုးနေတာ ကို။ သူ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေတာတွေစာ ယန်းရှုန်းဂိုဏ်း အတွက်ပါ ငါ့ညီ၊ သူ့ကိုယ်ကမ္ဘာ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ညီ စိတ်ကို မျက်ခြည် ခြေထိသင့်ဘူး'

'ကျွန်ပြောတာက တစ်မျိုးပါ။ ဒီရက် အတောအတွင်းမှာ လုံမလေး စီမံ အနေအထိုင် ပြောင်းလဲနေလို့ပါ'

'ဟ၊ ဘာတွေများ ပြောင်းလဲနေလို့လဲ ငါ့ညီမ ငါ့ညီ အာရှ မဆီမပါလား'

'ခင်ဗျားက ကျွန်ဆက် ပိုဆီမှာပေါ့ဗျာ'

အဘိုးဝသည် မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေစည် လိုက်ပြီး . . .

'ကဲ . . . ကဲ . . . စကားတွေ ဆိပ်ပြောနေလို့ မမြင်ဘူး အခုတစ်ခဏ အိပ်ကြည့်မို့'

အဘိုးဝသည် ပြောပြောဆိုဆို လျှပ်ထွက်ရန် ဟန်ပြင် လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် စီမံရှုန်းက အပြေးအလွှား ရောက် လာသည်။

'ဟင်၊ စီမံရှုန်းပါလား။ ဘာကိုစွန့်လို့လဲ လုံမလေး'

သိုလ်ကမ္ဘာ့သိုလ်ကောင် (၆) ၇

စီမံရှုန်းက ရှိသေးသေးစားအန်ရှင် ကိုယ်ကိုနှိပ်ပြီး မေး သည်။

'ကြော် . . . ခုနကလူ အယ်သူလဲဆိုတာ ဆီချင်လို့ပါ'

'လုံမလေး အလားနောက်ကျသွားပြီ။ ဘိုးလဲ အိပ်ချင်ပြီ' အဘိုးဝက စကားကိုပြတ်ပြီး ခြေလှမ်းပြင်သည်။

စီမံရှုန်းသည် အဘိုးဝ၏ အပြစ်စကားကို မကျေနပ် ချေလည်သည်။ အထွန်မထင်ရဲတော့။

စီမံရှုန်း၏ အချိန်အကဲကို ကြည့်နေသော မော်လင် သည် ဤကိစ္စကို သူဝင်မှမြင်မည်မှန်း၊ အဘေးပေါက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် . . .

စီမံရှုန်းနောက်တွင် ရပ်နေရင်းက ရှေ့ကိုလျှောက်တွက် လာပြီး အဘိုးဝကို ကားသည်။

'သူ ပြန်သွားတာကို ကျွန်တော် ဆီပါအယ် အဘိုးဝ၊ ကျွန်တော်ဆီချင်တာက သူ အယ်သူလဲ ဆိုတာကိုပါ'

အဘိုးဝ မော်လင်ကို မော့ကြည့်သည်။

မော်လင်အနုကို လွန်ဆန်၍ ခြေစုံမှန်း၊ အဘေးပေါက် ခါး။

ထို့ကြောင့် ရယ်ရယ်ပြုံးပြီး ပြောတော့သည်။

'ကြော် . . . ဒါလား။ ဆီမပါဘယ်၊ အဲဒီလူက ဟေးဟေး'

မော်လင်သည် အဘိုးဝ၏ အပြုံးမပီသော အပြုံးကို ဂရု စိုက်စော့စော့ ခပ်တည်တည် ထပ်မေးသည်။

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

‘ဟေးစီး၊ သူနာမည် ဟေးစီးဟုတ်လား။ သူက ဒီကို
ဘာလာလုပ်တာလဲ’

မော်လင်က တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်မေးသည်။

မော်လင့်ကို မကျေနပ်တော့ပေ။

မော်လင်သည် စကားလှေကားကို တစ်တစ်ချင်း နင်းလာ
နေပြီ။ မကျေနပ်သော်လည်း မပြောမဖြစ်၍ ပြောရပြန်သည်။

‘လူချင်းမလဲဖို့ လာပြောတာပါကွာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကောင်လေးကလဲ မေးလို့ကို ‘မဆုံးတော့ပါလား’

‘မပြောချင်လည်း ရပါတယ် အဘိုးဝရဲ့’

မော်လင်သည် ကလေးဆန်ဆန်ပြောပြီး တစ်ဖက်သို့
မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

ထို့နောက် စီးမင်ရှန်းကို စိုက်ကြည့်ပြီး

‘အပေါ်ရှန်း၊ သွားမယ်’ ဟု ပြောတော့သည်။

အဘိုးဝနှင့် အဘိုးပိန်သည် ဘာစကားမျှ မပြောကြတော့

ပါ။

မော်လင့်အခြေအနေကိုသာ အေးစက်စက် စောင့်ကြည့်
နေကြသည်။

မော်လင်သည် စီးမင်ရှန်းလက်ကိုဆွဲပြီး ရွှေ့တို နှစ်လှမ်း
သုံးလှမ်း လှမ်းသွားပြီးမှ နောက်ပြန်လှည့်လာပြန်သည်။

ထို့နောက် အလိုမကျသော ကလေးဆိုးကြီးလို တောင်းဆို

တော့သည်။

‘အဘိုးဝ ပြောဗျာ၊ ပြောဗျာ’

‘ဟား . . . ဟား . . . သွားမယ်ဆိုပြီး ပြန်လှည့်လာရ
သလား၊ ကောင်လေးရဲ့၊ တို့က မင်းကို ငယ်ငယ်ကတည်းက
စောင့်ရှောက်ပြုစုလာခဲ့တဲ့လူတွေပါကွာ၊ ခုတော့ . . . မင်းက
ခြေဖဝါးလည်း ကြီးလာရော စကားလည်း များလာရော ဟား ဟား’
မော်လင်သည် မည်သို့မျှ စောဒက မတက်တော့ဘဲ
ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်သွားသည်။

သူ၏ စာမူစာရာများ ရိုင်းဖျသွားသည်ကိုလည်း သတိပြုမိ
သည်။

အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်စလုံးက ရုက်ကီးရုက်ကန်းဖြစ်နေ
သော မော်လင့်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသွားသည်။ အတန်ကြာမှ အဘိုးဝ
က လှမ်းပြောသည်။

‘ကဲ . . . သေသေချာချာ နားထောင်၊ ဟေးစီးက အပေါ်
အကျ သတင်းလာပို့သွားတယ်၊ ဝန်ရင်မော်အတူဟာ ဝန်ရင်မော်
အစစ်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး ချစ်မိတ်ဆွေတဲ့၊ နာမည်က မျက်နှာ
တစ်ထောင် တစ်ကိုယ်တော်ဧည့်သည် လိန်ကူးချီတဲ့၊ သူသာ
ဝန်ရင်မော်အစစ် ရှိတဲ့နေရာကို သိနိုင်တယ်တဲ့၊ သူသာ သိတယ်
လို့လည်း ယူဆသတဲ့၊ ဒါကြောင့် သူနဲ့ အလဲအလှယ်လုပ်ယင်
အခက်တွေ့မယ်တဲ့၊ သူပြောတာ ဒါပဲ၊ သိပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါပြီ . . . သိပါပြီ’

စီးမင်ရှန်းသည် အဘိုးဝေကားကို နားထောင်နေရာမှ ဖုတ်မှောင်ကြွတ်ပြီး လှမ်းမေးသည်။

'ဝန်ရင်မော်အတုဟာ လိန်တူးချီတဲ့လား၊ ဟုတ်လား အဘိုး'

'ဝါကို ငါမသိဘူး၊ ငါပြောတာက ဟောစီး ပြောသွားတဲ့ စကားကို ပြန်မြှော့ပြနေတာ'

'ဝါပြန် ဟောစီးက အယ်လို သိခဲ့တာတဲ့လဲ'

'ဝါလည်း ငါမသိဘူး၊ သူမှားပြောတာလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး'

စီးမင်ရှန်းသည် နှစ်ဦးသဘောဆောင်နေသည့် ပြဿနာကို အဖြေရှာမရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

တစ်စုံတစ်ရာ ထပ်မေးရန် ပါးစပ်စာလွှတ်လွှတ် ဖြစ်နေရာမှ သက်ပြင်းစာချက် ဟင်းခဲနီ ဖုတ်လိုက်သည်။

အဘိုးပိန်သည် မော်လင့်ကိုတစ်လှည့် စီးမင်ရှန်းကို တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်ပြီး သတိပေးလာသည်။

'စီးမင်၊ ညည်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်ပေါ်အောင် သိပ်မလုပ်နဲ့၊ ဟောစီးက ညည်းအကြောင်း၊ တော်တော်သိနေတယ်၊ သူ့အာ ညည်းအကြောင်း၊ စိုက်ချုပ်ကြီးကို ပြောလိုက်ရင်'

စီးမင်ရှန်းသည် တုန်ခါနေပြန်သွားပြီး မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲလာသည်။

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘိုးပိန်'

ကြွေးရသောစကားကြောင့် မော်လင့် မကျေမနပ် ဖြစ်လာ

သည်။

'သူ ပြောရဲရင် ပြောကြည့်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်မယ်'

'ဟို၊ . . . လူကလေးက အယ်ဒေါ့ကြီးတာကို။ မင်း၊ ပုစရာ မလိုပါဘူး။ မင်းကိုယ်စား၊ ဘိုးရှင်ယောက်လုံး၊ ရှိနေပါတယ်။ မင်း၊ အပေါ်ရှန်းကို ဘယ်သူမှ စုစုခေါ်ခေါ်အောင် မလုပ်စေရပါဘူးကဲ့ . . . ကဲ့ . . . အချိန်မရှိဘူး၊ ပြန်ကိုင်တော့'

စီးမင်ရှန်းသည် အဘိုးကြီးရှင်ယောက်လေးကို ကျေးဇူးတင်စကားထပ်ပြောပြီး၊ မော်လင့်လက်ကိုဆွဲကာ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

အဘိုးကြီးရှင်ယောက်သည် သူတို့ရှင်ယောက်ကို ရောကြည့်နေရင်း ခေါင်းစာယမ်းယမ်း လုပ်လိုက်ကြသည်။

'အင်း၊ . . . သခင်လေး၊ ရဲ့မျက်နှာကို တောက်ထားပြီး၊ လုံမလေး၊ ရဲ့ကိစ္စတွေ အောင်မြင်အောင် တို့လုပ်ပေးရတော့မှာပဲ'

'ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဇီပန်းချောင်မှာ ခိန်းကလေးတွေ အဓမ္မာကြီး ရှိနေတဲ့ကြားက သူတစ်ယောက်တည်း၊ လူချစ်လူခင် ပေါ်နေတာကတော့ သူကသိလဲ အကန့်ပေးပေမဲ့၊ ဟား၊ . . . ဟား၊ . . . ဟား၊ . . . ဟား'

အဘိုးကြီးရှင်ယောက်သည် စိတ်ထဲ ရှင်းလင်းသွားပြီး သဖြင့် ကျေးဇူးတင်နပ်ကြီး ခယ်နေကြတော့သည်။

အခန်း (၈၅)

မှောင်ရိပ်ထဲကလူ

စီးမင်ရှန်းနှင့် မော်လင်တို့သည် တစ်ယောက်လက်တစ်
ယောက်ဆွဲပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်နေကြသည်။

စီးမင်ရှန်းသည် တစ်လမ်းလုံး မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး၊
အတွေးနက်လာသည်။

မော်လင်သည် စီးမင်ရှန်း၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲတို့
အကဲခတ်နေရာမှ၊ လွှတ်ခနဲပြောလာသည်။

‘အဒေါ်ရှန်း၊ စိတ်ရှုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား မျက်နှာ
ကြီး တို့နေရင် ကျွန်တော် ငိုချမိလိမ့်မယ်’

ထိုအခါကျမှ စီးမင်ရှန်း ခေါင်းထောင်လာသည်။

‘အို... ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ မော်လင်ရဲ့’

‘ကိုယ် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်တို့ကို အသိဆုံးပေါ့၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဒေါ်ရှန်းဘက်မှာ ကျွန်တော် ရှိနေတယ်ဆိုတာ
သတိရစမ်းပါ’

‘ငါ... နင့်ကို တွေးလေတင်တယ် မော်လင်’

‘အဒေါ်ရှန်း၊ အခန်းထဲဝင်ပြီး စကားပြောကြရအောင်
လား’

‘အချိန်မရှိတော့ဘူး မော်လင်၊ အဒေါ်ရှန်း အိပ်တော့မယ်’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော်ပြန်ရင် အဒေါ်ရှန်း တကယ်
အိပ်ပါ’

‘ဟဲ့၊ ငါက မအိပ်ဘဲ၊ ဘာလုပ်နေရမှာလဲ၊ မိုးလင်းတဲ့အထိ
ထိုင်နေရမှာလား’

‘အဒေါ်ရှန်းက တကယ်အိပ်ပျော်မှာမို့လား’

‘ငါက ခဏလဲ့လိုက်တာနဲ့ ထုံးခနဲ အိပ်ပျော်တတ်တာပဲ’

မော်လင် စောစက မတတ်တော့၊ ခေါင်းညိတ်ပြီး၊ သူ့အိပ်

ခန်းရှိရာ လျှောက်သွားသည်။

စီးမင်ရှန်းက မော်လင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေး

ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်၌ သူမ၏ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်စများသည်

ပါးပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့် စီးဆင်းလာသည်။

စီးမင်ရှန်းသည် သတိပြန်ဝင်လာသည်နှင့်၊ မျက်ရည်စ

များကို ကမ်းကတန်း ပြန်ဆုတ်ပစ်လိုက်သည်။
 ထို့နောက် စကြာလမ်းအတိုင်းလျှောက်သွားပြီး အခန်းတံခါး
 ကို တွန်းပွင့်လိုက်သည်။
 အခန်းထဲ ဝင်သည့်နှင့် မောင်ရိပ်ဆံမှ လူတစ်ယောက်
 ကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။
 သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ လည်တံချည်ချည်
 နှင့် လူတစ်ယောက် မြင်နေသည်။
 စီးမင်ရှန်းသည် ဆိတ်ခနဲ မြင်သွားပြီး ပါးစပ်တ
 လိုက်သည်။
 သူပဲ အသံထွက်နိုင်မိမှာပင် ထိုလူအသံ ထွက်လာသည်။
 'ဝိတ်မဆိုပါနဲ့ စီးမင်ရှန်း'
 စီးမင်ရှန်းသည် ထိုအသံကို ကျက်မိလာဆဲဖြင့် ပွင့်နေ
 သော တံခါးကို ကမ်းကတန်း ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။
 ထို့နောက်...
 'သူရဲကောင်းကြီးပင်၊ ဖုတ်ပါဇာယ်ခနဲ'
 'ဖုတ်ပါဇာယ် စီးမင်ရှန်း'
 စီးမင်ရှန်းသည် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် နှစ်ယောက်
 အညှိုးနေသဖြင့် သွေးဆူပြီး ထူထူပူပူဖြစ်သွားသည်။
 'ကျွန်မ... ကျွန်မ မီးတွန်းလိုက်ရမလားရှင်'
 'ထွန်းနိုင်ပါတယ်'
 စီးမင်ရှန်းသည် ရွှေတို့ အနည်းငယ်တို့ပြီး အေးငွေပေါ်မှ

မီးတိုင်ကို မီးညှို့လိုက်သည်။
 မိမိမှန်နေသောအခန်းသည် ဖျက်ချင်းလမ်းလာသည်။
 မင်ရင်ကြွယ်သည် စီးမင်ရှန်းကို အလွန် အားနာနေဟန်
 နှိပ်သည်။
 'အားနာစရာ ကောင်းနေပါဇာယ် စီးမင်ရှန်း၊ ကျုပ် ခုလို
 ခောက်မလာသင့်ဘူး၊ ထင်ပါဇာယ်'
 စီးမင်ရှန်း ဆအောပေါက်သည်။
 'တိရစ္ဆာန်ပါဘူး၊ အရေးရှိလို့ လာတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်
 ဆအောပေါက်ပါဇာယ်၊ ဆိုင်ပါ၊ အေးအေးအေးအေး၊ ပြောဆိုကြတာ
 ပေါ့'
 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စီးမင်ရှန်း'
 မင်ရင်ကြွယ်က ပြောပြောဆိုဆို ကုလားဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်
 သည်။
 စီးမင်ရှန်းလည်း ကုလားဆိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း
 စကားသေသည်။
 'စာရှေ့ဆောင်မှာတုန်းက ကျွန်ုပ် သတိလစ်ပြီး စကားများ
 တော့မလို့ မနည်းကြီး ပြန်ပြီး ချုပ်ထားလိုက်ရတယ်၊ မင်ကသာ
 အတွင်းအားလှိုင်းနဲ့ မထားခဲ့ရင် ကျွန်ုပ် မှားယွင်းသွားမှာ အမှန်ပါ
 ပြီးမှ မင်မဲ့ အဇေကိစ္စကြီး ဖျက်စီးသွားမှာ စိုးရိမ်လိုက်တာ'
 'ဟုတ်တယ်၊ သူတို့က လူလည်ကျလွန်းလို့ ခုလို လုပ်ရတာ
 မတတ်သားတော့လည်း ကတားပေါ် ဆိပ်ကွက်လုပ်ရတာပေါ့အား'

'ဒါပေါ့ရှင်၊ ဒီကြားထဲ လူချင်းလဲဖို့ကိစ္စက တကယ့် ပြဿနာပဲရှင်'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း အဲဒါကို အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ၊ အဲဒီ ကိစ္စသာ အောင်မြင်သွားရင် ကျုပ်ရှာနေတဲ့ တရားခံ လွတ်သွားမှာ သိပ်စိုးရိမ်ရတာပဲ'

'အင်း... စိုးတော့ စိုးရိမ်စရာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို စိုးရိမ်မနေပါနဲ့တော့ရှင်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'လူချင်းလဲဖို့ကိစ္စကို ကျွန်မတို့ဘက်က လိုက်လျောမှာ မဟုတ်လို့ပါ'

'ဪ... အဲဒါ ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲဗျ'

'စီးမင်းရှုန်းသည် ပြောသင့်မသင့် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ သက် ပြင်းချကာ ပြောသည်။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြရရင်တော့ ဝန်ရင်မော်အတုဟာ ဝန်ရင်မော်အစစ်ရဲ့ ချစ်မိတ်ဆွေကြီး ဖြစ်နေလို့ပဲ၊ အဲဒီလူက မျက်နှာတစ်ထောင် တစ်ကိုယ်တော်စည်သည် လိန်တူးချိပ်'

'ဒါကို ခင်ဗျားတို့ သိနေပြီကိုး'

မင်ရင်ကြယ်က အံ့သြဟန်နှင့် လွတ်ခနဲ ပြောလာသည်။

'ရှင်ကတော့ ဒီကိစ္စကို သိနေလို့လား'

'စီးမင်းရှုန်းက သံသယဖြင့် မေးသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ စကတည်းက သိထားတာပါ၊ ဟူဝန်ဟူ ပြောလို့ သိတာပါ'

စီးမင်းရှုန်းသည် ခေါင်းညိတ်ပြီး ငြိမ်သွားသည်။

ထို့နောက်...

မင်ရင်ကြယ်ကို စိုက်ကြည့်ပြန်သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် စီးမင်းရှုန်း၏ အကြည့်ကြောင့် လေမလဲ ဖြစ်သွားသည်။

အခန်း (၈၆)

သံသယ

'အင်း.. ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ဘက်က လူချင်း မလဲချင်တာကိုး'

'မင် တွေးလို့ရပါလိမ့်မယ်ရှင်'

'ဆက်စပ်တွေးမှ ရတာမျိုးပါ စီးမင်ရှုန်း၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် လိန်ကူးချီဟာ ဝန်ရင်မော်ရိုနေတဲ့နေရာကို သိနေပါလိမ့်မယ်'

'မင်က ကျွန်မပြောခင် ကြုံပြောနေတာကိုး'

'ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်မှာ မသိတာတွေ အများကြီး ရှိနေပါသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် သိချင်တာလေးတွေ မေးပါရအောင်'

'ဟုတ်ကဲ့... မေးပါ'

'ကျေးဇူးပဲ စီးမင်၊ စောစောက အင်္ကျီနက် မျက်နှာနဲ့လဲ တစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်၊ အရပ်ရှည်ရှည်နဲ့လူပဲ၊ သူ့ကို ခင်ဗျားတို့

ဘက်က အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတွေက အေးအေးဆေးဆေးလမ်းပေးခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီနောက် အဲဒီလူဟာ အနောက်ဆောင်ဘက်ကိုသွားပြီး ဟုဝန်ဟုနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ အရှေ့ဆောင်ဘက် ပြန်လာတယ်၊ အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲ၊ စီးမင် သိတယ် မဟုတ်လား'

'သိပါတယ် မင်၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ'

'ဘယ်သူဆိုတာ သိချင်လို့ပါ၊ ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းကလူကိုတော့ သိပါတယ်'

'နေပါဦး၊ မင်က သူနဲ့အတူတူ အရှေ့ဆောင်ဘက် ဝင်ခဲ့တာလား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် သူ့နောက် တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့ပါတယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် သူနဲ့ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းရဲ့ နာယကကြီး နှစ်ယောက်နဲ့ ဘာတွေ ပြောနေကြပါသလဲ'

'အဝေးကကြည့်နေရလို့ ပြောသမျှ မကြားပါဘူး၊ သူတို့ ပညာ အစွမ်းထက်တာ သိလို့ အနားမကပ်ဝံ့ဘူး၊ အဝေးက မသဲမကွဲ ကြားတာပဲရှိတယ်၊ တိကျမှုတော့ သိပ်မရှိလှဘူး'

'ဟင်း... ဟင်း၊ သူရဲကောင်းမင်က တစ်ကွက်ချန်ပြီး ပြောနေတာကိုး၊ တကယ်တော့ အဲဒီ နာယကကြီးနှစ်ယောက်ဟာ ငင်လောက် မစွမ်းပါဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက် တွဲတိုက်တောင် မဝံ့ကို ခန့်ခိုင်ပါဘူး'

‘ဒါက အရှိထက်ပိုပြီး ခန့်မှန်းနေတာပါ’

‘ထားပါလေ၊ သူတို့ ဘာတွေပြောနေသလဲ ဆိုတာသာ သိပါရစေ’

‘ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ၊ မရေရာ မသေချာပါဘူးလို့’

ထိုအခါကျမှ စီးမင်ရှန်းက ထုတ်ပြောတော့သည်။

‘အက္ခီနက် မျက်နှာဖုံးစွပ်ဟာ ရှင်ပြောသလို ကျွန်မတို့ ဂိုဏ်းတပါ နာမည်က ဟေးစီးလို့ ခေါ်တယ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်မြင်တာက အဲဒီလူဟာ အဓိကတရားခံရ တပည့်ဖြစ်သလို၊ ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့လူလည်း ဖြစ်တယ်ဆို တော့ ကျုပ်ဘယ်လို နားလည်ရတော့မှာလဲ’

‘မင်က ကျွန်မတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို သံသယ ဝင်နေပြီလား’

‘ဒီလို မစွပ်စွဲပဲပါဘူး စီးမင်၊ ဒီတော့ ကျုပ်နေရာကနေ ခင်ဗျား စဉ်းစားပေးစမ်းပါ’

‘ကျွန်မ တာဝန်ယူပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟာ ဒီကိစ္စနဲ့ ကင်းရှင်းပါတယ်၊ မင် သံသယ ဖြစ်မနေပါနဲ့’

စီးမင်ရှန်းက ရဲရဲဝံ့ဝံ့နှင့် ယတိပြတ် ပြောလာသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် တစ်နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက် ပြီးမှ...

‘ဒါနဲ့ ကျို့မိသားစုအိမ်တော်ကြီး မီးရှို့ခံရတာ သိတယ် မဟုတ်လား’

‘သိပါတယ်ရှင်၊ နေပါဦး... ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်က

ကျွန်မတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအပေါ် သံသယ ဝင်နေဆဲပဲလား’

‘ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် သံသယ ဝင်သင့် မဝင်သင့် ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်သင့်ပါတယ်၊ ကျုပ်နေရာက နေပြီး စဉ်းစား ကြည့်စမ်းပါ စီးမင်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မင့်ကနေနဲ့ သံသယ ဝင်ကောင်း ဝင်နိုင်ပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ပြောချင်တာကတော့ ကျွန်မတို့ ဂိုဏ်းချုပ် ကြီးဟာ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို လုပ်ကြံသူလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျို့ကုံးချင်ရဲ့ မိသားစုအိမ်တော်ကို မီးရှို့သူလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ အသက်ပေးပြီး တာဝန်ယူပါတယ်’

‘အင်း... စီးမင်စကားကို ကျုပ် ယုံကြည်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စီးမင်က လက်အောက်ငယ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်နေ တော့...’

‘ရှင် ဒီလိုမြင်မယ်ဆို မြင်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သူပါ၊ ကျွန်မတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ တရုတ်သိုင်းလောကမှာ နှစ်ယောက်မရှိနိုင်တဲ့ အမျိုး သမီး သိုင်းသူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပါ’

မင်ရင်ကြယ်က စီးမင်ရှန်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်သည်။

‘ယုံပါပြီ စီးမင် ယုံပါပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ဦးဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်ဆိုတော့ မဟုတ်တာ မလုပ်မှာ သေချာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟေးစီး ဆိုတဲ့လူကတော့ တစ်မျိုးပဲ၊ သူ့အသွင်က တစ်မျိုးထူး

ခြားနေတယ်'

'မင် ကြိုက်သလို မြင်ခွင့်ရှိပါတယ်ရှင်'

'ဟဲ... ဒါတွေ ထားလိုက်တော့၊ လောလောဆယ် ပြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းကြမှာလဲ'

'ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းကလည်း သခင်လေးဝန်ရင်မော်ကို အပူတပြင်း လိုက်ရှာနေကြပါတယ်ရှင်၊ ခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီးပန်းဆောင်ကို တစ်ခေါက် သွားရလိမ့်ဦးမယ်'

'ဒါ ကျုပ်တွေကိပါတယ်ဗျာ'

'ဒီလိုဆိုရင် ရှင်သံသယတွေ ပိုပြီး ရှင်းလင်းသွားနိုင်ပါပြီ၊ အာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ ဂိုဏ်းက သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို အကောက်ကြံပြီး လုပ်ကြံခဲ့ရင် ခုလို ဝန်ရင်မော်ကို လိုက်ရှာနေပါ့မလားရှင်'

'စီးမင်းရှန်းက မင်ရင်ကြယ် ခေါင်းထဲမှ သံသယကို ရှင်းသည့်ထက် ရှင်းအောင် ချေဖျက်သည်၊ မင်ရင်ကြယ် ပြုံးသွားသည်။'

'ကျုပ် သံသယရှင်းပါတယ် စီးမင်း၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့တွေ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို လိုက်ရှာနေတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး'

'ဟင်း... ဟင်း... မင်က ကျွန်မတို့ကို စိတ်ထားမမှန်ကန်ဘူးလို့ ယူဆနေပြီလားရှင်'

'ဟဲဟဲ... ကျုပ် ဒီလို မစွပ်စွဲပဲပါဘူးဗျာ၊ ခုလို မေးရတာ ခင်ဗျားတို့ ဝန်ရင်မော်ကို လိုက်ရှာနေတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ထား

အကောင်း၊ ဘက်ကို ဦးမတည်ခဲ့ရင် ဒုစရိုက်မှုတစ်ခုအဖြစ် အထောက်အထား ပြစ်လာနိုင်လို့ပါ စီးမင်း၊ ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းတယ်မဟုတ်လား'

'ရှင်းပါတယ် မင်း၊ ခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး၊ ကျွန်မတို့တွေ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို လိုက်ရှာနေတာဟာ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ဆီက အကူအညီတောင်းစရာ ရှိနေလို့ပါရှင်၊ ဒါကြောင့်မို့ပါ'

'အို... သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ဟာ ရူးနေတဲ့သူပဲဗျာ၊ သူက ဘာများ အကူအညီ ပေးနိုင်မှာမို့လဲ'

'ဒါက ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုပါ၊ မင်မေးလည်း ဖြေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ရပါတယ် စီးမင်း ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သခင်လေးဝန်ရင်မော်ကို ခင်ဗျားတို့ အပူတပြင်း လိုက်ရှာနေကြတာဟာ ကောင်းခြံတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပါလို့ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုပြောပြော ကျုပ်ကတော့ ယုံကို မယုံနိုင်သေးဘူး စီးမင်း'

'မင်ရင်ကြယ်၏ ပွင့်လင်းသော အပြောကြောင့်၊ စီးမင်းရှန်း၏ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်သည် နဖူးပေါ်မြင့်တက်သွားသည်။'

'စီးမင်းရှန်းသည် မင်ရင်ကြယ်၏စကားကိုပင်၊ ဂရုစိုက်ဟန် ခံမိတော့ပေ။'

xxx

‘ကျွန်မပြောတာကို သူ့ရဲကောင်းမင် ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင် နေပါ။ ကျွန်မကတော့ လိပ်ပြာသန့်ပါတယ်...’

‘ဟဲ ဟဲ၊ ခင်ဗျား ထုတ်ပြောဖို့ ခက်ခဲနေတယ်ဆိုရင်လဲ မပြောပါနဲ့ စီးမင်၊ ကျုပ်ကတော့ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ပြဿနာရပ်တွေကို ဘက်ပေါင်းစုံကနေပြီး အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားသုံးသပ်ကြည့် ပါတယ်၊ ရတဲ့ အဖြေကတော့ ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအပေါ် သံသယ ရှိနေတုန်းပဲ၊ ဒါ ကျုပ်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာပါ’

‘မင့်အနေနဲ့ လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်မြော်မြင်ခွင့် ရှိပါတယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မင် ဘယ်လို ရှုထောင့်တွေက ကြည့်မြင်ခဲ့ တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါလား’

‘ကျုပ်တွေထားတာက သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးတုပ်စိုးချင်ရင် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ပထမဆုံး ကျို့ကုံးချွင်နဲ့ ဝန်ရင်မော်ကို ဖယ်ရှားပစ်ရမယ်၊ ဒုတိယအနေနဲ့က နာမည်ကျော် ရဲထိုက်ကြီးနှစ်ခုနဲ့ ဝေရခန်းကြီးလေးခုကို တိုက်ခိုက်ပြီး သိမ်းယူ ဖယ်၊ အဲ... ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို သံသယ ဖြစ်ရတဲ့ အချက်က ခုပြောခဲ့တဲ့အချက်တွေအပြင်၊ ကျို့ကုံးချွင်ရဲ့ အိပ်တော် မှာ သူ့လျှို့ သွင်းထားတာပဲ၊ နောက်တစ်ချက်ကတော့ ဖေးလွင် ရဲတိုက် သခင်ကြီး လီချန်းလူတို့ ဖမ်းဆီးထားတဲ့ အချက်ပဲ’

စီးမင်ရှုန်းသည် မပွင့်တပွင့် ပြုံးလာသည်။

‘ဟင်းဟင်း... သူ့ရဲကောင်းမင်က ကျွန်မတို့ ဂိုဏ်း ဆရာကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ ဟေးစီးတို့ ပြောတာတွေကို ချောင်ဖြီး

နားထောင်ခဲ့တာကိုး...’

မင်ရင်ကြယ်သည် အားတုံအားနာဟန်နှင့်၊ ရှက်ကိုးရှက် ကန်းဖြစ်သွားသည်၊ သို့သော် ချက်ချင်း ကူဇွေဆည်လိုက်ပြီး

‘မှန်ပါတယ်၊ အဖြစ်မှန်တွေဟာ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ကျုပ် ဘာမှ မငြင်းပါဘူး စီးမင်...’

စီးမင်ရှုန်းသည် မင်ရင်ကြယ်ကိုကြည့်ပြီး သိမ့်သိမ့်တုန် အောင် ရယ်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် မချိုမချင်ပြုံးပြီး-

‘ကျွန်မပြောမယ် သူ့ရဲကောင်းမင်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဂိုဏ်းနဲ့ အနောက်ဆောင်ကလူတွေ ဘာဖြစ်လို့ ရန်ဖြစ်နေကြရ မှာလဲရှင်၊ နောက်တစ်ချက်က ကြုံလုံစိုက် စခန်းရှင်ကြီး ထန်လိန် မိုး လက်ထဲက လီချန်လူကို ကျွန်မတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကယ်တင် ခေါ်ထုတ်ခဲ့တော့မှာလဲ’

‘ဟဲ... ဟဲ... ကျုပ် တိုက်ရိုက်ကြီး ပြောမိတာကို စိတ် ခဆိုးပါနဲ့ဗျာ၊ ပထမအချက်က သိုင်းလောကကို လှည့်စားတာ ဖြစ် ပါလိမ့်မယ်၊ ဒုတိယအချက်ကတော့ ဘယ်ဘက်လက်ထဲက ပစ္စည်း တို့ ညာဘက်လက်ထဲ ပြောင်းထည့်တာမျိုးပါ’

‘အင်း... ကျွန်မ အာခြောက်အောင် ရှင်းပြလည်း မင် လုံမှာမဟုတ်ပါဘူးရှင်’

စီးမင်ရှုန်းသည် မကျေမနပ်နှင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား တော့သည်။ မင်ရင်ကြယ်သည် အားနာနေဟန်နှင့်...

‘ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး စီးမင်၊ ကျုပ် သဘောက စီးမင်

ဟာ စီးမင်တို့ရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအပေါ် ဘယ်လို သဘောပေါက်ထားတယ် ဘယ်လိုသိမြင်နေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်အပေါ် စဉ်းစားပြီး နှိုးဖြတ်နေမိတာပါ။ စီးမင် စကားကို ယုံပေမယ့် စီးမင် မမြင်နိုင်တဲ့ အရာတွေ မသိနိုင်တဲ့အရာတွေ ရှိနေသေးတယ်လို့ သံသယဖြစ်နေမိတာပါ။ စီးမင်စကားအပေါ် သံသယဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

‘ကျွန်မ ပြောပြီးပြီပဲ သူ့ရဲ့တောင်းမင်၊ ကျွန်မဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပူးပူးကပ်ကပ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူပါလို့၊ ထမ်းလည်းထမ်းဆောင်နေဆဲပါလို့’

‘ဟုတ်ပါတယ် စီးမင်၊ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်တွေက လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ထင်ရှားနေဆဲပါဗျ၊ တကယ်တော့ ကျို့ကုံးချွင်ရဲ့ အိမ်တော်မှာ ဟေးစီးကို သူလျှိုအဖြစ် တာဝန်ပေးထားတာကို ခင်ဗျားမသိခဲ့ပါဘူး၊ ဒါဟာ အရာကိစ္စတိုင်းကို ခင်ဗျား မသိနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကို ပေါ်လွင်စေခဲ့ပါတယ် စီးမင်’

စီးမင်းရှုန်းသည် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲလာတော့သည်။

xxx

‘ဒါ... ဒါတို့ ကျွန်မ သိပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့်... ဒါပေမယ့်’

သူမ စကားမဆုံးမီမှာပင် မင်ရင်ကြယ်က ဖြတ်ပြောသည်။

‘နောက်တစ်ချက်က ခင်ဗျားတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဝန်ရင်မော်အတူကို နောက်ကြောင်းကဝင်ပြီး ဖမ်းဆီးသွားတဲ့အချက်ပဲ’

ဒီလို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတိုယ်တိုင် ဖမ်းဆီးသွားတဲ့ကိစ္စကို ခင်ဗျားကြိုတင် မသိခဲ့ပါဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းတယ် မဟုတ်လား’

‘အိုး... ကျွန်မ ကြိုတင် သိမထားဘူးလို့ ရှင် ဘယ်လိုသိထားသတဲ့’

‘ဟဲ ဟဲ... ရှင်းရှင်းကလေးပါဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့၊ အဲဒီကိစ္စကိုသာ စီးမင်ကြိုပြီးသိထားခဲ့ရင် ‘အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား’ တွေနဲ့ ကျို့ကုံးချွင်ဆီက ဝန်ရင်မော်အစစ်ကို ခင်ဗျား တောင်းခံခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး’

စီးမင်းရှုန်းသည် မည်သို့မျှ ‘စောဒကမတက်နိုင်တော့ဘဲ’ ငိုငိုကျသွားတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်က စားနည်းချက်ကို ဖိပြီးပြောလာသည်။

‘ပြီးတော့လဲ ရှိသေးတယ် စီးမင်၊ ကြုံလုံစိုက်ရေစခန်းထဲ ချာရောက်နေတဲ့ ဖေးယွင်းရဲတိုက်သခင်ကြီး လီချန်းလူကို ဝင်ရောက်လုယူခဲ့တဲ့ကိစ္စကိုလည်း စီးမင် သိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟုတ်တယ် အဲဒီကိစ္စကိုလည်း စီးမင် လုံးလုံးသိမှာမဟုတ်ပါဘူး... ဟဲ ဟဲ ဟဲ’

စီးမင်ရှုန်းသည် ဘာစကားမျှမပြောနိုင်တော့ဘဲ မင်ရင်ကြယ်ကိုသာ အကြောင်သား ငေးကြည့်နေမိလေသတည်း။

ဟ...

အခန်း (၈၇)

မိတ်ဆွေမှ ရန်သူ

စီးမင်ရှန်းသည် ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ မော်ပြီး
မေးလာပြန်သည်။

‘ကဲ... ရှင် မြင်ထားတာတွေ ဆက်ပြောပါဦး မင်’

‘ဟဲ့ ဟဲ့... ဒါကတော့ ခင်ဗျားဘာသာခင်ဗျား ပြန်မေး
ကြည့်မှ ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်’

မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် စီးမင်ရှန်းမျက်နှာ ကွက်
ခနဲ ဖျက်သွားသည်။

ဘာစကားမျှမပြောဘဲ နှုတ်ပိတ်ပြီး ‘ငြိမ်နေလိုက်သည်။’

‘နောက်တစ်ချက်တ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်သခင်လေး

တာ ကလေးသာသာပဲ ရှိပါသေးတယ် စီးမင်၊ သူ့ အမြင်နဲ့
သူ့ဘဝဟာလည်း အင်မတန်နုနယ်ပါသေးတယ်၊ ဒီတော့ သူလည်း
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အနေအထားကို မှန်မှန်ကန်ကန် မမြင်နိုင်ရှာ
ပါဘူး။ ခုတစ်လောမှာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ အကြီး
အကျယ် ပြောင်းလဲနေခဲ့တယ် စီးမင်၊ ဒါကို ခင်ဗျား သိနေပေမယ့်
အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မသိဟန်ဆောင်နေရပါတယ်၊ တကယ်
တော့... ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အမျိုးသမီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့
ဇုန်သိက္ခာကို မယိမ်းယိုင်၊ မတိမ်းစောင်းအောင် အဖတ်ဆည်
ပေးနေသူပါ’

‘ဟင်... ရှင် ရှင် မော်လင်ပြောတာတွေတိုလည်း ကြားပြီး
ခဲ့ပြီကိုး’

စီးမင်ရှန်းက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် တဖန်တပြု ပြောလာ
သည်။

မင်ရင်ကြယ်က... .

‘ကျုပ် ကြားသိခဲ့တာတွေဟာ တစ်ဝက်တစ်ဖက် တစ်ပိုင်း၊
တစ်စပါ စီးမင်၊ နားစွန်နားဖျား ကြားနာခဲ့ရတာတွေပါ’ ဟု
ဇုံးဖုံးဖိဖိ ပြောလာသည်။

သို့သော် စီးမင်ရှန်းသည် သာမန်မိန်းကလေးမဟုတ်ပါ။
အလွန်ထက်မြက်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့်
အရိပ်ပြန့်နှင့် အကောင်ပါ မြင်နေသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်မျက်နှာလုံး နီရဲပြီး ခေါင်းငုံ့နေတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်၏ မျက်လုံးအစုံ၌ကား အရောင်တလတ်လတ် တောက်ပလာသည်။

‘အင်း... စီမင်ဟာ အင်မတန်ထက်မြက်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ’

စီးမင်ရှန်းသည် ခေါင်းငုံ့နေရာမှ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ပြန်မော့လာသည်။

‘ရှင်... ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မကတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအပေါ် ဘယ်လိုမှ မထင်ပါဘူး သူ့ရဲ့ကောင်း မင်၊ သူ့ဟာ အလွန်အတိုင်းပါပဲ’

‘ထားပါလေ၊ ခင်ဗျား လက်မခံချင်တဲ့စကားကို ကျုပ် ဖွတ်မပြောပါဘူး’

‘နေပါဦး မင်၊ ဒီကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်အနေနဲ့ ကျို့ကုံးချွင်ကို ဘာဖြစ်လို့ သံသယ မဖြစ်တာလဲ’

‘အိုး... ကျုပ်က ကျို့ကုံးချွင်ကို ဘာဖြစ်လို့ သံသယဖြစ်ရမှာလဲ စီးမင်ရှန်းရဲ့၊ သူ့မှာ အထင်လွဲစရာမှ မရှိတာ’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟေးစီးဟာ ကျို့ကုံးချွင်ရဲ့ ဖခင်ဖြစ်ခဲ့သလို အနောက်ဆောင်ကို အလွယ်တကူ ဝင်ထွက်နိုင်ခဲ့လည်း အမှန်ပါရှင်၊ ဒီတော့’

‘ဟား... ဟား... ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ် စီးမင်ရှန်း၊ တို့တို့ချွင်ဟာ ဝန်ရင်မော်ကို ဒုက္ခပေးသူ မဟုတ်ဘူး၊ ဝန်ရင်မော်ကို ဒုက္ခပေးသူဟာ အခြားတစ်ယောက်လို့ ဟေးစီးက ပြောခဲ့ပြီတဲ့’

ဒီထက်ရှင်းစရာ မှီသေးလို့လား၊ အဲ... တစ်ခုတော့ မှီတယ်၊ ဟေးစီးက ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါပါလို့ တိတိကျကျ မပြောခဲ့တာပဲ၊ ကျုပ်ပြောတာကို မယုံရင် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းဆရာကြီးနှစ်ယောက်ကို သွားမေးကြည့်ပါ၊ နောက်တစ်ချက်က ကျို့ကုံးချွင်ဟာ သခင်လေးဝန်ရင်မော်နဲ့ အင်မတန် ရင်းနှီးချစ်ခင်သူတွေပါ၊ သိုင်းလောကရဲ့ လေးစားမှုကို ခံယူရရှိထားသူလည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဟေးစီးကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်ပါ’

‘ဒါဖြင့် အဓိက တရားခံသာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလို့ ရှင် စွပ်စွဲသလား’

‘တိကျခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထားမရှိဘဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ မစွပ်စွဲပါဘူး စီးမင်၊ သံသယရှိစရာကောင်းတာကို ပြောနေတာပါ၊ မြစ်ပေါ်နေတဲ့ အခြေအနေ အလုံးစုံကို ဘက်ပေါင်းစုံက ကြည့်ပြီး စဉ်းစားမိတာတော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ သံသယရှိစရာ အကောင်းဆုံးပါ’

မင်ရင်ကြယ်၏ တသမတ်တည်းသော သံသယစကားကြောင့် စီးမင်ရှန်းမျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာသည်။

အတန်ကြာမှ တုန်ယင်သောအသံနှင့်...

‘ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် သူ့ရဲ့ကောင်းမင် ဘယ်လိုလုပ်ချင်ပါသလဲ’

‘ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီး’

သခင်လေး ဝန်ရင်မော် ဒုက္ခရောက်နေတာကို လက်ပိုက်ကြည့်နေ
မှာ မဟုတ်ဘူး။ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖျာလိုလိပ်ပြီး
ချုပ်ကိုင်ချင်သလို ချုပ်ကိုင်မယ့်၊ လုပ်ရပ်ကိုလည်း လက်ပိုက်ကြည့်
နေမှာ မဟုတ်ဘူး။

xxx

ကြားရသော စကားကြောင့် စီးမင်ရှန်း တစ်ကိုယ်လုံး
တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

‘ကောင်းပြီ သူ့ရဲကောင်းမင်၊ ခုချိန်ကစပြီး ရှင်နဲ့ ကျွန်မ
ရန်သူ ဖြစ်သွားပါပြီ။ အလျင်ကလို မိတ်ဆွေ မဟုတ်တော့ဘူး။
ရန်သူ... ရန်သူ’

စီးမင်ရှန်း၏ အသံသည် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသောကြောင့်
တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။

‘ခင်ဗျားဆုံးဖြတ်ချက်က သိပ်စောနေတယ် စီးမင်၊ ကျုပ်
က တကယ့် အဓိကတရားခံကို ရှာနေတာပါ။ မသက်ဆိုင်သူတွေ
ကိုတော့ လက်ဖျားနဲ့တောင် တို့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။’

‘ဟင်း... ဟင်း... ကျွန်မဟာ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းဝင် တစ်
ယောက်ပါမင်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ လက်ရင်းတပည့်လည်း ဖြစ်ပါ
တယ်’

‘အင်း... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသာ တကယ့်တရားခံ ဖြစ်နေရင်
တော့ စီးမင်နဲ့ ကျုပ်လဲ...’

‘အို... ရှင် ကျွန်မတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ရှင်ထင်သလို

မဟုတ်ပါဘူး’

‘မတော်တဆ ဟုတ်ခဲ့ရင် ဘယ်လို ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကို
ပြောတာပါ စီးမင်၊ မဖြစ်ရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပေါ့ဗျာ’

‘မတော်တဆ ဆိုတဲ့ စကားကို မပြောစမ်းပါနဲ့ရှင်၊ ရှင်ထင်
တာတွေဟာ တကယ်ဖြစ်နိုင်တဲ့အရာတွေ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ စီးမင်
ရှန်းရဲ့ စိတ်နှလုံးကို စိုးပိုင်ထားသူပေပဲ၊ ကျုပ် နောက်ဆုံးစကား
ပြောခဲ့ပါရစေ စီးမင်၊ ကျုပ်အလုပ်နဲ့ ခင်ဗျားတို့အလုပ်ဟာ
ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေကြပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားတို့
ဂိုဏ်းအပေါ် ရန်မမူပါဘူး။ လိုအပ်တဲ့ အဓိက တရားခံကို ရှာပြီး
ကျေးဇူးရှင် ဝန်ရင်မော်ကို ဒုက္ခတွင်းထဲက ကယ်တင်ဖို့ လုပ်ဆောင်
ရမှာပါပဲ’

‘ခုလို ကြားရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူ့ရဲကောင်း၊
မင်၊ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအပေါ်၊ အသက်
ထက်ဆုံး သစ္စာရှိသွားရပါလိမ့်မယ်’

‘ကောင်းပါပြီ စီးမင်ရှန်း၊ ကဲ... ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး’
စီးမင်ရှန်းသည် ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ထရပ်
လိုက်သည်။

ထိုနောက်... .

‘သူ့ရဲကောင်းမင်... ရှင်ဟာ ဧည့်သည်အဖြစ် နောက်
လာသူဖြစ်လို့ ပြန်ချိန် ရောက်တဲ့အထိ မိတ်ဆွေလို သဘောထား

ပါတယ်။ ဒီညလွန်ပြီး နောက်နေ့ရောက်ရင်တော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့
ဟာ မိတ်ဆွေတွေ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ မိတ်ဆွေဘဝက ရန်သူ
ရန်ဘက်ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားပါပြီ။ ဒါကို ရှင် သတိကြပ်ကြပ်
ထားဖို့ မှာကြားလိုက်ပါရစေ။ ဒါကြောင့် ရွှေခရီးမှာ ရှင်အနေနဲ့
ကျွန်မတို့ကို ရန်မူလားမလားကို သတိထားပြီး စောင့်ကြည့်ရ
တော့မယ်'

'ခုလို ကြားရတဲ့စကားတွေဟာ ဝမ်းနည်းစရာစကား
တွေပဲ စီးမင်းရှုန်း။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျုပ်ကို ရန်သူတို့
မသတ်မှတ်သင့်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ ခင်ဗျား
ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားကြိုက်သလို ကျုပ်ကို တိုက်ခိုက်
နိုင်ပါတယ် စီးမင်း။ ကျုပ်တော့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပဲတိုက်တိုက်
တုံ့ပြန်မှုပြမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

မင်ရင်ကြယ်က စကားပြောရင်း ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အခန်းအပြင်မှ စကားသံတစ်သံ ပေါ်
လာသည်။

xxx

'သူရဲကောင်းမင်း... ခဏနေပါဦး။ အင်္ဂါရှန်း တွန့်
တော် ဝင်လာလို့ ဖြစ်မလား'

မော်လင့်အသံပင် ဖြစ်သည်။

ထန်းရှန်းဝိုက်းချုပ်ကလေး သခင်လေး မော်လင့်

အသံပင်ဖြစ်သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် မြှောက်ထားသော ဂါရဝ လက်ကို
အောက်သို့ ပြန်ချလိုက်သည်။

'သခင်လေး မော်လင့်ရဲ့ အမိန့်ကို နာခံနေပါတယ်ဗျာ'

စီးမင်းရှုန်းသည် မင်ရင်ကြယ်၊ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်းက

^{၁၇} 'ဝိုက်းချုပ်ကလေး မော်လင့်၊ တံခါးကို ကန့်လန့်ထိုးမထား
ပါဘူး။ အသာတွန်းပြီး ကြွခဲ့ပါ' ဟု လှမ်းပြောသည်။

စီးမင်းရှုန်း၏ အသံဆုံးသည်နှင့် မော်လင့်က တံခါးကို
တွန်းဖွင့်ပြီး အထဲဝင်လာသည်။

သူမျက်နှာက ထူးခြားစွာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။

စီးမင်းရှုန်းသည် မော်လင့်ကို ကြည့်ပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်

တွန့်သွား သည်။

'မော်လင့်၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ မအိပ်သေးတာလဲ'

'အင်္ဂါရှန်းကော မအိပ်သေးဘူး မဟုတ်လား'

'အေး၊ ဧည့်သည် ရောက်နေလို့ပါ'

'ကျွန်တော် တမင်ထွက်လာတာပါ။ အခန်းထဲမှာ မီးထွန်း

ထားတာ တွေ့လို့'

မော်လင့်သည် စီးမင်းရှုန်းကို ဖြေရင်း မင်ရင်ကြယ်ကို

ညှိုးကြည့်လိုက်သည်။

'သူရဲကောင်းကြီးမင်း၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် နားထောင်သလို

ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်'

၃၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး သခင်လေး မော်လင်၊ ကျုပ်အနေနဲ့ အပြစ်လည်း မတင်ဝံ့ပါဘူး၊ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် ကျုပ် ပြောတာတွေထဲမှာ တနာသင့်ပါတယ် မော်လင်’

‘သူရဲကောင်းမင် ပြောတာတွေဟာ မျှတမှုရှိတဲ့ စကားတွေပါ သူရဲကောင်းမင်၊ ကျုပ်သာ သူရဲကောင်းမင် နေရာမှာ ရှိနေရင်လည်း ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပါပဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့တော့ ကျုပ်အမေ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို စုက္ခပေးသူလို့ မယူဆမိတာ အမှန်ပဲ။ ထင်လည်း မထင်တာ အမှန်ပါပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တရားစာစစ်လို့ မစွပ်စွဲ မသတ်မှတ်သေးပါဘူးလေ၊ သံသယ ရှိစရာနဲ့ ဒီကိစ္စကို စုံစမ်းနေဆဲပါ။ တိတိကျကျ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါရယ်လို့ ပြောခွင့်မရသေးပါဘူး၊ ပြောလဲ မပြောသေးပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်လည်း ကျုပ်အမြင်ကို ပြောပြီးပါပြီ။ သူရဲကောင်းမင်အနေနဲ့ ကျုပ်စကားကို မယုံကြည်နိုင်သေးဘူးလား’

‘မယုံဘူးလို့ မပြောလိုပါဘူး သခင်လေး မော်လင်၊ ကျုပ်အနေနဲ့ တိကျခိုင်လုံမှု မရှိသေးသမျှ ဘယ်သူ့ကိုမဆို မေးမြန်းစုံစမ်း ရမှာပါပဲ’

‘ဒါက သူရဲကောင်းမင်ရဲ့ အပိုင်းပါ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ ကျုပ်အမေကို အန္တရာယ်ပြုလာရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ခံမှာမဟုတ်

ဘူး၊ အရေးကြီးရင် သွေးနီးရလိမ့်မယ် သူရဲကောင်းမင်...’

‘ဒါပေါ့ဗျာ၊ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ရပ်တည်ချက်နဲ့ ဆိုယ်ချည်းပါပဲ၊ ကျုပ်နဲ့ စီးမင်ရှန်း ပြောခဲ့တာကို ခင်ဗျား ကြားပြီးရောပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ်မပြုချင်ပါဘူး’

‘ကြားပါတယ်၊ သူရဲကောင်းမင်ရဲ့ သဘောကိုလည်း လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အမေဟာ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပါ၊ ဒီတော့ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အန္တရာယ် ပြုလာရင် ထန်းရှန်း ဂိုဏ်းသားတွေက လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ရန်မူတာဟာ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းကို ရန်မူတာပါပဲ၊ ဒီတော့...’

‘ဟုတ်ပါတယ် သခင်လေး မော်လင်၊ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ စကားတွေဟာ မှန်ကန်တဲ့စကားတွေပါ၊ ဒါကြောင့် အရှင်းဆုံး ပြောရရင် ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကျုပ်ကို ရန်မူနိုင်ပါတယ်၊ စိတ်ကြိုက် တိုက်ခိုက်နိုင်ကြပါတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုပဲ တိုက်ခိုက်တိုက်ခိုက် လက်တုံ့ပြန်မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ကောင်းပြီ သူရဲကောင်းမင်၊ တျှပ်တို့ကတော့ ကျုပ်တို့ တာဝန်အတိုင်း လှုပ်ရှားကြရမှာပါပဲ’

မင်ရင်ကြယ်သည် မော်လင်ကိုကြည့်ပြီး ဟက်ခနဲ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ သခင်လေး မော်လင်၊ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို

ဝိုင်းရံထားကြပြီလား'

'စိတ်ချပြီးနေစမ်းပါ မင်၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူမှ မမြင်
မတွေ့စေရပါဘူး'

'ဟဲ ဟဲ... ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတွေက
ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ လိုက်လာကြတာလား'

မင်ရင်ကြယ် အမေးကြောင့် မော်လင် မျတ်မှောင်ကြိုက်
သွားသည်။

ထို့နောက်....

'အပြင်က ဘယ်သူလဲ'

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

'ငါပါကွ၊ မင်း အဘိုးဝကြီးလဲ ပါတယ်၊ ဟို သူငယ်တို့
ခေါ်ထုတ်ခဲ့စမ်းပါ'

အပြင်မှအသံ ဖြစ်သည်။

ကြားရသောအသံကြောင့် ငြိမ်နေသော စီးမင်ရုန်း
မျက်နှာ ဖျက်သွားသည်။

သို့သော်....

ချက်ချင်း ကူနွေဆည်လိုက်ပြီး...

'လက်စသတ်တော့ ဆရာကြီးနှစ်ယောက်ကို'

ထိုအချိန်မှာပင်၊ မော်လင်က မင်ရင်ကြယ်ကို လှမ်းပြော
သည်။

'သူရဲကောင်းမင် အပြင်ကိုကြွပါ'

မင်ရင်ကြယ်သည် ငြင်းဆန်ခြင်းမရှိဘဲ၊ မော်လင် ထွက်
သွားရာသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။

အခန်း (၈၈)

ဓာတ်ရုပ်

သုတို့နှစ်ယောက် အခန်းပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် ခြံဝင်းထဲတွင် ပခုံးချင်းယှဉ်ပြီး ရပ်နေသည့် အဘိုးကြီး နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရတော့သည်။

အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်၏ နောက်တွင် အကျီဝါဝတ်စည်း ဘမ်းထိန်းရှစ်ယောက် တန်းစီပြီး ရပ်နေသည်။

လက်ရွစ်ဘက် ချန်ချင်းယင်းကိုလည်း အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် လက်ဝဲဘက်တွင် ရပ်လျှာသား တွေ့ရသည်။

အဘိုးဝကြီး၏ မျက်နှာသည် အေးဆေးသောအသွင်ရှိနေသော်လည်း အဘိုးပိန်၏မျက်နှာကား ဒေါသရောင်များနှင့်

လွှမ်းနေ လျက်ရှိသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ရှိရာ လျှောက်လာရင်းက လက်သီးဆုပ်ပြီး ဝါရဝလှမ်းပြသည်။

‘ဆရာကြီးတို့ကို လေးစားရုံသေစွာ တွေ့ဆုံပါတယ်ခင်ဗျား’

အဘိုးဝသည် ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်နေသော မင်ရင်ကြယ်ကို ဒေါသမျက်လုံးနှင့်စိုက်ကြည့်ရင်း ခပ်မာမာ လှမ်းမေးသည်။

‘မင်ရင်ကြယ်ဆိုတာ မင်းလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မင်ရင်ကြယ်ပါ’

‘မင်းက တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကို ရန်လုပ်မလို့လားကွ၊ ဟေ’

‘ခုချိန်မှာ ဘာကိုမှ တထစ်ချ ပြောလို့မရသေးပါဘူး ဆရာကြီး’

မင်ရင်ကြယ်က ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောသည်။

‘ဘာလဲ၊ မင်းက အမှန်ကို ဝန်မခံရဲလို့လား’

အဘိုးပိန်၏အသံက ဒေါသသံ ပါနေပါသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ပြုံးပြီး အေးအေးဆေးဆေးပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော့်မှာ ဝန်မခံရဲစရာ၊ မပြောရဲစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ဘက်ပေါင်းစုံက ရှုထောင့်ပေါင်းစုံက ကြည့်ရပါတယ်၊ ဝန်ရင်မော် ဒုက္ခရောက်ရတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး လေ့လာတဲ့အခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအပေါ်သံသယ ဝင်စရာတွေ ရှိနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ’

‘မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားရင် ကောင်းမယ် မင်ရင်ကြယ်၊
ဒီစကားဟာ တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကို သက်သက်မယ့် သွားပုပ်လေလွင့်
ပြောတာပဲ၊ မဟုတ်မတရား သံသယ ရှိတာပဲ၊ တမင် သိက္ခာ
ကျအောင် လုပ်တာပဲ’

‘ကျွန်တော့်မှာ ဒီလိုသဘောထား လုံးလုံး မရှိပါဘူး
ဆရာကြီး၊ ဘက်ပေါင်းစုံက ကြည့်ပြီး ပြောနေတာပါ။ သံသယ
ရှိတယ်လို့ ပြောနေပေမယ့် တကယ့် အဓိက တရားခံအစစ်ပါ
လို့တော့ မစွပ်စွဲသေးပါဘူး၊ ပြဿနာပေါင်းစုံ ဖြစ်ပေါ်မှုအရ
သံသယ ဝင်မိတယ်လို့သာ တင်ပြနေတာပါ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ... တို့ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ သူများ လက်ညှိုး
ထိုးခံမယ့် ဂိုဏ်းချုပ် မဟုတ်ဘူးကွ’

‘ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဒါကတော့ ဆရာကြီးရယ်...
အဖြစ်မှန် မပေါ်ပေါက်ခင်မှာ သံသယဆိုတာ ရှိရစမြဲ မမှတာပါ။
အဲ... တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်၊ ဆရာကြီးတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ
သိုင်းလောကကြီး တစ်ခုလုံးကို ဖျာလိုလိပ်ပြီး ချိုင်းကြားညှပ်
ထားချင်သူပါ။ ဒါဟာ ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရတဲ့ အချက်ပါ’

မင်ရင်ကြယ်သည် ဘာကိုမျှ မထောက်ထားတော့ဘဲ
ရဲရဲရင့်ရင့် ပြောတော့သည်။

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ’
အဘိုးပိန်က ဒေါသနှင့် ဘုပြောတော့သည်။
မင်ရင်ကြယ်က အဘိုးပိန်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးသွားသည်။

‘ဒေါသမကြီးပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ သိုင်း
လောကထဲက သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်ပါ။ သိုင်းလောကကြီး
တစ်ခုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပါ။ ဒီတော့ သိက္ခာ သမာဓိ ကြီးမား
သူဆိုရင် ခုလို မပြောပါဘူး၊ ပြောလည်း မပြောဝံ့ပါဘူး၊ အမှန်
တရားနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုးကွယ်ရာပါ။ ဒီလိုလူ
တစ်ယောက်ဟာ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို တစ်ယောက်
တည်း လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီး လုပ်ချင်သလို လုပ်မယ်ဆိုရင် သိုင်း
လောကမှာ သွေးချောင်းစီးမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့
အမှန်တရားနဲ့ သိုင်းလောကကြီး လွတ်လပ်သာယာရေးကို ရှေ့ရှု
နေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်
ပိုက်ကြည့်နေလို့လဲ သင့်တော်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး’

အဘိုးဝသည် မင်ရင်ကြယ်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးသွားသည်။
တစ်စုံတစ်ရာပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ဟလိုက်သော
ပါးစပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် အဘိုးပိန်က သရော်သလို လှမ်းပြောသည်။
‘အပြောကတော့ တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ သူငယ်ပဲ၊
မင်းဟာ နောက်ပေါက်လူငယ်လေးပါ။ မင်းပညာဘယ်လောက်
ကြီးလို့ ခုလို ပြောနေတာလဲ’

မင်ရင်ကြယ်က ရယ်ပြီး မင်သေသေ ပြန်ပြောသည်။
‘အခုကိစ္စဟာ သတ္တိကြီးဖို့၊ ပညာကြီးဖို့ မလိုပါဘူး
ဆရာကြီး၊ အမှန်တရားကို ကိုးကွယ်တတ်တဲ့ အသိတရား ရှိဖို့သာ

လိုအပ်ပါ တယ်။ ဒီအသိတရားကိုသာ နှလုံးသားထဲမှာ ဖွဲ့မြဲထားရင် အသက်သေမှာလဲ မကြောက်တော့ပါဘူး။ အမှန်တရားအတွက် ဆိုရင် ဘဝတစ်ခုလုံး၊ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ကြေမ့ပျံ့နှံ့သွားသွား မှာလည်း နှလုံးတသန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရပ်တည်ချက်ပါ။

မင်ရင်ကြယ်၏ စကားကြောင့် စီးမင်ရှန်းကော၊ မော်လင် ပါ စိတ်လှုပ်ရှားသွားကြသည်။

အဘိုးဝသည် မင်ရင်ကြယ်ကို ကြည့်နေရင်းက၊ မျက်လုံး ထဲတွင် အရောင်တလက်လက် တောက်လာသည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် ကျေနပ်ကြည်နူးမှုကလေးတစ်ခုတို တသိမ့် သိမ့်ခံစားလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း လှမ်းပြောသည်။

‘ဟား... ဟား... မောင်ရင်က တော်တော်လာတဲ့ မောင်ရင်ပဲ။ သတ္တိက လူနဲ့မလိုက်အောင် ကောင်းတဲ့သတ္တိပဲ။ စိတ်နှလုံးကလည်း အမှန်တရားကို ဖြတ်နိုးတတ်တဲ့ စိတ်နှလုံးကိုး။ ဒါကြောင့်လည်း ဂိုဏ်းချုပ်ကလေး မော်လင်နဲ့ စီးမင်ရှန်းတို့က မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်နေကြတာ။ ဟား ဟား ဟား...’

အဘိုးဝ၏ စကားကြောင့် အဘိုးပိန်က မျက်စောင်းလှမ်း ထိုးပြီး သတ်ပြင်းချသည်။

‘သိပ်ချီးကျူးမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကောင်လေးဟာ အမှားနဲ့ အမှန်ကို မှန်မှန်ကန်ကန် ခွဲခြားတတ်သူ မဟုတ်သေးပါဘူး။’

မိုးကောင်းကင်ကြီး ဘယ်လောက်မြင့်ပြီး၊ မဟာပထဝီမြေကြီး ဘယ် လောက် ကြီးကျယ်တယ် ဆိုတာကို တိုင်းထွာတတ်သူ မဟုတ်သေးပါ ဘူး။

အဘိုးပိန်၏ စကားကြောင့် မင်ရင်ကြယ် ဟက်ခနဲ ရယ်မိ သည်။

ထို့နောက်...

‘ဆရာကြီးတို့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲခင်ဗျာ’ ဟု မေး တော့သည်။

ဤတွင် အဘိုးပိန်က ဘုပြောသည်။

‘မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ မေးနေတာလဲ’

‘ဘာကိစ္စရယ် မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ လောကဝတ်အရ မေးရတာပါ’

‘အပြောကတော့ အတော်ကောင်း၊ တို့က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ဦးလေးတွေကွ’

‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ’

‘အဲ... ငါနာမည်က ကုဓေ၊ ဒီ ဝဝအဘိုးကြီး နာမည်က ချာမင်’

အဘိုးပိန်က ခုမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောသည်။

မင်ရင်ကြယ်က အံ့သြမိတော့သည်။

‘ဪ... လက်စသတ်တော့ အဘိုးတို့က ချွေးကတည်း က ကျော်ကြားထင်ရှားနေတဲ့ ရှန်းဟိုင်နှစ်ဦးဆိုတာ မဟုတ်လား’

မင်ရင်ကြယ်စကားကြောင့် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်လုံး စိတ်လှုပ်ရှားသွားကြသည်။

အဘိုးပိန်ခေါ် ကူဝေ့က...

‘ဟ... မင်းသိတာ မနည်းပါလား၊ ဟုတ်တယ်၊ ရှုန်းဟိုင် နှစ်ဦးဆိုတာ တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲ’

မင်ရင်ကြယ်သည် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ကို ပြုံးပြလိုက်မိသည်။

ဒီလိုဆိုရင် ဆရာကြီးတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ နာမည်ကျော် မေချီးလီဝူတို့ ဆရာကြီးရဲ့ လက်ရင်းတပည့် ဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘ကောင်လေး... မင်း တော်တော်သိနေပါလား၊ မင်း သိတာတွေ များလှချည်လား’

အဘိုးပိန်ကူဝေ့က မျက်လုံးပြူးပြီး ပြောသည်။

အဘိုးဝကြီးချာမင်ကလည်း ပြုံးပြီး ပြောသည်။

‘ကောင်လေးမင်၊ ငါတို့ဂိုဏ်းရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ ငါတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းတူ ဆရာတူ မမရဲ့သမီးရင်းတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ကွ၊ မင်း ဒီလောက် သိနေတယ်ဆိုတော့ မင်းဘယ်သူတပည့်လဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အတိတ်ကာလက ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ရှုန်းဟိုင်နှစ်ဦးကိုကော ဘယ်လိုသိနေတာလဲ၊ ပြောစမ်း ပြောစမ်း’

‘ဟဲ ဟဲ... ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ ဆရာကြီး ချာမင်ရယ် ဝါစဉ်အရ တင်ပြရရင် ကျွန်တော်ဟာ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ရဲ့ ဘုရားတော်တစ်ယောက်အဆင့်မှာသာ ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘ဒါဖြင့် သူက မင်းကို သိုင်းလောကအကြောင်းနဲ့ တို့ အကြောင်းတွေကို ပြောပြခဲ့တယ် ဆိုပါတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး’

အဘိုးဝကြီးချာမင်၏ မျက်လုံးအစုံသည် သိသိသာသာ ကြီး အရောင်တောက်လာသည်။

‘နေပါဦး၊ မင်းဆရာ ဝန်ရင်မော်က တို့ရဲ့ဂိုဏ်းတူ ဆရာတူ မမကြီးအကြောင်းကို ဘယ်လိုပြောပြီး ဘယ်လိုမှာထားခဲ့သလဲကွ’

‘ဟဲဒီ မမကြီးဟာ အင်မတန်စိတ်နှလုံး သန့်ရှင်းပြီး မြင့်မြတ်တည်ကြည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ယောက်လို့ ပြောကြားခဲ့၊ အသိပေးခဲ့ပါတယ် ဆရာကြီး’

‘ဟား... ဟား... မင်းဟာ လူငယ်တစ်ယောက် နားဝင် ချိုအောင် ပြောတတ်သူပေပဲ၊ ကဲ... ငါတို့ ညီအစ်ကိုကိုကော ဘယ်လိုပြောခဲ့သေးလဲ’

အဘိုးဝကြီးချာမင်က မျှော်လင့်ချက် ကြီးမားစွာဖြင့် အားတက်သရော မေးပြန်သည်။

မင်ရင်ကြယ်က အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ကို တလှည့်စီကြည့်ပြီး ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ဖြေသည်။

‘သိုင်းလောကရဲ့ သက်ကြီးဝါကြီး အတွေ့အကြုံကြီးသူ တွေတဲ့၊ ထူးဆန်းတဲ့ စိတ်သဘောထားရှိသူတွေတဲ့၊ ဆရာကြီး ကူဝေ့ဟာ လူပိန်သလောက် စိတ်အား အင်မတန် ထက်မြက်တယ်တဲ့၊ သူ့မှာ ကြည်ညိုလေးစားစရာကောင်းတဲ့ အလှူဒါနာတွေ

ကဏ္ဍသိုလ်မုလင်းအောင်

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၆) ၄၉

ရှိတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အလှတရားတွေထဲမှာပဲ အားနည်းချက်နဲ့ တာတွက်တွေ ရှိနေတယ်တဲ့'

'ဟား.. ဟား.. မင်းက ငါ့ကို ဝေဖန်နေပြီ ဟုတ်လား တော်တော်လာတဲ့ကောင်၊ တော်တော်လာတဲ့ကောင်'

အဘိုးပိန်ကြီးကူရှေ့၏ ဒေါသထွက်ဘဲ ရယ်ရယ်မောမော ဆိုလာသည်။

ချာမင်က စကားဝင်ထောက်သည်။

'မှန်တယ်၊ မိတ်ဆွေလေး၊ မင်ပြောတာ သွေးထွက်အောင် မှန်တယ်၊ အမှန်စကားအတွက် ညီလေးကူရှေ့၊ စိတ်ဆိုးဖို့မလိုဘူး၊ စိတ်ဆိုးမယ် ဒေါသဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ အမှန်တရားရဲ့ ဇာတိရပ်ကို ခိုင်လုံတိကျအောင် သက်သေပြတာပဲဖြစ်မယ်၊ ဟဲ ဟဲ'

အဘိုးဝကြီးချာမင်စကားကြောင့် အဘိုးပိန်ကူရှေ့ သက်ပြင်းချမိတော့သည်။

» «

အခန်း (၀၉)

အမှန်တရား ပြဿနာ

အဘိုးဝကြီး ချာမင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ တည်တည်ကြည်ကြည် လှမ်းပြောသည်။

'မိတ်ဆွေလေးမင် မင်းသိထားသလို စိတ်နှလုံး သန့်ရှင်း နေကြယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးရဲ့ သမီးဖြစ်သူ၊ ငါတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ မင်းယုဆသလို သံသယဖြစ်စရာတွေ ရှိနိုင်ပါ့မလား မင်၊ နောက်ပြီး ဆိုရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ မင်းပြောသလို ထင်ရှားတဲ့ ရုန်းဟိုင်နှစ်ဦးရဲ့ ဆူမလေး ဖြစ်နေပြန်တယ်ဆိုတော့ မဟုတ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပါ့လား မင်၊ ဒါကို မင်း အလေးအနက် စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ'

မင်ရယ်ကြယ်သည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ငိုငံတူ

သွေးသွေးသည်။

အတန်ကြာမှ နဖူးရေများတွန့်အောင် မျက်မှောင်ကြွယ်
လိုက်ပြီး ရဲရဲဝံ့ ပြောပြန်သည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ မိခင်ကြီး စိတ်နှလုံးသန့်ရှင်းတာ၊ ဦးလေး
တော်တွေ ထက်မြက်ထင်ရှားတာနဲ့ ခုကိစ္စဟာ အတော်လေး ကွာ
ချက် ရှိနေပါတယ် ဆရာကြီးချာမင်၊ လောကရဲ့ အရာကိစ္စတွေဟာ
စဉ်ဆက်မပြတ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲနေတယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရား
အရဆိုရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ သဘောထား တည်ကြည်မှုကို ယာယီ
ငြိမ်သက်နေတယ်လို့ ယူဆမရနိုင်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ
ရှိနေတဲ့အတိုင်း ပြောရရင်တော့ လောလောဆယ် ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့
ဖြစ်ပေါ်မှုတွေဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအပေါ် သံသယဖြစ်စရာတွေ
ဖြစ်နေတာတော့အမှန်ပဲ။ ဒီလိုဆိုရတာဟာ သိုင်းလောကမှာ
ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်နေတဲ့ အရာကိစ္စတွေကို ဘက်ပေါင်းစုံထဲ
ရှုမြင်ပြီး ပြောနေရတာပါပဲ။ ဒီလိုပြောရတာဟာ ကေနီမုချ
တရားခံလို့ စွပ်စွဲနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အကြောင်းကြောင်းနဲ့
အကြောင်းတွေကြောင့် သံသယ ရှိမိတယ်လို့ အရင်းအတိုင်
ပြောနေတာပါ။ သံသယဆိုတာ မုချကေနီတရား မဟုတ်ပါဘူး
ဆရာကြီးချာမင်’

‘မင်း ဘယ်လိုပဲ စကားလှအောင် ပြောပြော၊ တို့ဂိုဏ်း
ချုပ်ကို အပြစ်ပုံချနေတာပဲ။ မတရားစွပ်စွဲနေတာပဲ မင်’

‘အဘိုးဝကြီး ချာမင်က ခပ်မာမာ ပြောလာပြန်သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ချာမင်၏ ငြင်းဆိုချက်ကို လက်ခံခြင်း
မပြုသော်လည်း ဒေါသထွက်ခြင်း မရှိချေ။

ရရှိထားသော အထောက်အထားကိုသာ နားဝင်အောင်
တင်ပြသည်။

ကျွန်တော် တင်ပြချင်ပါသေးတယ် ဆရာကြီးချာမင်၊
ဟေးစီး ဆိုတဲ့လူဟာ ဆရာကြီးတို့ ဂိုဏ်းသားပါ။ သူက ကျွန်တော်ချွင်ဆီ
မှာ ခိုအောင်းပြီး သူ့လျှို့ လုပ်နေတယ်။ နောက်ပြီး အနောက်ဆောင်
ကပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်တယ်။ ဒီအချက်အလက်တွေ၊ ပြော
စကား အထောက်အထားတွေအရ ဆရာကြီးတို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
ဟာ သိုင်းလောကကြီးကို လက်ဝါးကြီးနဲ့အုပ်ပြီး စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ဖို့
လှုပ်ရှားနေတာ ထင်ရှားပါတယ် ခင်ဗျာ’

အဘိုးဝကြီး ချာမင်သည် မင်ရင်ကြယ်၏ ၏စကား
ကြောင့် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အတန်ကြာအောင် မျက်မှောင်ကြွယ်ပြီး ငြိမ်သွားသည်။
ထို့နောက်.

‘မိတ်ဆွေလေးမင်၊ လောလောဆယ်ဖြစ်ပွား ပေါ်ပေါက်
နေတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေဟာ တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ လုပ်ရပ်မှန်တွေ ဟုတ်မယ်
မထင်ဘူး’

‘အိုး. . . . ဟုတ်တော့ကော ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ကျုပ်တို့ဘာ
ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်ရမှာလဲ၊ ဖြောင်းဖြောင်းဖျဖျ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့’
အဘိုးပိန်ကူဌေးက ထုံးစံအတိုင်း အဘိုးဝချာမင်ကို

၅၂ ❀ တက္ကသိုလ်ချောင်းအောင်

ဘုရားချလိုက်သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် မည်သို့မျှ စောဒကမတက်ဘဲ မျက်
မှောင်ကြုတ်ပြီး ငြိမ်သွားသည်။

အဘိုးဝချာမင်၏ စကားသည် အလေးအနက် စဉ်းစားရ
မည့် အချက်တစ်ချက် ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့သော်...

သူတို့ကို သွေးတိုးဝမ်းပြီး တီးခေါက်ကြည့်ရလေဦးမည်။

» «

အခန်း (၉၀)

ဂိုဏ်းချုပ်သည် တရားမလော

မင်ရင်ကြယ်သည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားဆင်ခြင်
လိုက်ပြီးမှ အဘိုးပိန်ကုဋေကို လှမ်းကြည့်သည်။

သည်အဘိုးကြီးသည် အေးအေးဆေးဆေးနှင့် စဉ်းစဉ်းစား
စား ပြောတတ်သော အလေ့မရှိ။

ဤအချက်သည် အမှန်ကို အမှားဖြစ်နိုင်သော၊ ဝါးလုံးကို
ဝါးခြမ်း ဖြစ်နိုင်သော အချက်ဖြစ်သည်။

ဤချွတ်ယွင်းချက်ကို ဝေဖန်မှ ဖြစ်လိမ့်မည်။

မင်ရင်ကြယ် သည်အတိုင်း ကြည့်မနေနိုင်တော့။

‘နေပါဦး ဆရာကြီးကူ၊ ဆရာကြီးဟူသော စိတ်နှလုံးသန့်

ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ ဆရာကြီးလိရဲ့ ဂိုဏ်းတူ ဆရာတူမောင်တော် တစ်ယောက်ပါ။ ဒီတော့ ဆရာကြီးကုဋေဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ဦးလေးတော်တစ်ယောက်အနေနဲ့ တူမတော်တစ်ယောက်ရဲ့ အားနည်းချက်ကို ပြုပြင်ထိန်းကျောင်းပေးသင့်ပါတယ်။ မှားမှန်း သိလျက်နဲ့ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမှု၊ တည့်မတ်ပေးမှု၊ မပြုဘူးဆိုရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တကယ်မှားခဲ့လို့ရှိရင် သူ့အမှားဟာ ဆရာကြီးတို့ရဲ့ ဘာဝန်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါ ကျွန်တော့်အမြင်ပါ။ ခုတော့ ဆရာကြီးတို့ တကယ်ထမ်းဆောင်ရမယ့်တာဝန်ကို မထမ်းဆောင်ဘဲ ခေါင်းတော်ညိတ်၊ စိတ်တော်သိ လုပ်နေတာဟာ အမှားတို့ ကာကွယ်နေတာပါပဲ။ ဒီအပြင် အမှန်ကို တင်ပြသူကိုပါ ရန်လုပ်ချင်နေတာဟာ ပိုပြီးဆိုးရွားတဲ့အပြုအမူပါ။

အဘိုးပိန်ကုဋေသည် ရှက်စိတ်ကြောင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲလာတော့သည်။

ဒေါသလည်း ထွက်လာပြန်ပါ၏။

‘ဘာပြောတယ်၊ မင်း ဘာပြောတယ်၊ မင်းက မိကျောင်း မင်းကို ရေခင်းပြနေတာလား၊ ပရောဟိတ်ကို ဆရာလုပ်နေတာလား၊’

အဘိုးပိန်ကုဋေသည် စကားပြောနေရင်းတ ရွှေ့ကို ဖျတ်ခနဲ ခုန်တိုးလာသည်။

တပြိုင်နက်တည်းတွင် သက်ဝါးတိုက်ကွက်ကိုပါ လှစ်ခနဲ ထုတ်သုံးလိုက်သည်။

အဘိုးဝဉာဏ်သည် မမျှော်လင့်သောအဖြစ်ကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

အဘိုးပိန်ကုဋေကို တားဆီးရန် ပြင်လိုက်သော်လည်း သူ၏လှုပ်ရှားမှုသည် နောက်ကျသွားခဲ့ချေပြီ။

အဘိုးပိန် ကုဋေ၏ ဒေါသ လက်ဝါးသည် မင်ရင်ကြယ်၏ မျက်နှာပေါ် ဝဲကျသွားလေပြီ။

သို့သော် မင်ရင်ကြယ်က အပြုံးမဖျက်ချေ။

‘ဆရာကြီး ကုဋေက တော်တော် ဒေါသထွက်လွယ်တာကိုး။ ဒီစိတ်ဓာတ်ဟာ အမြန်ဆုံး ပြုပြင်ပြောင်းလဲသင့်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပါ ဘာ...’

မင်ရင်ကြယ်သည် စကားပြောရင်း မျက်နှာပေါ် ဝဲလာသော ရိုက်ချက်ကို လျှပ်ပြက်သလို လှုပ်ရှားပြီး လက်ညှိုးတိုက်ကွက်နှင့် လှမ်းထိုးလိုက်သည်။

အဘိုးပိန်ကြီးကုဋေသည် ကြောက်စရာကောင်းသော အားလှိုင်းကို တွေ့ဆုံလိုက်ရသောကြောင့် ဖျတ်ခနဲ နောက်ဆုတ်လိုက်ရတော့သည်။

သို့သော် လက်သီးတဆုပ်ဆုပ်နှင့် ဒေါသမပြေ ဖြစ်နေသေးသည်။ ရုတ်တရက်...။

ဒေါသသည် ငယ်ထိပ်သို့ တက်လာပြန်သဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် ခုန်အုပ် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပါသည်။

ထိုစဉ် အဘိုးဝဉာဏ်က အချိန်မီ ဟန့်တားတော့၏။

‘ညီလေး၊ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ။ တဘက်သားက ရန်မပြုချင်လို့ ညှာတာခဲ့ပြီပဲဟာ၊ မင်း တော်တော်ခက်သေးတာပဲ’

အဘိုးပိန်ကုဋေသည် ဘာစကားမျှ မပြောဘဲ ပြန်ငြိမ်သွားသည်။

‘မိတ်ဆွေလေးမင်း၊ မင်းဟာ နောက်ပေါက် လူငယ်လေး ဖြစ်ပေမယ့် ‘ကျင့်ထန်ကြည် လက်ညှိုးပညာ’ ရပ်ကို တတ်ကျွမ်းထားသူပေကိုး’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးချာမင်း၊ ကျွန်တော်ဟာ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ရဲ့တပည့် ဖြစ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံပြီးပါပြီ’

‘အေး၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောက တစ်လွှားမှာ တို့ ညီအစ်ကိုကို လက်ရည်တု ယှဉ်နိုင်ခဲ့တာဟာ ကျို့တုံးခွင်ပဲ၊ ဝန်ရင်မော်လည်း ဝိထက်မပိုဘူး၊ မင်းကတော့’

‘ကျွန်တော် အမှန်ကို ပြောတာပါ ဆရာကြီးချာမင်း ကျွန်တော်ဟာ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ရဲ့ တပည့်အစစ်အမှန်ပါ’

‘အင်း... ဟိုတစ်နေ့က စီးမင်ရှန်းက ပြောတယ်၊ မင်ရင်ကြယ်ရဲ့ လက်ဝါးရိုက်ချက်တစ်ချက်ဟာ သတ္တမ သူရဲကောင်း ကျွံ့ကုံးခွင်ကို ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းတိတိ နောက်ဆုတ်သွားစေခဲ့တယ်တဲ့၊ ဒါကို ငါ သိပ်မယုံခဲ့ဘူး၊ ခုတော့ မိန်းကလေး စီးမင်ရှန်းပြောတာမှန်နေပြီ၊ မျက်မြင်ဒိဌဖြစ်နေပြီ၊ ကဲ... ငါမေးမယ်၊ မင်း ငါ့ကို ယုံကြည်မှု ရှိသလား။’

အဘိုးဝကြီး ချာမင်၏ အမေးကြောင့် မင်ရင်ကြယ် ငေး

ကြောင်သွားသည်။

‘ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ဆရာကြီးချာမင်း’

‘အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်မနေ စမ်းပါနဲ့၊ လက်ရှိပြဿနာကို ဆိုလိုနေတာပါ’

‘အင်း... ဆရာကြီးကို အမှန်တရား ချစ်မြတ်နိုးသူလို့ ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လက်ရှိ ပြဿနာမှာတော့ ဆရာကြီးရဲ့ အနေအထားကို ယုံကြည်ရ ခက်လာပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တကယ်ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်တွေအပေါ်ကို ထောင့်မျိုးစုံက လှမ်းကြည့်တဲ့အခါ ယုံကြည်ရခက်နေတာ အမှန်ပါပဲ၊ ဆရာကြီးအနေနဲ့လဲ ဒီပြဿနာကို ရဲရဲကြည့်ပြီး ရဲရဲတွေးရင် ကျွန်တော်လိုပဲ ယုံကြည်ရ ခက်လာပါလိမ့်မယ်’

အဘိုးကြီးချာမင်သည် မှုန်မှောင် ကြုတ်ပြီး ငြိမ်သွားသည်။

လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်နှင့် ပြဿနာရပ်များကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေသည်။

‘အိမ်း... ချာမင်ဆိုတဲ့ ငါဟာ အမှန်တရားကို အဝတစ်သက်တာပတ်လုံး တစိုက်မတ်မတ် စွဲကိုင်ထားသူပါကွ၊ မင်းပြောတဲ့စကားတွေဟာ အမှန်တရားရဲ့ သာဓက အထောက်အထားတွေ အများကြီး ပါရှိနေတာလဲ အမှန်ပဲ၊ ဒီတော့ မင်းနဲ့ငါ အေးအေးဆေးဆေး ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးရအောင်လား’

‘တစ်ခုတော့ ပြောချင်ပါတယ် ဆရာကြီးချာမင်း သေချာ

တိကျတဲ့ အဖြေ၊ သေချာတိကျတဲ့ ပြဿနာ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော့်
ဘက်က ဘာကိုမှ ကြိုတင်ပြီး ကတိပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို
တော့ ပြောထားပါရစေ'

အဘိုးဝကြီးချာမင်က ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

'မိတ်ဆွေလေးက တယ်လဲ စကားပြောကောင်းတာကိုး။
ချင့်ချိန်စဉ်းစားမှုလည်း လူနဲ့ မလိုက်အောင် ရှိလှပါပေတယ်'

'ဆရာကြီးချာမင် ခုလို ချီးကျူးတဲ့အတွက် အများကြီး
ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ'

'ကဲ... ကဲ... အချိန်လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ငါနဲ့ငါ့ညီ
မိုးလင်းတာနဲ့ ဒီက ထွက်ခွာမယ်၊ ဇီးပန်းချောင်ကို ရောက်ရင်
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို မေးစရာရှိတာတွေ မေးကြည့်မယ်၊ ဒီတော့
အခိုက်အတန့်ကာလမှာ မင်းအနေနဲ့ ငါတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို
ရန်မရှာပါနဲ့ဦး၊ တခြား ကိစ္စတွေကိုသာ လိုက်လုပ်ပါ၊ ပြီးမှ တို့တွေ
ပြန်ဆုံပြီး ဆုံးဖြတ်မယ်'

'နေပါဦး၊ ဆရာကြီးချာမင်၊ ဆရာကြီးတို့ သိထားသင့်တယ်
ဆိုတာက...'

'ကောင်လေး၊ တို့က မင်းထက်အလျင် ထမင်းစားခဲ့ကြတာ
ပါကွ၊ ဝန်ရင်မော်အတုဆိုတဲ့လူကို တကယ်အတုလား၊ အစစ်ကို
အတုလို့ ပြောနေတာလားဆိုတာ တို့ လေ့လာနေမှာပါ။ အတုနဲ့
အစစ်ကို ခွဲခြားတတ်တဲ့ဉာဏ်လည်း တို့မှာ ရှိပါတယ်၊ တို့ညီ
အစ်ကိုကို ဘယ်သူမှ လိမ်လို့ညာလို့ မရပါဘူး'

'အင်း... သိုင်းလောကမှာ ပြောနေကြတဲ့ စကားအရက
တော့...'

'မင်း စကားကို ရပ်ထားစမ်းပါ မင်'

အဘိုးဝကြီးချာမင်က မင်ရင်ကြယ်စကားကို ကမန်း
ကတန်း ဟန့်တားသည်။

ပြီးမှ...'

ဟဲဟဲ... စိတ်မရွံ့ပါနဲ့မောင်ရင်၊ ငါက ပြောခိုင်းလိုက်
ရပ်ခိုင်းလိုက် လုပ်တတ်တဲ့ ဝါသနာပါသူကွ၊ ဒါပေမယ့် သူတစ်ပါးရဲ့
ပြောလိုမှုကို အဓမ္မ ပိတ်မင်တတ်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကျင့်ပါနေ
လို့ တားလိုက်တာ၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်က တကယ်ပြဿနာနဲ့
ရင်ဆိုင်ရရင် ရဲရဲရင့်ရင့် လုပ်တတ်ကိုင်တတ်ပါတယ်။

အများအမှန် ပြဿနာဖြစ်လာရင် အမှန်ဘက်ကပဲ နေ
တတ်ပါတယ်၊ အများကျူးလွန်သူဟာ ငါသား ငါသမီး အရင်း
ခေါက်ခေါက် ဖြစ်ပါစေ၊ ကျောသား ရင်သား ခွဲခြားပြီး ဆုံးဖြတ်
လုပ်ကိုင်တတ်တဲ့ လူစားမဟုတ်ပါဘူး၊ အများကို အတ္တနဲ့ မကာကွယ်
ပါဘူး၊ ဒါကို မင်း စိတ်ချနေပါ'

'ယုံပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အမှန်
ထရား ချစ်မြတ်နိုးမှုကို ကျွန်တော် လေးစားယုံကြည်ပါတယ်'

'ဟားဟား... မင်း ထော်ထော်လာတဲ့ကောင်ပါလား၊
တို့ကို စကားနဲ့ ချောင်ပိတ်ပြီး အနိုင်ယူဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော်၊
အကျပ်ကိုင်ဖို့လည်း စဉ်းစားမနေနဲ့... ဟားဟား'

'ဟာ... ဆရာကြီးတို့ကလည်း၊ ကျွန်တော်က ရင်ထဲ အသည်းထဲက စကားကို ပြောနေတာပါ။ ဆရာကြီးတို့နှစ်ယောက် စလုံးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ကြီးမားမှုကို နဂိုကတည်းက လေးစား အထင်ကြီးနေခဲ့တာပါ'

'ထားပါ ထားပါ။ တိုင်းပြည်တိုင်း၊ နိုင်ငံတိုင်း၊ ဝိုင်း အဖွဲ့တိုင်းမှာ ဥပဒေတွေ၊ စည်းကမ်းတွေ၊ ကျင့်ဝတ်တွေ ရှိစမြဲပါ။ ဒါကြောင့် တို့ကလည်း သူစည်းသူကမ်းနဲ့ ညီညွတ်အောင် လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းနဲ့ အရေးယူကြမှာပါ။ တို့ ညီအစ်ကိုဟာ တိုင်းပြည်နိုင်ငံရဲ့ ဥပဒေကို လေးစားရုံသေသလို၊ တိုယ်တို့ကိုယ်တို့အဖွဲ့ရဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းကိုလည်း ဦးထိပ်ထားပြီး လေးစားရုံသေသကြသတဲ့ ပါ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလို ကြားရတဲ့အတွက် အများကြီး ကျေးဇူးတင် ပါတယ် ဆရာကြီး'

'အေး... ငါပြောချင်တာ သတိပေးချင်တာက တိကျ ရေရာမှု မရှိသေးခင် ဘာကိုမှ အလောတကြီး မလုပ်နဲ့၊ ဖြစ်ရပ် ကိစ္စဆိုတာ ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်ဆိုတာလို မထင်မှတ်တဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်တတ်တာချည်းပဲကွ။

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အပေါ် ကျရောက်လာတော့မယ့် ပြဿနာတစ်ခုကို ရှောင်လွှဲချင်တာနဲ့ တခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ ပခုံးပေါ်ကို ပညာပါပါ လွှဲပြောင်းပေးလိုက်တာမျိုးတွေလည်း ရှိတတ်တာချည်းပဲကွ။ ဒီဟော... အလောတကြီး မလုပ်နဲ့ဦး'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလိုသတိပေးတာကို အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုတွေဟာ မှားယွင်းတဲ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုတွေ ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း အမှားဒဏ်ကို ခံဖို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာရောက်ဝန်ခံပြီး ဒဏ်ခံပါ့မယ် ဆရာကြီး ခင်ဗျား'

'ဒီလောက်ထိအောင် မလိုအပ်ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေလေး မင်း၊ ကတိလေးတစ်ခုသာ ပေးခဲ့ပါ'

'ဘယ်လိုကတိလဲ ဆရာကြီး၊ ပေးလို့ရတဲ့ ကတိဆိုရင် ကျွန်တော် မပြင်းပါဘူး'

'ဒီလိုကွာ... ကိစ္စတွေ ပြီးမြောက်အောင်မြင်သွားရင် တို့ဖိပန်းချောင်မှာ လေးငါးနှစ် လာနေပါ။ ဒါက တို့နဲ့ မိတ်ဆွေလေး ရင်းရင်းနှီးနှီး ချစ်ချစ်ခင်ခင် ဖြစ်ချင်လို့ပဲ ဘယ်နှယ်လဲ'

'ဆရာကြီးတို့ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ လက်ခံပါတယ်။ ခုလို ဖိတ်မန္တက ပြုတာကို အများကြီး ဂုဏ်ယူပါတယ်'

'မင်ရင်ကြယ် ကတိစကားကြောင့် အဘိုးဝကြီးချာမင် သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။

'ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် တို့ရဲ့ ပြန်ကြားချက်ကိုသာစောင့်'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး၊ ဒါပေမယ့် နှစ်ချီအောင်တော့ ကျွန်တော် မစောင့်နိုင်ဘူး ဆရာကြီး'

'ဒီလောက်လည်း မစောင့်ရပါဘူးကွာ၊ အလွန်သွေးကြာရင်

လဝက်ပဲ၊ မြန်ရင် ဆယ်ရက်ပေါ့ကွာ၊ ဒီရက်အတွင်းမှာပဲ မင်းဆီ
အကြောင်းပြန်ကြားပါမယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် ဒီရက်ထဲတွေမှာ ဆရာကြီးတို့နဲ့ အဆက်
အသွယ် ပြတ်နေဦးမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား ဆရာကြီး'

'ငါ အပြတ်ပြောမယ် မင်း၊ သတ်မှတ်ရက် ကျော်သွားရင်
တို့ဆီကို ဇွတ်ဝင်ခဲ့ပါ၊ ကြိုက်သလိုလည်း ပြောပါ၊ တို့ လည်စင်းခံစား
မယ်၊ ကျေနပ်ပြီလား'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီးမင်း၊ နောက်ထပ် ဘာမျှ
ပြောစရာရှိပါသေးသလဲ၊ ပြောစရာရှိရင် အကုန်ပြောပါ ခင်ဗျာ'
အဘိုးဝကြီး ချာမင်သည် မင်ရင်ကြယ်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်
သည်။

ထို့နောက်. . .

မထင်မှတ်သော မေးခွန်းကို မေးတော့သည်။

'မင်းမှာ အိမ်ထောင် ရှိသလား'

စီးမင်ရှန်းသည် အဘိုးဝကြီးချာမင်၏အမေးကြောင့်
ရှက်ကီးရှက်ကန်းဖြစ်ပြီး မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲသွားသည်။

'အဘိုးဝ မဆိုင်တာတွေ ဘာပြုလို့ မေးနေတာလဲ'

'ဘာလဲ မိန်းကလေး၊ ငါ့မေးခွန်း မှားနေလို့လား'

မော်လင်က ဝင်ပြောတော့သည်။

'အဘိုးဝကြီးကလည်းဗျာ၊ အရေးထဲ အရာပေါ်နေရသေး
တယ်၊ တော်တော်ကြာရင် ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်၊ လူတစ်

ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ပြောချင်မှန်းမသိ၊ မပြောချင်
မှန်းမသိ လူပုံထဲ မေးရတယ်လို့'

ထိုအချိန်မှာပင် မင်ရင်ကြယ်က ပြုံးပြီး လှမ်းပြောသည်။

'ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ'

မင်ရင်ကြယ်သည် ဦးညွတ် ဂါရဝပြုပြီးသည်နှင့် နေရာမှ
လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

အဘိုးဝကြီး ချာမင်နှင့် အဘိုးပိန် ကူးစေ့တို့သည် လည်တံ
ရှည်ရှည်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအစား ပြေပြစ်သော လူငယ်လေး
ပြေးထွက်သွားရာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် နောက်သို့ လည်ပြန်ပင် လှည့်ကြည့်
တော့ဘဲ အရှေ့ဆောင်တံခါးမှ ထွက်သွားလေပြီ တကား။

xxx

အဘိုးဝကြီးချာမင်သည် စီးမင်ရှန်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး
မော်လင်ကို မေးတော့သည်။

'လူလေးမော်လင်၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ ပြောစမ်း
ကွာ. . .'

မော်လင်သည် စီးမင်ရှန်း မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ ကြည့်
လိုက်သည်။

'အဒေါ်ရှန်း ပြောလို့ ဖြစ်မလား'

စီးမင်ရှန်းသည် ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်နေသည်။

ဘာမျှ ပြန်မပြော။

ရင်တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေသည်။

အဘိုးဝကြီး ဘာတွေ မေးနေပါလိမ့်။

အဘိုးဝကြီးချာမင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး အသေးစိတ် စုံစမ်းရန် ဟန်ပြင်တော့သည်။

စီးမင်ရှန်း နှုတ်ပိတ်နေ၍ မဖြစ်တော့။ အချိန်မီ ဟန့်တား ရတော့သည်။

‘ရန်သူမိတ်ဆွေ မကွဲပြားသေးဘဲနဲ့၊ ဘာတွေ မေးနေတာလဲ အဘိုးဝရဲ့၊ ဇွတ်မလုပ်စမ်းပါနဲ့’

ပြောသာပြောရသည် စီးမင်ရှန်း၏ အသံတုန်နေသည်။

အဘိုးဝကြီးသည် စာစုံတစ်ရာကို တွေးမိလာသဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ၊ ငါဘာမှမမေးတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြောချင်တာတော့ ရှိတယ်၊ ဝန်ရင်မော်ဟာ မင်ရင်ကြယ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးထက် ဘာများ ထက်မြက်သာလွန်နေသလဲ။’

‘ခုဆို၊ ဟာ- ခုမှ သတိရတယ်၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဒီကောင်လေးမျက်နှာက၊ အိုး- ငါ့စကား ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ မပြောတော့ပါဘူး၊ လုံမလေးရှန်းရယ်၊ ငါ ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး’

အဘိုးဝကြီး ချာမင်သည် စကားတပိုင်းတစနှင့် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

‘မပြောတော့ဘူး’ ဟု ဆိုသော်လည်း သူ့စကားသည် အဓိပ္ပာယ် ပေါ်လွင်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

စီးမင်ရှန်းသည် မျက်ရည်ဝပြီး ငြိမ်နေသည်။

အဘိုးဝကြီးချာမင်သည် စီးမင်ရှန်း၏ခံစားမှုကို သဘောပေါက်လာသဖြင့်၊ စကားလမ်း ပြောင်းပြောသည်။

‘ကဲ... အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး၊ တို့မနက်ဖြန်မနက် စောစောမှာ ခရီးထွက်ကြမယ်၊ လိုအပ်သလို ညွှန်ကြားပြီး စီစဉ် ခိုက်ပါ လုံမလေး’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အဆင်သင့် ဖြစ်ရပါစေမယ် ဆရာကြီး’

စီးမင်ရှန်းသည် ဦးညွတ် ဂါရဝပြုပြီး၊ နောက်ဆုတ်သွားတော့သည်။

ဤတွင် အဘိုးဝကြီးချာမင်က၊ အဘိုးဝိန်ကြီးကူဇွတ်ကို သွမ်းကြည့်ပြီး...

‘ငါ့ညီ တို့သွားမယ်’ ဟု ပြောပြီး ရပ်နေရာမှ လှမ်းထွက်သွားတော့သည်။

သူတို့နောက်မှ အကျီဝါဝတ် စည်းကမ်းထိန်း ရှစ်ယောက်တို့သည် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားကြတော့သည်။

စီးမင်ရှန်းသည် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် ချန်ချွန်းယင်းကို လိုအပ်သော ညွှန်ကြားမှုများ လှမ်းပေးသည်။

ချန်ချွန်းယင်းက...

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အားလုံးစိတ်ချပါ’ ဟု ပြောပြီး လှည့်ကွယ်သွား

သည်။

ထိုအခါကျမှ မော်လင်က စီးမင်ရှန်းကို လှမ်းပြောသည်။

‘အဒေါ်ရှန်း... သူ့ရဲကောင်း မင်ရဲ ပညာရည်ဟာ အတော်စွမ်းတယ်နော်၊ အဆိုးပိန်ကြီးတောင်မှ...’

‘အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးသာ တို့ဂိုဏ်းတို့ ရန်မှ...’

စီးမင်ရှန်းသည် စကားကို ဆုံးအောင်မပြောဘဲ တိခန့် ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

မော်လင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလာသဖြင့်...။

‘အဒေါ်ရှန်း... မေမေကြီးဟာ သူပြောသလို...’

‘ဘာလဲ မော်လင်၊ မင်းက ကိုယ့်အမေကိုတောင် မသိကြည့်တော့ဘူးလား’

‘ပြောရခက်တယ် အဒေါ်ရှန်း၊ မေမေနဲ့ မင်ရင်ကြယ်တာ သိုင်းရန်ငြိုး ရှိသူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် မေမေဟာ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ချင်နေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ သူ့မှာ ဒီလောက ကိန်းအောင်းနေတာ အတော်ကြာပြီ၊ ဒါ ငြင်းလို့မရတဲ့ အချက်ပါ’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး မော်လင်၊ လူဆိုတာ အတ္တ သတ္တဝါပဲဟာ၊ ဒါပေမယ့် အတ္တဆိုတာ ထာဝရတရား မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာအဆိုးတို့က သူ့အတ္တကို ချေဖျက်ပြောင်းဖျပေးနိုင်ကြပါလိမ့်မယ်၊ သူစိတ်ပြောင်းလဲသွားမှာပါ’

‘ဒါက အဒေါ်ရှန်း အထင်ပါ၊ မေမေဟာ တစ်စုံတစ်ရာကို ခြင်းစား ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် မဆုတ်မနစ် လုပ်တတ်တဲ့ သဘာဝရှိတယ်၊ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုတွေကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ မေမေ ဒီလို စိတ်ကူးမျိုး ဘယ်ကဘယ်လို ရထားလဲ မသိပါဘူး၊ သူ့စိတ်ကူးက အန္တရာယ်များတဲ့စိတ်ကူးပါ’

‘တော်တော့ မော်လင်၊ ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့တော့၊ ပြောချင်ဆင် ဇီပန်းချောင်ရောက်မှ အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြော၊ ခုတော့ ခင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားဦး’

မော်လင်သည် ခေါင်းညိတ်ပြီး ငြိမ်သွားသည်။

စီးမင်ရှန်းကလည်း ဘာမျှ မပြောတော့။

သူကလည်း ဘာမျှ မပြောတော့။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် အပ်ကျသံ ကြားလောက်အောင်ပင် ငြိမ်သက်သွားလေတော့သတည်း။

၆၈ ❀ တက္ကသိုလ်မေလင်းဆောင်

မင်ရင်ကြယ်သည် အနောက်ဆောင် အခန်းတွင်း
 အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာခဲ့သည်၊
 ထိုအချိန်၌...
 မမျှော်လင့်သောအဖြစ်များကြောင့် မျက်လုံးဖြူ
 ဝှံ့သွားသည်၊
 ထူးဆန်းသည်၊
 အလွန် ထူးခြားဆန်းကြယ်သောအဖြစ်ပင်၊
 မိမိကိုယ်တိုင် သွေးကြောပိတ်ထားခဲ့သောလူများ
 အခန်းတွင်း၌ မရှိတော့၊

အခန်း (၉)

ပျောက်ဆုံးခြင်း၏ တရား

ထူးခြားစွာ ပျောက်ဆုံးနေလေပြီ၊
 မိမိအကြောပိတ်ထားခဲ့သူများသည် ဟုစန်ဟု၊ ချန်ယိ
 ဘွမ်း၊ ဝိန်လန်ကျင်း၊ ရှောင်ချင်းနှင့် လီယွင်ဟန်တို့ ဖြစ်သည်၊
 ယခုမှ သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့၊
 မည်သည့်နည်း၊ မည်သည့်ကယ်တင်ရှင်ကြောင့် ပျောက်
 ဆုံးမလှ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသနည်း၊
 မင်ရင်ကြယ်သည် လျှပ်ပြတ်သလို တစ်ခုပြီးတစ်ခု စဉ်း
 အားလိုက်သည်၊
 ထန်းရှုန်းဂိုဏ်းမှ ဟေးစီး၏ လက်ချက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်၊
 အခြားသူ မည်သူမျှ မဖြစ်နိုင်၊
 ဤပတ်ဝန်းကျင်၌ ဤသို့ စွမ်းဆောင်နိုင်သူသည် ဟေးစီး
 သာ ဖြစ်သည်၊
 အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဟေးစီးသည် ထန်းရှုန်းဂိုဏ်း၏
 အထူးတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေရသူ ဖြစ်သဖြင့် သွားလိုရာကို
 အတားအဆီးမဲ့ သွားနိုင်သူဖြစ်သည်၊
 သည်တော့ ဤဝန်းကျင်တွင် သူသာ လွတ်လပ်သူ ဖြစ်
 သည်၊ သူသာ စွမ်းဆောင်နိုင်သူဖြစ်သည်၊
 သေချာသည်၊
 အကြောပိတ်ခံထားရသူများ ပျောက်ဆုံး သွားခြင်းသည်
 သူလက်ချက်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်၊
 အခြားသူများ ပျောက်ဆုံးသွားသည်မှာ ကိစ္စမရှိလှပါ။

လီယွင်ဟုန် ပျောက်ဆုံးခြင်းသာ ဦးနှောက်ခြောက်
တောင်းသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် အလွန်ဒေါသထွက်လာသဖြင့် ဝန်
ထုန်လိုက်တော့သည်။

ထို့နောက် ဟိုမှသည်၊ သည်မှဟို လူးလာ တုန်ခေါက်
လူပျောက်ရှာပုံတော်ဖွင့်သည်။

မကြာ...။

မြင်ကွင်းထဲ၌ ထူးခြားသော ကရိပ်သဏ္ဌာန်များကို တွေ့
တော့သည်။

အနောက်စူးစူးတွင် ရှိသည့် လွင်တီးခေါင် လယ်တွင်
ပြင်၌ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေကြသော လူလေးငါးယောက်ကို တွေ့
တော့သည်။

ကွင်းပြင်ထဲ၌ မတ်တပ်ရပ်နေသူများ ရှိနေသကဲ့သို့
မြေကြီးပေါ် လဲနေသူ နှစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့နေရသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ရွှေ့သို့ ကိုက်နှစ်ရာအထိ တိုးတက်
သွားမိသည်။

ထိုအခါ လယ်ကွင်းပြင်ထဲမှ လူများကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်လာ
ရတော့သည်။

မြင်ကွင်းထဲမှ လူများကား သတ္တမ သူရဲတောင်း ကျီထွက်
ချင်၊ ထုံထန်းကျနှင့် အမည်မသိ အင်္ကျီနက်ဝတ် သိုင်းသမားများ
ဖြစ်နေသည်။

ထိုလူစုထဲတွင် ဟေးစီးကို ရွာကြည့်သော်လည်း မမြင်
တွေ့ရချေ။

မြေကြီးပေါ်တွင် လဲနေသူများကား ဟုံဝန်ဟုံနှင့် ချန်ယိ
တွမ်းတို့ ဖြစ်သည်။

တုံတန်းကျသည် မင်ရင်ကြယ်ကို လှမ်းမြင်နေသဖြင့်
တန့်တားရန် ပြင်နေသည်။

မင်ရင်ကြယ်က တုံတန်းကျ အရမ်းကာရော လှုပ်ရှားခြင်း
မပြုမိမှပင်...။

‘ကျုပ် မင်ရင်ကြယ်ပါ အိမ်ထိန်းကြီး တုံ’

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေသည့် တုံထန်းကျ
အမူအရာ ပြောင်းသွားသည်။

xxx

မင်ရင်ကြယ်သည် အခွင့်အရေးရသည်နှင့် သူတို့အနီးသို့
လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်ဝင်ပြီး တိုးကပ်သွားသည်။

ထူးခြားသည်ကား ကျိုက်ကူးချင်သည် မင်ရင်ကြယ်ကို
တွေ့မြင်နေရသော်လည်း မတွေ့မမြင်ဟန် ဆောင်နေသည်။

သို့သော်... သူ ကြာကြာဟန်ဆောင်မနေပါ။

မင်ရင်ကြယ်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရန် ပါးစပ်ပြင်
လိုက်စဉ်မှာပင် သူက ဦးဆောင်လှမ်းပြောသည်။

‘သူရဲတောင်းမင်၊ ခင်ဗျား ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ

ရှိနေမယ်လို့ ကျုပ်လုံးဝ မမျှော်လင့်မိခဲ့ဘူး၊

ဟဲ ဟဲ... သိုင်းလောကသားဆိုတာ ခု ဒီနေ့မှာမှ ရှိနေပေမယ့် တော်ကြာ ဟိုနေရာ ရောက်နေတတ်တာမျိုးပါဗျာ ခုလို ရောက်လာတာက စန်းရှန်းတည်းခိုရိပ်သာမှာ တည်းခိုနေလို့ပါ။

‘ဟင်းဟင်း... ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ သူ့ရဲကောင်းမင် အခြေအနေမှန်ကို စိစစ်ပြီးရောပေါ့’

မင်ရင်ကြယ်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကျိုးကုံးချွင်၏ ဆိုလိုချက်ကိုလည်း ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်နေသည်။

‘အခြေအနေတွေကို သတ္တမသူရဲကောင်းသိပြီးပြီ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်... သူပြောပြလို့ သိတာပါ’

ကျိုးကုံးချွင်က ဟူဝန်ဟူကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

မင်ရင်ကြယ်က ဟူဝန်ဟူနှင့် ချန်ယိကွမ်းကို ကြည့်ပြီး ပခုံးထွန်သွားသည်။

ဟူဝန်ဟူနှင့် ချန်ယိကွမ်းတို့သည် အသက်ကင်းမဲ့နေပြီ တကား။

‘နေပါဦးကျိုး၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျိုး သတ်ပစ်လိုက်တာလား’

‘ဟူဝန်ဟူကတော့ ကျုပ်လက်ချက်နဲ့ သေရတာပါ၊ ချန်ယိ

ကွမ်းကတော့ တုံ့ထန်းကျလက်ချက်နဲ့သေတာ၊ ဘာလဲ... ကျုပ်တို့ လူမှားသတ်မိလို့လား’

ကျိုးကုံးချွင်က မင်ရင်ကြယ်ကို သရော်ဟန်နှင့် ပြော၏။

ကျိုးကုံးချွင်၏ အမူအရာများသည် မင်ရင်ကြယ်ကို မလိုလားဟန်များ ရှိနေသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ခပ်အေးအေးပင် ပြောသည်။

‘သူတို့ သေတာ နောက်တောင်ကျသေးတယ် သတ္တမသူရဲကောင်း...’

‘ဒါဆိုရင် ကောင်းတာပါပဲ၊ ကျုပ်က သူတို့ကို သေပြီလို့ အင်နေတာ၊ ခုမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့နေရလို့ သတ်ပစ်လိုက်ရတာပဲ၊ ဒုတိယမြောက် သေခြင်းပေါ့ဗျာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ အလျင်လို့ ပြန်ထလာနိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး’

‘အမှန်တရား ပိုက်ကွန်ဟာ ဒုစရိုက်သမားတွေကို ဓလွတ်တမ်း၊ ဖမ်းဆီးပေးတဲ့ သဘာဝ ရှိတယ် ဆိုတဲ့စကားဟာ တကယ်မှန်တဲ့စကားပါပဲ၊ သူတို့ မသေခင် ဘာတွေ ပြောသွားသေးလဲ သတ္တမသူရဲကောင်း’

‘ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ မထုတ်ဖော်ခဲ့ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် သတ္တမသူရဲကောင်း ဘာမှ မသိလိုက်ဘူးပေါ့’

‘စွန်းပုရွှောက်ကိုတော့ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းသားလို့ သိခဲ့ပါတယ်၊ ကျုပ် သူ့ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ စိတ်ချယုံကြည်နေခဲ့တာပါ၊ ခုတော့ ကျုပ်မှာ သိုင်းလောကကိုတောင် မျက်နှာ မပြရဲတော့

ဘူး...'

ကျွန်းကုန်းချင်သည် နာကျည်းခဲခက်စွာနှင့် အံ့ကို တင်းခဲ ကြိတ်လိုက်သည်။

'အင်း... သူတို့ဟာ အင်မတန် လျှို့ဝှက်ပြီး အင်မတန် အဆင့်မြင့်တဲ့သူတွေကိုးဗျ'

'ခုမှ အားပေးစကား ပြောမနေပါနဲ့တော့လေ၊ ခင်ဗျားလာတဲ့ အကြောင်းကိုသာ ပြောပါ'

'သူတို့ကို လိုက်ရှာနေတာပါ။ သတ္တမ သူရဲကောင်းကိုလည်း အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြချင်လို့'

'ကျုပ် ဒီမှာ ရှိနေတဲ့အကြောင်း မင် ဘယ်လိုလုပ် သိခဲ့တာလဲ...'

'စွန်းပုရွှောက်ကို တွေ့ထားလို့ပါ။ စွန်းပုရွှောက်ကို တွေ့ရင် သတ္တမ သူရဲကောင်းလည်း အနီးအနားမှာ ရှိနေမယ်လို့ တွက်ထားတာပါ...'

'ဒီလိုဆိုရင် ထန်းရှန်းဂိုဏ်းအကြောင်း ခင်ဗျား သိပြီးပြီပေါ့...'

'ဟုတ်ကဲ့၊ သိသင့်သလောက်တော့ သိပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်မှာတော့...'

ကျွန်းကုန်းချင်က ဟက်ခနဲ ရယ်ပြီး ဖြတ်ပြောသည်။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မင်း အနေနဲ့ ဘယ်အခါမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ထန်ရှန်းဂိုဏ်းရဲ့ သစ္စာဘက်တော်သား ဖြစ်မနေသင့်ဘူး'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ လောလောဆယ်မှာလည်း ကျုပ်က ထန်းရှန်းဂိုဏ်းရဲ့တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သူတို့ဂိုဏ်းချုပ်အပေါ် သံသယရှိကြောင်း ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ'

'ဒါ အဆန်းလားမင်း၊ သူတို့ဂိုဏ်းချုပ်အကြောင်း သူတို့ပိုသိမှာပေါ့၊ တကယ်တော့ ဝန်ရင်မော်ကိစ္စရဲ့ အစအဆုံး ပြဿနာရပ်တွေမှာ သူတို့ရဲ့ အမျိုးသမီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ လက်ချက်ချည်းပဲ၊ ကျုပ် ဒီအတိုင်းပဲ မြင်တယ်၊ သူကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကို သံသယ ရှိနေရဦးမှာလဲ'

မင်ရင်ကြယ် မထိတရီ ရယ်တော့သည်။

'ကျုပ်သဘောက သံသယ ရှိရုံကလေးပါ၊ အဓိကတရားခံ ဘယ်သူပါလို့ မစွပ်စွဲသေးပါဘူး၊ ညွှန်လည်း ညွှန်မပြသေးပါဘူး၊ တိကျခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထား မရှိဘဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ညှိုးမထိုးသေးပါဘူး၊ ဖြစ်ပေါ်မှုပြဿနာတွေမှာ ကပ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်နေလို့ သံသယ ရှိရုံကလေး ရှိနေတာပါ၊ ဒါဟာလည်း အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်၊ တကယ့်တရားခံက တပ်စုံတစ်ယောက်အပေါ်ကို အကွက်စေစေ လုပ်ဟန်ကောင်းကောင်းနဲ့ အပြစ်ဝံ့ချတာလဲ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်'

အခန်း (၉၂)

ထန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်

မင်ရင်ကြယ်စတားကြောင့် ကျွဲကုံးချွင်မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

'ဘယ် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သူ့ရဲကောင်းမင်'

'ဒီလိုပါ။ ကျုပ် မေးပါရစေ၊ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ဇစ်မြစ်ကို ခင်ဗျား သိထားပါသလား'

'ကျုပ်ပြောတာထက် ခင်ဗျားပြောတာက ပိုပြီး တိကျ ခိုင်လုံပြီး ပြည့်စုံပါလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့... ခင်ဗျားပဲ ပြောပါ'

'ကျုပ်သိတာက နည်းနည်းပါးပါး၊ ဒီတော့... ခင်ဗျားကို မေးပါရစေဦး၊ ရှန်းဟိုင်သုံးဦးဆိုတာကို ခင်ဗျား သိပါသလား'

'မေချိုးလီဇူဟိုကို ပြောတာလား၊ သူ့ဂိုဏ်းတု မောင်နှစ် ယောက်နဲ့ ပေါင်းပြီးပြောရင် ရှန်းဟိုင်သုံးဦးပေါ့၊ ဘဲဒီမောင်နှစ် ယောက်က ရှန်းဟိုင်နှစ်ဦးဆိုပြီး နာမည်ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ချာမင်နဲ့ ကူဝှေ့ပဲ မင်းပြောတာ သူတို့လား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ သတ္တမသူရဲကောင်း တော်တော်သိထား သားပဲ'

'ဘာလဲ သူရဲကောင်းမင်၊ သူတို့က ထန်းရှန်းဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်နေကြလို့လား'

ကျွဲကုံးချွင်က တစုံတရာ မေးလာသည်။ မင်ရင်ကြယ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောသည်။

'ပတ်သက်တယ်၊ ပတ်သက်သမှ သိပ်ကို ပတ်သက်တာ ပေါ့၊ မေချိုးလီဇူဟိုရဲ့သမီးဟာ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပဲ'

'ဘာ...'

ကျွဲကုံးချွင်သည် အာမေဇိုတ်စ် ထွက်သွားရင်း မျက်နှာ ပျက်သွားတော့သည်။

အတန်ကြာမှ... .

'ဪ... ဪ... ဒါကြောင့်မို့ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းဆိုပြီး ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလာတာကိုး၊ ဒါကြောင့် မေကူ (ဖီးပန်းချောင်) မှာ စခန်းလုပ်နေခဲ့ကြတာကိုး'

ကျွဲကုံးချွင်သည် စတားရပ်ပြီး နဖူးကြောများ ခွံ့တွဲသွား ပြန်သည်။

ထို့နောက် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

‘အင်း... ဒီလိုဆိုရင် ဟိုနေ့က ကျုပ်နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ဟာ ချာနဲ့ ကူပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မင်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကုဝေနဲ့ ချာမင်တို့ပါပဲ’

ကျိုက်ကဲ့ချင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားမှု အပြည့်နှင့် မင်ရင်ကြယ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဒါဖြင့် သူ့ရဲကောင်းမင်နဲ့ သူတို့တွေ တည်းခိုခန်းမှာ တွေ့ပြီးကြပြီပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ပြီးပါပြီ၊ စန်းရှန်းဟိုတယ် တည်းခိုခန်းမှာပါပဲ၊ ဒီကိစ္စကို သတ္တမသူ့ရဲကောင်း သိပြီးရောပေါ့’

‘ကျုပ်က စန်းရှန်းဟိုတယ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုနေတာပါ’

‘လက်စသတ်ဈေး သတ္တမသူ့ရဲကောင်းက ထန်းရှန်းဂိုဏ်းကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေတာကိုး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဝန်ရင်မော် အစစ်ကို ကော ဝန်ရင်မော်အတူ လိန်ကူးချီကိုကော ပြန်လူယူမလို့ပဲ၊ အခြေအနေအရ ရသမျှသတင်းကို စုဆောင်းရမှာပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမယ့် လိန်ကူးချီ ဒီမှာမရှိဘူး သတ္တမသူ့ရဲကောင်း’

‘ဖီးဝန်းချောင်းမှာလို့ တွက်မိတယ် မင်၊ ဒါပေမယ့် ဖီးဝန်း

ချောင် ဆိုတာကို နာမည်သာ ကြားဖူးနေပေမယ့် ဘယ်မှာရှိမှန်း မသိဘူး၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကို နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေတာ’

ကျိုက်ကဲ့ချင်သည် ပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါသ တထောင်းထောင်း ထွက်လာသည်။

‘တောက်... စွန်းပုရွှောက်-စွန်းပုရွှောက်၊ ဒီလူဟာ လက်ရုံးလို အားကိုးရလောက်အောင် ပီယီတဲ့လူပဲ၊ ကျုပ်ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်နိုင်တဲ့လူက သူ့လူ ကိုယ့်ဘက်သား ဖြစ်နေတယ်၊ ဟင်း... တွေ့ရင်တော့ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်၊ တောက်...’

‘နေပါဦး သတ္တမသူ့ရဲကောင်း၊ စွန်းပုရွှောက်က ထွက်ပြေးသွားပြီလား’

‘ပြေးသွားပြီပေါ့၊ ပြေးသွားရုံမကဘူး ဖိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်သွားသေးတယ်၊ လီယွင်ဟုန်လည်း သူ့လက်ထဲ ပါသွားပြီ၊ တောက်’

မင်ရင်ကြယ်က ကျိုက်ကဲ့ချင်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းပြ၏။

‘အင်း... တော်တော်ဟုတ်တဲ့လူပဲ၊ ခင်ဗျား လက်ထဲက တောင် လွတ်အောင်ပြေးနိုင်တယ်ဆိုတော့’

ကျိုက်ကဲ့ချင်က ခေါင်းယမ်းပြီး မာမာပြောသည်။

‘မဟုတ်ဘူးမင် မဟုတ်ဘူး၊ သူက ကြိုတင်စီစဉ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားတာ၊ သူ့နောက်မှာ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ပါသွားတယ်၊ လီယွင်ဟုန်ကိုတော့ တန်ဆာခံအဖြစ်

၈၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ခေါ်သွားတာပဲ'

မင်ရင်ကြယ်သည် ယခုမှ အရှုပ်အထွေးတစ်ခု ရှင်းလင်းသွားလေသည်။

ထန်းရှုန်းဂိုဏ်းသည် လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာ စီစဉ်တတ်သော ဂိုဏ်းပေတကား။

xxx

'သူက ဒီလိုကိုး၊ ဒီလူတွေ တော်တော် သက်ဇာတိရှိသွားပဲ၊ တော်တော်ကို အကွက်ဆင်တတ်တဲ့လူတွေ'

'နေပါဦးမင်၊ ထန်းရှုန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဘဝကို မေးတာက ဘာသဘောနဲ့ မေးခဲ့တာလဲ'

'ဪ... ဒီလိုပါ၊ သူတို့ရဲ့ မျိုးဇာတိမြစ်ကတော့ လူယုတ်မာတွေ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်လို့ပါ'

ဒါများ ဆန်းသလားမင်၊ တကယ့်တုန်းကတော့ တစ်မိသားစုမှာတောင် လူလိမ္မာနဲ့ လူဆိုး လူမွိုက်ဆိုပြီး ကွဲပြားခြားနားစွာ ရှိတတ်တာပဲဟာ၊ မိခင်တစ်ယောက်ဟာ စရိုက်လေ၊ အကျင့်အကြံမတူတဲ့ သားသမီးကိုးယောက်ကို မွေးဖွားပေးနိုင်တဲ့ စကားလည်း ရှိသားပဲဟာ'

'ဒါဖြင့် သတ္တမသူရဲကောင်း မြင့်တာကို ပြောပါဦး'

'ဟုန်ဟုန် ထွက်ဆိုင်ခန့်သွားခဲ့တယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီး စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ခဲ့ကြတယ်နဲ့'

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၆) ❀ ၈၁

'အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်တယ်ဆိုသင် သတ္တမသူရဲကောင်းအနေနဲ့ သယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ'

'ရှင်းပါတယ်၊ သူရဲကောင်းမင်ကို ကျုပ် အကူအညီတောင်းမယ်၊ ထန်းရှုန်းဂိုဏ်းကို ဖြိုလှဲဖျက်ဆီးမယ်၊ ဒီရည်ရွယ်ချက်ဟာ တောင်းမြတ်တဲ့ သိုင်းလောကကြီးကိုဦးထိပ်ထားပြီး၊ လွတ်လပ်စေလိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲ၊ နောက်ထပ် ပြောရရင် ဒီအလုပ်တာ့ ဆိုင်းလောကသားတွေရဲ့ ကောင်းကျိုးကို ဦးထိပ်ထားတဲ့ အမှန်အရာ၊ ရပ်တည်ချက်ပဲ၊ တပြိုင်နက်တည်းမှာ သူရဲကောင်းသခင်လေး ဝန်ရင်မော်အတွက် တုံ့ပြန်ရမယ်၊ အမှောင်ကို ခွင်းပြီး အလင်းဆောင်ရမယ်'

ကျိုးကူးချင်၏ အသံသည် တစတစ တက်ကြွထက်မြက်လာသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး စေးစေးပြောသည်။

'ကျိုးရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျုပ် သဘောကျပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ထန်းရှုန်းဂိုဏ်းက ဆရာကြီးချာမင်နဲ့ ကျုပ်ကတိကဝတ်တွေ ပြုလုပ်ထားပြီးဖြစ်လို့ ရန်သူလို တိုက်ခိုက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဘာ...'

ကျိုးကူးချင်၏အသံသည် ဒေါသသံ ပါလာသည်။ နဖူးကြောများတွန့်ပြီး အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားဟန်လည်း ပေါ်လွင်လာသည်။

'နေပါဦး မင်၊ မင်နဲ့သူတို့ ဘယ်လို တတိရိက္ခလို့လဲ'

မင်ရင်ကြယ်သည် ဆရာကြီးချာမင်၊ ဆရာကြီး တူရောင်နှင့် စတင်တွေ့ခဲ့ကြရပုံမှစပြီး ကတိထား ညှိနှိုင်းခဲ့သည်တို့ကို တစ်လုံးချင်း ပြောပြတော့သည်။

ကျို့ကုံးချွင်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး နားထောင်နေရာမှ

‘သူရဲကောင်း မင်း၊ ခင်ဗျားဟာ အင်မတန် ဉာဏ်ပညာထက်မြက်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ခုလို ကတိဝတ်ပြုခဲ့တာကတော့ ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ ဆိုတာလို ရူးမိုက်တဲ့အလုပ်တို့လုပ်ခဲ့တာပဲ။ ကျုပ် သိပ်အံ့ဩသွားပြီ’

ဟု အားမနာတမ်း ပြောတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်က ဟက်ခနဲ ရယ်ပြီး . . .

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သတ္တမသူရဲကောင်းမင် သိပ်အတွေးခေါ်နေတယ်။ ချာမင်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ဦးလေးပါ။ ဒီတော့ အရေးရယ် အကြောင်းရယ် ဖြစ်လာရင် သူ့တူမဘက်ကပဲ ရပ်မှာပေါ့မင်၊ အရေးကြီးရင် သွေးနီတယ်ဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိသားပဲဗျာ’

‘စကားပုံတိုင်းဟာ တစ်လောကလုံး ဆိုင်ရာ အမှန်တရားမဟုတ်ပါဘူး သတ္တမသူရဲကောင်း၊ ဆရာကြီးချာမင်ဟာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ သိုင်းမျိုးဆက် တစ်ယောက်ပါ။ မျိုးရိုးကောင်းသလို သူ့အစတစ်သက်တာဟာလည်း အမှန်တရား သိက္ခာတွေ ပြည့်ဝခဲ့ပါတယ်။ သူ့နာမည် ကျော်ကြား ထင်ရှားခဲ့တာဟာလည်း အမှန်တရား

သိက္ခာ ကြောင့်ပါပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း သူ သိက္ခာကို လေးစားပြီး ကတိထားခဲ့တာပါ’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒါမင့်သဘောပါ။ ကျုပ်အနေနဲ့ မင်နဲ့ ချာမင်တို့ရဲ့ ကတိထားမှုကို ချိုးဖျက်ပစ်ဖို့ မကြိုးစားသင့်ပါဘူး။ ချိုးဖျက်ပါလို့လည်း တိုက်တွန်း မနှိုးဆော်သင့်ပါဘူး။ ဒီတော့ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ကိစ္စတွေအတွက် ကျုပ် ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြေရှင်းပါတော့မယ် မင်၊ ခင်ဗျားကို ဒီကိစ္စနဲ့ ဆက်သက်ပြီး ကူညီပါလို့ မတောင်းခံတော့ပါဘူး။ အမှန်တရားနဲ့ ဆိုင်းလောကကောင်းကျိုးကို ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း အသက်နဲ့ ဆည်းကပ်ထားသွားတော့မယ် မင်၊ ထမ်းဆောင်သွားဟော့မယ်’

ကျို့ကုံးချွင်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် နေရာမှထွက်ရန် အန်ပြင်တော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်ကား သွေးအေးအေးနှင့် ရပ်နေဆဲပင်။

‘ကျုပ်တို့ဟာ ယောက်ျား ရင့်မကြီးတွေပါ သတ္တမသူရဲကောင်း၊ ကျေးဇူးတရားနဲ့ ရန်ငြိုးရန်စ ကွဲပြားမှုကို ခွဲခွဲခြားခြား နားလည်ကြသူတွေချည်းပါပဲ။ အရေးကြီးတာက စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်တတ်ဖို့ ပဲ’

ကျို့ကုံးချွင်သည် တစ်ဘက်သို့ လှည့်နေရာမှ မင်ရင်ကြယ်တို့ ပြန်ကြည့်သည်။

‘ဘာပြောတာလဲ မင်၊ ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုလိုက်တာလဲ’

‘ကျုပ် အကြံပေးပါရစေ သတ္တမသူရဲကောင်း၊ လောလောဆယ်မှာ ကျုပ်ဘာမှ လုပ်လို့မရသေးဘူး၊ သတ္တမသူရဲကောင်း အနေနဲ့လည်း လောလောဆယ်မှာ သူတို့ကို မတိုက်ခိုက်သင့်သေးဘူး’
 ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မင်’

‘ဒီလိုပါ၊ အရေးကြီးတာက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို တွေ့အောင် ရှာဖို့ပဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ မတွေ့ရသေးခင်မှာ အရမ်းကာရော လျှောက်မတိုက်သင့်ဘူး’

‘ဟား... ဟား... ဟား... သူရဲကောင်းမင် အတွေးခေါင်နေပြန်ပါပြီ၊ အံ့ပါဗျာ၊ အံ့ပါ၊ ဒီမယ် သူရဲကောင်း မင် အင်မတန် အဆိပ်ပြင်းတဲ့တိရစ္ဆာန်ဆိုးကို သတ်ချင်ရင် ပထမဆုံး လုပ်ရမှာက ခြေတွေလက်တွေကို အလျင်ဆုံး ဖြတ်ဖို့ပဲ၊ ဒါမှ မလွှဲနိုင်မှာ၊ ဒီအတိုင်းပဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ဆိုးကို ရှင်းချင်ရင် လက်အောက်ငယ်သားတွေကို စရှင်းရမယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကို အထီးကျန်အောင် လုပ်ရမယ်၊ ဒါ ကျုပ်ရဲ့နည်းဗျာတာပဲ’

ကျို့ကုံးချွင်က စကားပြောရင်း လျှောက်ထွက်သွားသည်။
 ‘သတ္တမသူရဲကောင်း’

မင်ရင်ကြယ်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ လှမ်းခေါ်သည်။

ကျို့ကုံးချွင် ခြေလှမ်း တန့်သွားသည်။

‘ဘာလဲ မင်၊ ကျုပ်တို့ တားဦးမလို့လား’

‘သတ္တမသူရဲကောင်း၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စဟာ အလွယ်တကူ လုပ်ဆောင်သင့်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ခေါင်းအေးအေး

စဉ်းစားပါလို့ အကြံပေးပါရစေ’

‘ကျုပ်က ဘာတွေများ စဉ်းစားရဦးမှာလဲ မင်’

‘ကျုပ်မေးပါရစေ၊ သတ္တမ သူရဲကောင်းအနေနဲ့ ရှုန်းဟိုင်နစ် ဦးကို အနိုင်ယူနိုင်ပါ့မလားလို့’

ကျို့ကုံးချွင်က မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးနှင့် စိုက်

ကြည့်ပြီး ခပ်မာမာ ပြောသည်။

‘တစ်ယောက်ချင်း ဆိုရင်တော့ ကျုပ်နိုင်နိုင်ပါတယ်’

‘သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လက်တွဲတိုက်ရင်ကော် သတ္တမသူရဲကောင်း’

‘ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ် မစဉ်းစားဘူး၊ သူတို့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ဦးတိုက်မယ်လို့ ကျုပ် မယူဆဘူး’

‘အဲဒါ မှားတာပဲ သတ္တမသူရဲကောင်း၊ ခုချိန်မှာ သတ္တမသူရဲကောင်းနဲ့ သူတို့တွေ တွေ့ဆုံကြတာဟာ သိုင်းစွမ်းရည်ပြိုင်ပွဲတုတ်ဘူး သတ္တမသူရဲကောင်း၊ အပြီးတကြီးနဲ့ အသေအကြေ ချိတ်ကြမယ့် ရန်ပွဲဖြစ်တယ် သတ္တမသူရဲကောင်း၊ သိုင်းပညာအနှာဖလှယ်ပွဲ မဟုတ်ဘူး၊ သူသေ ကိုယ်သေ စာရင်းရှင်းမယ့်ပွဲပါ သတ္တမသူရဲကောင်း’

ကျို့ကုံးချွင်သည် အမံ့အရာအမျိုးမျိုး ပြောင်းသွားသည်။
 မင်ရင်ကြယ်က ဆက်ပြောသည်။

‘နောက်တစ်ချက်ကလည်း ဟေးစီးဆိုတဲ့လူဟာ ခွန်းပုဇွန်က ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ပိုင်စီး ဆိုတဲ့လူကတော့ ရွှေချန်ရိုး ဖြစ်

လိမ့်မယ်၊ ဒီတော့...

မင်ရင်ကြယ်က စကားကို တပိုင်းတစနှင့် ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

ကျိုးကုံးချင် ဒေါသ တထောင်းထောင်း ထွက်ပြန်သည်။
'ဒီလူတွေ သေသွားရင် အကောင်းဆုံးပဲ'

'ကျိုးကုံးချင်သည် သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး၊ ဒေါသသံနှင့် ဆက်ပြောပြန်သည်။

'ဘာလဲမင်၊ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားမပါပဲ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း မတိုက်နိုင်ဘူးလို့ ထင်နေသလား၊ ကျုပ်ညီလေးအတွက် တုန်ပြန်နိုင်စွမ်း မရှိဘူးလို့ ထင်နေသလား၊ ဟုတ်လားမင်၊ တွေ့ပြောတာ ဟုတ်သလားဟင်'။

ကျိုးကုံးချင်အသံသည် မိုးချန်းသံကို မြည်ဟိန်းသွားသည်။
မင်ရင်ကြယ်သည် ကျိုးကုံးချင်နှင့် ဆန့်ကျင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ငြိမ်သက်နေသည်။

အတန်ကြာမှ ကျိုးကုံးချင်ကိုကြည့်ပြီး တစ်လုံးချင်းပြောသည်။

'ကျုပ်မှာ ဒီလိုသဘောထားမျိုး မရှိပါဘူး၊ သတ္တမသူရဲကောင်း၊ သတ္တမသူရဲကောင်းရဲ့ သိုင်းပညာကို အလေးအမြတ် ပြုထားပါတယ်၊ ကျုပ်က စေတနာနဲ့ သတိပေးနေတာပါ၊ အခုအရာမဆို ခေါင်းပူပူ လုပ်တာထက် ခေါင်းအေးအေးထားလုပ်တာဟာ ပိုပြီးအကျိုးရှိပါတယ်'

လောလောဆယ်မှာ သတ္တမသူရဲကောင်းသာ အမိန့်ပေး ညွှန်ကြားလိုက်ရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးမှာ ချီနေတဲ့ သိုင်းလောကသားတွေက သတ္တမသူရဲကောင်းကို အကူအညီပေးလာ ကြပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ထန်းရှုန်းဂိုဏ်းဟာ ဘယ်လောက် ထက်မြက်ထက်မြက် အများစုရဲ့ ချေမှုန်းမှုအောက်မှာ ကြေပြိုနီးသွားမှာ သေချာပါတယ်။

'ဒါပေမယ့် သတ္တမသူရဲကောင်းကို ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားပါဦးလို့ အကြံပြုနေတာဟာ မမှားသင့်တာ မမှားရအောင် သတိပေးနေတာပါ၊ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အမှားဖြစ်မှာကို မလိုလားပါဘူး၊ အမှန်ကို လုပ်နိုင်အောင်သာ သတိပေးတတ်ပါတယ်၊ ကုန်းအဆင်းမှာ တွန်းတတ်တဲ့အလေ့ရှိသူဟာ မိတ်ဆွေကောင်း မဟုတ်ပါဘူး သတ္တမသူရဲကောင်း'

ကျိုးကုံးချင်သည် မင်ရင်ကြယ်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို သိရှိထားသူ ဖြစ်သဖြင့် လှုပ်ရှားနေသော ဒေါသစိတ်များကို ပြန်ပြီး ထိန်းသိမ်းလိုက်သည်။

အတန်ကြာသော် ပုလောင်သော ဒေါသများ ပြေပျောက်သွားပြီး အေးဆေး တည်ငြိမ်မှုကို ဆုပ်ကိုင်လာနိုင်သည်။

'သူရဲကောင်းမင်၊ ခင်ဗျားကို စေတနာကို ကျုပ်လေးစားပါတယ်၊ မင် ပြောစရာရှိတာ ဆက်ပြောပါ'

'ကျုပ် သတ္တမသူရဲကောင်းကို မေတ္တာရပ်ခံပါတယ် သတ္တမ

သူရဲကောင်း၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မည်သည့် လှုပ်ရှားမှုမှ မပြုဘဲ လဝတ်
လောက် သည်းခံနေစေချင်ပါတယ်။ ဒီလို မေတ္တာရပ်ခံရတာဟာ
ထန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အဓိက တရားခံ ဟုတ်မဟုတ် သေချာစေ
ချင်လို့ပါပဲ။ ဒီရက်အတွင်းမှာ တကယ် အဖြေမှန် ပေါ်လာဖို့
လိမ့်မယ် သတ္တမသူရဲကောင်း။ အဲ... လဝတ်ကျော်လို့ တရားခံ
ဘယ်သူဆိုတာ ထင်ရှားရင် ဒါမှမဟုတ် ထန်ရှန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသာ
အဓိကတရားခံ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ကျုပ် သတ္တမသူရဲကောင်းနဲ့
လက်တွဲပြီး သတ္တမသူရဲကောင်း အလိုကျ ဆောင်ရွက်ကူညီပေး
ပါမယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ သတ္တမသူရဲကောင်း'

ကျို့ကုံးချင်သည် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ
ခေါင်းညိတ်လာသည်။

'ကောင်းပြီ သူရဲကောင်း မင်း၊ ခင်ဗျားကို ယုံကြည်လို့
ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်း သည်းခံစောင့်ဆိုင်းပါမယ်။ ချိန်းဆိုတဲ့
ရက်စေ့တဲ့အခါ ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျား ဘယ်လို ဆက်သွယ်ကြမလဲ'

'သတ္တမသူရဲကောင်းမှာ ကိစ္စတွေ ရှိနေသေးလို့လား'

'ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ ရှိနေသေးတယ် မင်း'

'ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ပါ သတ္တမသူရဲကောင်း။ သတ္တမသူရဲ
ကောင်း လုပ်စရာရှိတာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ပါ။ အချိန်ကျ
ရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သတ္တမသူရဲကောင်းကိုရှာပြီး ဆက်သွယ်ပါမယ်'

'ကောင်းပါပြီ သူရဲကောင်းမင်း'

ကျို့ကုံးချင်သည် ဒါပဲပြောပြီး တုံ့ထန်းကျကို လှမ်းပြော

သည်။

'ထန်းကျ သွားကြစို့'

တုံ့ထန်းကျက 'ဟုတ်ကဲ့ သခင်ကြီး' ဟုဆိုပြီး နောက်ဆုတ်

သွားသည်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရပ်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ

ခုန်ပျံပြီး ပြေးထွက်သွားကြတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်လည်း ကြာကြာရပ်မနေတော့၊ အသက်မဲ့နေ

ကြပြီဖြစ်သော ဟူဝန်ဟူနှင့် ချန်ယိကွမ်းတို့ကို ကွက်ခနဲ လှမ်းကြည့်
လိုက်ပြီး တည်းခိုရိပ်သာသို့ ခြေဦးတည်ပြီး ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၉၃)

စီးပန်းချောင်သို့ အပြန်

အချိန်သည် အရက်တက်ချိန် ရောက်နေပေပြီ။

မင်ရင်ကြယ်သည် တည်းခိုရိပ်သာထဲ ရောက်သည်နှင့် ဆရာကြီးချာမင်နှင့် ကူဝေတို့ကို တွေ့ရတော့သည်။

ချာမင်သည် မင်ရင်ကြယ်ကို မြင်သည်နှင့် အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟဲ့ သူ့ရဲကောင်း မင်ပါလား၊ တို့က မင်းထွက်သွားပြီဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ တို့ မင်းကို နှုတ်ဆက်ဖို့ လိုက်ရှာနေတာ ကွဲ့၊ မထွေတော့ ထွက်သွားပြီ အောက်မေ့နေတာ၊ ဟား.. ဟား’
‘အားနာလိုက်တာ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် အပြင်ခဏ

ထွက်သွားတာပါ’

မင်ရင်ကြယ်က အားနာစကားပြောပြီး ဟူဝန်ဟူတို့ ပျောက်ဆုံးသွားပုံနှင့် ကျို့ကုံးချွင်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံများကို အကျဉ်းချုပ် ပြီး ပြောပြလိုက်သည်။

သူ၏ ပြောပြချက်ထဲတွင် ကျို့ကုံးချွင်၏ တိုက်ခိုက်လိုသော ဆန္ဒကို တားမြစ်ခဲ့ကြောင်းကိုကား ထည့်သွင်းပြောကြားခြင်း မပြုချေ။

အဘိုးဝကြီးချာမင်သည် မင်ရင်ကြယ်၏ ပြောဆိုချက်များ ကို ကြားနာပြီးသည်နှင့်-

‘အေး... အဲဒါတွေကို အကျီဝါ စည်းကမ်းထိန်းပြောပြလို့ ငါ သိပြီးပါပြီ၊ စွန်းပုရွှောက်က အနောက်ဆောင်ထဲဝင်ပြီး အကြော ပိတ်ခံထားရတဲ့လူတွေကို ခေါ်ထုတ်သွားပြီကွ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကိုပြောဖို့ ကျွန်တော် အားနာ နေလို့ပါ’

‘ဘာမှ အားနာစရာမရှိပါဘူးမင်း၊ ငါက ငါတတ်နိုင်တာဆို ဘာမဆို လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး ချာမင်၊ ခုလိုပြောတာ သိပ်ဝမ်းသာပါ တယ်၊ ကျွန်တော် တောင်းဆိုချင်တာက လီချန်းလူတို့ သားအဖကို ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ထားစေချင်တာပါပဲ’

‘စိတ်ချပါမင်း၊ ဒီကိစ္စကို ငါ တာဝန်ယူပါတယ်၊ သူတို့ တစ်စုံ တစ်ခုဖြစ်သွားရင် ငါတာဝန်ပါ၊ ငါတို့သာ အပြစ်တင်ပါ၊ ငါတို့သာ

၉၂ ❀ တက္ကသိုလ်ဆုလင်းအောင်

အပြစ်ဝေးပါ'

အဘိုးဝကြီးချာမင်က ရင်ဘတ်ကိုပုတ်ပြီး ပြောသည်။

မင်ရင်ကြယ် စိတ်အေးသွားသည်။

စွန်းပုရွှောက်သည် လီယွင်ဟုန်ကို အလိုရှိရာသို့ ခေါ်သွား

ချေပြီတကား။

မင်ရင်ကြယ်သည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးလာသဖြင့်

'ဆရာကြီးတို့လဲ ရည်ရွယ်ရာ ခရီးပန်းတိုင်ကို အောင်

အောင်မြင်မြင် လှမ်းကိုင်နိုင်ပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်'

'ဟား . . . ဟား . . . မင်းဝေးတဲ့ ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေလို့

ဆန္ဒပြုပါတယ်ကွာ၊ ကဲ . . . ကဲ . . . တို့သွားတော့မယ်'

အဘိုးဝကြီးချာမင်သည် မင်ရင်ကြယ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သည်နှင့် ကူဇွေကို လက်ယမ်းပြပြီး လျှောက်ထွက်သွားတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်ခွာနေကြသော် ထန်းရှုန်ဂိုဏ်းသားများကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေသည်။

နောက်ဆုံးမှ ထွက်လာသူများကား စီးမင်ရုန်းနှင့် မော်လင်တို့ပင်ဖြစ်သည်။ စီးမင်ရုန်းသည် လှုပ်လီလှုပ်လဲ လျှောက်

နရင်းက မင်ရင်ကြယ်ကို လည်ပြန်ကြည့်ပြီး ပြုံးသွားသည်။

သူမသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ဘာမျှ မပြောတော့ချေ။

သူ့ဘေးမှ လိုက်လာသော မော်လင်သည် မင်ရင်ကြယ်ကို

ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နှုတ်ဆက်ပြီး ကတိုက်ကရိုက် ပြောကြားလာသည်။

'သူရဲကောင်းကြီးမင် . . . ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းနဲ့ သူရဲကောင်းမင်

ကြားမှာ ဘာရန်ငြိုးရန်စမှ မရှိကြပါဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ သူရဲကောင်း

မင်ကို ကျုပ်တို့ရဲ့မိတ်ဆွေ၊ မဟာမိတ်လို့ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ယူထား

ပါတယ်'

မင်ရင်ကြယ်သည် မော်လင်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ် သခင်လေး မော်လင်၊ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားသဘောအတိုင်း ယုံကြည်လက်ခံထားပါတယ်'

'ဝမ်းသာပါတယ် သူရဲကောင်းမင်၊ ကျုပ် မှာချင်တာကတော့ အရာရာကို ဂရုစိုက်ပြီး ကျန်းမာရေးကိုပါ ဂရုစိုက်ပါလို့

ပြောချင်တာပါပဲ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သခင်လေးမော်လင်၊ သခင်လေးလည်း အရာရာကို သတိကြီးကြီးထားပြီး လိုရာပန်းတိုင်ကို အောင်

အောင်မြင်မြင် လှမ်းကိုင်နိုင်ပါစေလို့ ကျုပ်ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်၊ ကဲ . . . သွားတော့ . . . သွားတော့'

စီးမင်ရုန်းနှင့် မော်လင်တို့သည် ဘာမျှ ဆက်မပြောကြတော့ဘဲ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားကြတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ထန်းရှုန်းဂိုဏ်းသားများ အကုန်အစင် ထွက်ခွာသွားကြသည်အထိ ငြိမ်ရပ်ပြီး ငေးကြည့်နေလေသတည်း။

အခန်း (၉၄)

မှန်တိုင်းကျမည့်ရက်

ဤရက်သတ္တတပတ်သည် သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံး
ထူးထူးခြားခြား ငြိမ်သက်နေသော ရက်သတ္တတပတ် ဖြစ်သည်။

သို့သော်... ဤသို့ ငြိမ်သက်နေခြင်းသည် ကောင်းသော
ငြိမ်သက်ခြင်းတော့ ဟုတ်ဟန်မတူချေ။

ပေါက်ကွဲအံ့ဆဲဆဲ မီးတောင်ကြီး၏ ငြိမ်သက်နေခြင်းမျိုး
ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

မှန်သည်။

ယခုရက်များအတွင်း သိုင်းလောက၏ ငြိမ်သက်ခြင်းသည်

မှန်တိုင်းကြီး ကျခါနီး ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ပင် ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤနေ့ဤရက်သည် ထန်းရှန်း
ဝိုက်သားများနှင့် မင်ရင်ကြယ်တို့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ခွာပြီး ချိန်းဆိုခဲ့သည့်
ရက်များအနက် ဆယ့်တစ်ရက် ပြည့်မြောက်သော နေ့ရက်ပင်
ဖြစ်ပါ၏။

ဤနေ့ ဤရက်တွင် ပိုးအကျိဖြူ ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည့်
မင်ရင်ကြယ်သည် (ဝှမ်းဟိုဂေဟာ၊ ဗျိုင်းဝါဂေဟာ) ပေါ်တွင်
လက်နှစ်ဘက်ကို နောက်ပစ်ပြီး ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုနေပါ
သည်။

သူရွတ်ဆိုနေသောကဗျာကား ရှေးခေတ် စာဆိုရှင်ကြီး
လီပိုင် ရေးသားဖွဲ့နွဲ့ထားခဲ့သည့် ဗျိုင်းဝါဂေဟာ ကဗျာပင်
ဖြစ်ပါ၏။

ထိုကဗျာကား... .

ပုန်းအခါက လူတစ်ယောက်၊

ဗျိုင်းဝါစီးလို့ ပုန်းကွယ်ပျောက်၊

ရှေ့နောက်ဝဲယာ ဘယ်ဆီရောက်၊

ရှာရဖွေရ ချွေးပေါက်ပေါက်၊

ဗျိုင်းဝါဂေဟာ အထီးကျန်၊

တိမ်ဖြူတိမ်ဝါ ဝဲလို့ပျံ၊

ချိုမြမြေသံ လွှမ်းမောဘိ၊

တယ်သူ့မှတ်သည် တို့မသိ၊
ငါးလပိုင်းရဲ့ ကာလတာ၊
ဖီးပန်းတောမှာ ပြေသံသာ၊
ကြက်တူရွေးနဲ့ ဟင်္သာငှက်၊
ဖော်စုံလည်ယုက် သစ္စာငှက်
နွေဦးကာလ လွန်သာယာ၊
ပန်းနံ့သင်းထုံ လှိုင်ကြူတာ၊
လွမ်းမောသာယာ တဝဝဲ
စာဆိုရှင်ရဲ့ သည်းကြေကွဲ၊
ယန်စိမြစ်ကြီး ကျယ်လိုက်တာ၊
လွမ်းမျက်ရည်ရဲ့ အတိုင်းအတာ၊
သဘာဝအလှ သာယာလဲ၊
ကြေကွဲသူက လွမ်းမောမြဲ။

မင်ရင်ကြယ်သည် ရွေးခေတ်တစ်ခုကို ခံစားချက် နှိမ့်
ရွတ်ဆိုရင်း ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်နေမိပြန်၏။
ထိုအချိန်၌ သူဆိုသလို တစ်စုံတစ်ယောက်က လိုက်ဆိုနေ
ပါ၏။

xxx

မင်ရင်ကြယ်သည် မမျှော်လင့်သော အသံကြောင့် အသံ
ပေါ်ထွက်လာရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါ၏။ သို့သော် မည်သူ့ကိုမျှ

မတွေ့ရပါ။

မင်ရင်ကြယ်သည် ဟိုဟိုသည်သည် လှမ်းကြည့်ပြီး
ရမ်းရော်ကာ မှန်းခေါ်လိုက်ပါ၏။

‘အဘယ် ပညာရှင်ကြီးပါလဲခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အပေါ်
တို့ ကြွခဲ့ပါခင်ဗျာ။’

မင်ရင်ကြယ်၏ စကားသံအဆုံးမှာပင် မှောင်ရိပ်မှ လူတစ်
ယောက်သည် ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာလေ၏။

မင်ရင်ကြယ် ရုတ်တရက် ရောက်လာသူကို ခြေဆုံးခေါင်း
ဆုံး အကဲခတ်လိုက်ပြီး... .

‘ခင်... . ခင်ဗျား စွန်းပုရွှောက် မဟုတ်လား’

ဟု မေးတော့သည်။

ရုတ်တရက် ရောက်လာသူက... .

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် စွန်းပုရွှောက်ပါ။ သူရဲကောင်းမင်ကို
ခါရဝနဲ့ လာရောက်တွေ့ဆုံတာပါ’

မင်ရင်ကြယ်က စွန်းပုရွှောက်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်း
သွားသည်။

‘ခင်ဗျား တော်တော်ရဲတဲ့လူပဲ၊ ကျုပ်ကို ဟန်လုပ်ပြီး လာ
တွေ့ရဲသေးတယ်နော်’

‘စွန်းပုရွှောက်က ဟန်မပျက် ရယ်သည်။’

‘ဟဲ့... . ဟဲ့... . ကျုပ်က စေတမန်တစ်ယောက် အနေ
အထားနဲ့ သူရဲကောင်းမင်ကို လာတွေ့ဆုံတာပါ။ ကိစ္စက သီးခြား

၉၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကိစ္စပါ့မင်...

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘယ်သူ့အမိန့်နဲ့ ရောက်လာတာလဲ၊ ဘယ်သူက လွှတ်လိုက်တာလဲ’

‘အဘိုးဝကြီးချာမင်ရဲ့ အမိန့်ပါ။ သူက ကျုပ်ကို စေခိုင်း လိုက်တာပါ’

‘ဪ... အဘိုးဝကြီး ချာမင်လွှတ်လိုက်တာကိုး ပင်လယ်လိုကျယ်တဲ့၊ တောကြီးမျက်မည်းလို ရှုပ်ထွေးတဲ့ သိုင်း လောကထဲမှာ ကျုပ်ကို ဘယ်လို ရှာလာခဲ့တာလဲ’

‘ကျုပ်လည်း သိုင်းလောကသား တစ်ယောက်ပါဗျာ၊ ကျော်ကြားထင်ရှားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရှာရတာဟာ သိပ် မခက်ခဲလှပါဘူး။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဆယ့်တစ်ရက်လုံးလုံး စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပါဗျာ။ ဟဲ... ဟဲ...’

‘ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခခံပြီး စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာလဲ’

‘ဟဲ... ဟဲ စောင့်မကြည့်ဘဲနေလို့ ဖြစ်ပါမလား သူ့ရဲ့ ကောင်း မင်၊ တကယ်တော့ သိုင်းလောကဆိုတာ သမုဒ္ဒရာလို ကျယ်ပြောတဲ့လောကကြီးပါ။ ဒီလို လောကမျိုးမှာ လူတစ်ယောက် ကို စောင့်ကြည့်မနေဘဲ ဘယ်လိုလုပ် ရှာလို့ရပါ့မလဲ။ ဟဲ... ဟဲ’

‘စွန်းပုရွှောက်က ရှေ့နောက်မညီသော စကားကိုပြောပြီး တဟဲဟဲ ရယ်သည်။ မင်ရင်ကြယ်က စွန်းပုရွှောက်ကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ် ညိတ်လုပ်သည်။’

xxx

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၆) ❀ ၉၉

‘အင်း... ခင်ဗျားကို ခုလိုတွေ့ရတဲ့အတွက် တော်တော် ဆွဲမြဲမိတယ်ဗျာ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်၊ ဆရာကြီးချာမင်က ခင်ဗျားကို ခုလို စေလွှတ်လိုက်မယ်လို့ မထင်မိဘူးဗျ’

‘သူ့ရဲ့ကောင်းမင် ကြိုက်သလို ယူဆနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ကို စေလွှတ်လိုက်တာဟာ ဆရာကြီးချာမင် အတွက် သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်ဗျ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျုပ်ဟာ အားအထားရဆုံး တန်ဆာခံဖြစ်နေလို့ပေါ့ဗျာ၊ ဟဲ... ဟဲ’

‘ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ စွန်းပုရွှောက်’

‘အမှန်စကားကို ပြောတာပါ။ သူ့ရဲ့ကောင်းမင် ဘာကို စောင့်မျှော်နေတယ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့ကောင်းမင်ကိုယ်တိုင် အသိဆုံး ပါဗျာ’

‘ကျုပ် ဘာကို စောင့်မျှော်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား တကယ် ဆိုလို့လား’

‘ဟဲဟဲ... မင်က ကျုပ်ကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေတာကိုး၊ ကျုပ်ဟာ အဘိုးဝကြီးချာမင်ရဲ့ ခိုင်းစေညွှန်ကြားမှုကြောင့် ခုလို ရောက်လာရတာပါဗျာ၊ အကြောင်းကတော့ ဆရာကြီးချာမင်နဲ့ သူ့ရဲ့ကောင်းမင်တို့ရဲ့ ချိန်းဆိုမှုကိစ္စကို ခုလိုလာပြီး အကြောင်းပြန် ကြားတာပါ။ ကျုပ် ပထမဆုံး မေတ္တာရပ်ခံချင်တာကတော့ သူ့ရဲ့ကောင်း သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို ဒုက္ခ ပေးခဲ့တဲ့လူ၊ ဟဲ... ဟဲ’

ပြောရရင် ပြဿနာအားလုံးရဲ့ အဓိကတရားခံ ဘယ်သူဆိုတာကို
မပြောမို့ စိတ်ကိုထိန်းပြီး ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင် ရှိနေစေချင်တာပါပဲ။

ကျုပ်လိုလူကို့ ဒီလောက်တောင် စကားပလ္လင်ခံနေမို့
မလိုပါဘူး။ စွန်းပုရွှောက်၊ ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ။

စွန်းပုရွှောက်သည် မင်ရင်ကြယ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး
တစ်လုံးချင်း ပြောတော့သည်။

‘သူရဲကောင်း သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို အကြီးအကျယ်
ဒုက္ခပေးခဲ့သူ၊ သိုင်းလောကသားတွေကို တစ်ဂိုဏ်းနဲ့တစ်ဂိုဏ်း
အထင်မှား၊ အမြင်မှားဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့သူ၊ ပြဿနာ အားလုံးရဲ့
အဓိက တရားခံဟာ အခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး။’

စွန်းပုရွှောက်က စကားဖြတ်ပြီး မင်ရင်ကြယ်ကို စိုက်
ကြည့်သည်။

‘ပြောပါ စွန်းပုရွှောက်၊ ဘာဖြစ်လို့ ရပ်ထားရတာလဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သူရဲကောင်းမင် သေသေချာချာ နားထောင်ပါ။
သူရဲကောင်းသခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့သူ၊ သိုင်းလောက
ကို သွေးချောင်းစီးအောင် အကွက်ဆင် လှည့်ဖြားခဲ့သူ၊ ပြဿနာ
အားလုံးရဲ့ အဓိကတရားခံဟာ တခြားသူ မဟုတ်ဘူး။ သူရဲကောင်း
သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ရဲ့ အချစ်ခင်ဆုံး အရင်းနှီးဆုံး သိုင်းညို
အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ သတ္တမ သူရဲကောင်း ကျိုးကုံးချင်ပါပဲ။’

စွန်းပုရွှောက်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် မင်ရင်ကြယ်၏
မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲ့ကို နေရာမလပ် အကဲခတ်လိုက်သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ထူးခြားမှုမရှိဘဲ တည်ငြိမ် အေးဆေး
နေသည်။

ခံစားမှုမဲ့သူလို အေးစက်စက် ဖြစ်နေသည်။

အတန်ကြာမှ တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်တော့သည်။

‘ခင်ဗျား ခုလိုလာပြောနေတာဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ စေခိုင်းချက်ကြောင့်လား၊ ဆရာကြီးချာမခင်ရဲ့ စေခိုင်းချက်ကြောင့်လား...’

‘သူရဲကောင်းမင်းနဲ့ ချိန်းဆိုခဲ့သူဟာ အဘိုးဝကြီးချာမခင်ပါ သူရဲကောင်းမင်း၊ ခုလို စေခိုင်း ပြန်ကြားလိုက်တာဟာလည်း အဘိုးဝကြီးချာမခင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်’

‘မလိမ်ချင်စမ်းပါနဲ့ စွန်းပုရွှေကန်၊ ခင်ဗျားက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ စေခိုင်းချက်အရ တခြားလူကို အပြစ်ဖို့ပြီး တင်ပြနေတာ မဟုတ်လား’

‘အထင်မလွဲပါနဲ့ သူရဲကောင်းမင်း၊ ကျုပ်ရောက်လာတာဟာ အဘိုးဝကြီးချာမခင်ရဲ့ အမိန့်နဲ့ ရောက်လာတာပါ’

‘ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားမှာ ဘာအထောက်အထားပါသလဲ’

‘အဘိုးဝကြီး ချာမခင်ရဲ့ အထောက်အထား အမှတ်အသားကို ခင်ဗျား သိနိုင်ပါသလား’

‘မှတ်မိနိုင်ပါတယ်၊ သူသုံးလေ့ရှိတဲ့ အထောက်အထားကို ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအထောက်အထားကလည်း သိပ်ခိုင်လုံစရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အဘိုးဝကြီးချာမခင်ဆီက အထောက်အထားကို အချိန်မရွေး၊ တောင်းယူနိုင်သားပဲဗျ၊ ဒီတော့...’

အခန်း (၉၁)

တန်ဆောင်

‘ဟား ဟား ဟား တော်တော်ရယ်စရာ ကောင်းတဲ့စကားတွေပါလား၊ ဟား ဟား ဟား ကျုပ်ကို ပြန်ကြားတဲ့စကားက ဒီစကားလားဗျ၊ ဟား ဟား’

စွန်းပုရွှေကန်သည် အနေရ အထိုင်ရ ခက်နေဟန်နှင့်

‘ချိန်းဆိုပြန်ကြားချက်ကို ခင်ဗျားအနေနဲ့ ယုံကြည်ဖို့ ခက်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ မဆွဲကတည်းက သိထားပြီးသားပါ၊ သူရဲကောင်းမင်း၊ လောကမှာ မထင်တာတွေ ဖြစ်တတ်သလို ထင်တာတွေ မဖြစ်တတ်တာဟာ သဘာဝတရားတစ်ခုပါ၊ တကယ်အရှိတရားဟာ ဆန္ဒစွဲတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်နေစမြဲပါ မင်း’

အဘိုးဝကြီး ချာမင်ကိုယ်တိုင် ဘာဖြစ်လို့ ရောက်မလာနိုင်တာလဲ ဆိုတာသာ ရှင်းပြစမ်းပါ'

‘မအားလို့ပါ သူ့ရဲကောင်းမင်း၊ သူ့မှာ တခြားထမ်းဆောင် စရာ များလွန်းနေလို့ပါ’

‘ဒါဖြင့် ဒီပြင်လူကို ဘာဖြစ်လို့ မလွှတ်ခဲ့တာလဲ’

‘ကျုပ် ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ သူ့ရဲကောင်းမင်း၊ ကျုပ်ကို စေလွှတ် လိုက်တာဟာ လေးနက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ လွှတ်လိုက်တာပါ။ ကျုပ်ဟာ အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံး တန်ဆာခဲလေ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ပိုင်းပိုင်းပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေပြီလား’

‘ဖြစ်နေပါပြီ၊ အဘိုးဝကြီးချာမင်တို့နောက်ကို တစ်ခါတည်း လိုက်သွားတော့မှာပါ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျုပ်ဟာ ကျို့ကုံး ချွင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ကောက်ကျစ်မှုကို မျက်နှာစုံညီ ထုတ်ဖော်ဖို့ ကြိုးစား နေခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ သူ့ရဲကောင်းမင်း’

‘ကျုပ် ခင်ဗျားစကားကို ယုံလိုက်ဦးမယ်ဗျာ၊ ဟဲ ဟဲ... ကဲ... ကျို့ကုံးချွင်ရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကို ပြောပြစမ်းပါဦး’

‘အသေးစိတ် ပြောနေဖို့ လိုသေးလား မင်း၊ ကျို့က ကျုပ်တို့ သူလူယုံတော် လတ်ရုံးလို့ ယုံကြည်ထားတာဗျ၊ ဒီတော့... သူလုပ်ရပ်တွေကို အတွင်းရော အပြင်ရော သိနေတာပေါ့ ခုတော့... သူ ကျုပ်ကို တော်တော်ဒေါသဖြစ်နေလောက်ရောပေါ့’

‘ခင်ဗျား အခြေအနေကို သဘောပေါက်သားပဲဗျ၊ ကျို့က ခင်ဗျားကို တော်တော် သတ်ချင်နေရောပေါ့’

‘သတ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး မင်း၊ သတ်ကို သတ်လိမ့်မယ်ဗျ၊ သူ့အခြေအနေက ကျုပ်ကို အသေသတ်နိုင်မှ ကောင်းမွန်လာနိုင် တာ၊ ဒါကလည်း သူ ယုံယုံကြည်ကြည် ဆက်ဆံခဲ့တဲ့သူက သူလူ မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်နေတာကိုး၊ ကျုပ်ဟာ သူ့အကြောင်းကိုစွဲတွေ့ကို ခရေစေ့တွင်းကျ သိထားသူဆိုတော့ ကျုပ်ကို နှုတ်ပိတ်ချင်တာ ဘာဆန်းမလဲ။

ဒါပေမယ့် ကျုပ် မကြောက်ပါဘူး မင်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အဘိုးဝကြီးချာမင်က ခင်ဗျားဆီမှာ ကျုပ်ကို အကာ အကွယ်ပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းမှာမို့လို့ပဲ၊ အဘိုးဝကြီးချာမင်ရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကိုလည်း သူ့ရဲကောင်းမင်း လိုက်လျောလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်နေပါတယ်’

‘ဟား... ဟား... ခင်ဗျား တော်တော် အကွက်စေတဲ့ လူပဲ၊ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ် အနေနဲ့ အဘိုးဝကြီး ချာမင်ရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ထားရလိမ့်မယ်၊ သူတောင်းဆိုချက်ကို တူညီရပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီ ပြဿနာတွေဟာ ကျို့ရဲ့ လက်ချက် မဟုတ်ကြောင်း ခင်ဗျား ပြောခဲ့တာတွေကို ကျုပ်နားနဲ့ ကြားခဲ့ပြီးပြီဗျ၊ ဟား ဟား...’

‘မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ် အဲသလို ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ပြောခဲ့တာ က ကျို့ကုံးချွင်ကို အသုံးချပြီး သိုင်းလောကကို စိုးမိုးချယ်လှယ် ဖယ်ဆိုတဲ့ စကားပဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါ ကျုပ်နားနဲ့ တပ်အပ်သေချာ ကြားခဲ့ရ

တာပဲ

‘မှန်ပါတယ် သူ့ရဲကောင်းမင်၊ အဲဒီတုန်းကသာ ကျုပ်တ
ပြဿနာတွေရဲ့ အဓိက တရားခံဟာ ကျို့ကုံးချွင်ပါလို့ ထုတ်ဖော်
ပြောခဲ့ရင် ခင်ဗျား သူ့ကို သွားတိုက်မှာပဲ၊ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေတွေ
အတွက် လက်တွဲပြန်မှာပဲ၊ အဲဒီအခါကျရင် ကျုပ်တို့က ကျို့ကုံးချွင်
ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အသုံးချလို့ ရတော့မှာလဲ’

‘ခုတော့ ပြဿနာရဲ့ အဓိကတရားခံဟာ ကျို့ကုံးချွင်ပါလို့
ဘာလို့ ပြောနေပြန်တာလဲ’

‘ခဲလို့ ပြောရတာက အဘိုးဝကြီးနာမည်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ ခိုနဲ့
ဆိုထားတဲ့ကိစ္စအတွက် အယုံအကြည် ကင်းမဲ့သွားမှာ စိုးလို့ပဲ
သူ့ရဲကောင်းမင်၊ ဒါကြောင့် အတိအလင်း ထုတ်ဖော်ပြောပြရတော့
တာပေါ့’

‘ဒါပဲလား’

‘ကျန်ပါသေးတယ် မင်၊ နောက်တစ်ချက်က ဆရာ
အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ မှန်ကန်တဲ့ စည်းရုံးမှုနဲ့ ဖြောင်း
လမ်းညွှန်မှုကြောင့်သာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ သိုင်းလောက တစ်ခုလုံး
လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီး စိုးမိုး ချယ်လှယ်မယ်ဆိုတဲ့ အကြံအစည်တွေ
ပျက်ပြယ်သွားပြီးဖြစ်လို့ ပဲ’

‘အင်း... ကြားရတဲ့စကားကတော့ နားဝင်ချို့နေ
စကားပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စိတ်ဖြောင်းသွားတယ်ဆိုတာ
အံ့သြစရာကောင်းတဲ့အချက်ပဲ၊ ဒီဆီစွဲ အမှန်ဖြစ်ရင် အားလုံး

ကျုပ်လေးစား ကြည်ညိုနေမှာ အမှန်ပဲ စွန်းပုရွှောက်’

‘ဒါ အမှန်ပါ သူ့ရဲကောင်းမင်’

‘ကောင်းပြီ စွန်းပုရွှောက်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျို့ကုံးချွင်က
သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို ဘယ်လို ဒုက္ခပေးခဲ့တယ် ဆိုတာကို
ပြောပြစမ်းပါ’

စွန်းပုရွှောက်က စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားဟန်နှင့် ရယ်သွမ်း
သွေးသည်။

‘လူတွေဟာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုကို ခုံမင် မက်မော
တတ်ကြတာချည်းပဲဗျ၊ ကျို့လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ နောက်တစ်ခုက
တော့ အမျိုးသမီးကိစ္စပဲ’

‘အမျိုးသမီးကိစ္စ၊ ဘာအမျိုးသမီးကိစ္စလည်း စွန်းပုရွှောက်’

‘သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ရဲ့ ဇနီး သိပ်ချော သိပ်လှတဲ့
ပြဿနာပဲ’

‘ဘာ...’

‘ဟုတ်ပါတယ် မင်၊ အဲဒီပြဿနာပဲ၊ ကျို့ ဟာ ဝန်ရင်မော်
ရဲ့ဇနီးကို စွဲလန်းပြီး အပိုင်စီးဖို့ ကြံနေတဲ့ ပြဿနာပဲ၊ ဒါပေမယ့်
အဖြစ်မှန်တွေကို အတွင်းကျကျ သိနေတဲ့ ဝန်ရင်မော်ဇနီး မရှိ
တော့တာ သိပ်နာတယ်’

မင်ရင်ကြယ်သည် မမျှော်လင့်သောစကားကို ကြားလိုက်
ရသဖြင့် ခေါင်းနပန်း ကြီးသွားသည်။

» «

အခန်း (၉၆)

မီးရှို့သူ

ထို့နောက်...

အလွန် ခေါင်းရွပ်သွားဟန်၊ ဒေါသထွက်ဟန်၊ မကျေမနပ်ဟန်နှင့် သက်ပြင်း ဟင်းခနဲ ချလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ကျို့လို့ အထင်ကရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ ဒီလိုအလုပ်မျိုး၊ လုပ်ပါ့မလားဗျ၊ ခင်ဗျား တော်တော်စော်ကားတဲ့လူပဲ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျုပ် ကိုယ်တိုင် သတ်ရလိမ့်မယ်’

‘သတ်ရင်လည်း သေရမှာပဲ သူရဲကောင်းမင်း၊ ကျုပ် သေရမှာ မကြောက်ပါဘူး၊ ကျုပ်ပြောနေတာဟာ အမှန်ကို ပြောနေ

တာပါ။ ကျုပ် အမှန်စကားအတွက် သေရဲပါတယ်၊ စါပေမယ့် ကျုပ်သာ သေသွားရင် ဝန်ရင်မော် ဒုက္ခရောက်မူ ပြဿနာကို ဖော်ထုတ်မရမှာ သေချာပါတယ်’

မင်ရင်ကြယ်သည် ဘေးကြပ်နံကြပ် ဖြစ်နေသဖြင့် သက်ပြင်း တဟင်းဟင်း ချလိုက်ပြန်သည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျို့မိသားစု အိမ်တော်ကို ဘယ်သူ မီးရှို့ခဲ့တာလဲ’

‘ကျုပ်ပြောပြရင် ခင်ဗျား ယုံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျို့ အိမ်တော်ကို မီးရှို့ခဲ့တာဟာ ဝန်ရင်မော်ရဲ့ဇနီးဗျ’

‘ဘာ၊ ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေပြန်တာလဲ’

မင်ရင်ကြယ်၏အသံသည် မိုးချန်းသံကို မြည်ဟိန်းသွား ပြန်သည်။

‘ကျုပ် အမှန်စကားတွေ ပြောနေတာပါ၊ ကျုပ်ပြောတာကို အေးအေးအေးအေးနားနားထောင်ပါ သူရဲကောင်းမင်း’

‘ကဲ-ပြော၊ ကျုပ်ကို လိမ်ရင်တော့ ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်မှာ သေချာတယ်’

‘ပြောမှာပါ သူရဲကောင်းမင်း၊ ကဲ . . . အေးအေးအေးအေးနားနားထောင်ပါ၊ ကျို့ကူးချွင်ဟာ ဝန်ရင်မော်ဇနီးကို အပိုင်စီးဖို့ ကြံတာ အမှန်ပဲဗျ၊ အဲဒီအခါမှာ ဝန်ရင်မော်ဇနီးသည်က တော်တော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်၊ ခင်ပွန်းယောက်ျား တစ်ယောက် လုံးလုံး ရူးသွပ်နေလို့ သောကမီး တောက်နေချိန်မှာ ကျို့ကူးချွင်ရဲ့

အပိုင်စီဖို့ ကြံလာမှုကို တော်တော်ဒေါသထွက်ပြီး ခံပြင်းနာကျည်းခဲ့တယ်။ အခြေအနေကလည်း သူ့လက်ထဲမှာ ကျရောက်နေတော့ကိုယ်လွတ်ရုန်းဖို့လည်း မလွယ်ဘူးလေ။ ဒီတော့ ကျို့ရဲ့စော်ကားမှုတို့လည်စင်း ခံပေးမယ့်အစား သေတာက ကောင်းတယ်လို့ ယူဆပြီး အိမ်တော်ကို ပြာချပြီး သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံတာပဲ။

‘ဒါကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိတာလဲ’

‘ဝန်ရင်မော်ကို စိုက်ဝါထို ဖမ်းမသွားခင် တစ်ညက ကျို့နဲ့ ဝန်ရင်မော်ဇနီးတို့ ပြောဆိုနေကြတဲ့စကားတွေကို ကျုပ်နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ရလို့ပဲ’

‘ခင်ဗျားကြားခဲ့တာ ဘယ်လိုစကားတွေလဲ’

‘ဝန်ရင်မော်ဇနီးက ပြောတယ်။ ဝန်ရင်မော်သာ အစရှာမရအောင် ပျောက်ဆုံးသွားပြီဆိုရင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလိုက်မယ်တဲ့။ ဒီတော့ ကျို့ကဲ့ချင်က ဝန်ရင်မော်ရဲ့ အသက်လုံခြုံမှုကို သူ တာဝန်ယူတဲ့အကြောင်း ပြောတယ်’

‘ဒါဖြင့် ဝန်ရင်မော်ဇနီးက ဘာဖြစ်လို့ မီးရှို့ခဲ့တာလဲ’

‘ဒါက ဝန်ရင်မော်ဇနီးဟာ ဝန်ရင်မော်အတုကို တွေ့ခဲ့ရလို့ပဲ။ ဒီတော့ သူ့ယောက်ျား ဝန်ရင်မော်ဟာ အသတ်ခံလိုက်ရပြီလို့ ယူဆသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျို့ကဲ့ချင်က ဝန်ရင်မော်ဇနီးကို သူ့ယောက်ျား သေသွားပြီလို့ ထင်ပြီး၊ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလိုက်တာလို့ ယူဆလိုက်တယ်။ ဒါ ကျို့ကဲ့ချင်ရဲ့အထင်ပဲ’

‘ဒါဖြင့် ဒီကိစ္စတွေအားလုံးကို ကျို့ကဲ့ချင် သိနေတာပဲပေါ့’

တုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ် သိပြီးသား ကိစ္စတွေပါ။ ဒါကြောင့် ကျို့ကဲ့ချင်ဟာ ဝန်ရင်မော်ဇနီး သေဆုံးသွားတာနဲ့ သူ့ဆန္ဒကို အစားထိုး ပြောဖျောက်ဖို့ သိုင်းလောကက မိန်းမချော မိန်းမလှတွေတို့ အပူတပြင်း ရှာဖွေတော့တာပဲ’

‘ကြားရသောစကားများသည် မယုံနိုင်စရာ စကားများဖြစ်သည်။ သတ္တမသူရဲကောင်းသည် ဤမျှ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်စီးနေပြီလော။’

မင်ရင်ကြယ်သည် စွန်းပုရွှောက်၏ အတွင်းစိတ်ကို ထိုးဖောက် ကြည့်နေသည်။ စွန်းပုရွှောက်၏စကားသည် မည်မျှမှန်သနည်း။

‘ဒါ ခင်ဗျားစကားပဲ စွန်းပုရွှောက်။ ခင်ဗျား ပြောနေတာတွေဟာ ယုံရခက်တဲ့စကားတွေချည်းပဲ’

သူ့စကားကို မင်ရင်ကြယ် ယုံနိုင်ရန်သာ ဆက်ပြောသည်။

မင်ရင်ကြယ်၏ တုံ့ပြန်မှုကို စွန်းပုရွှောက်က ဂရုမစိုက်ပါချေ။

‘ဟဲ့... ဟဲ့။ အမှန်တရားဆိုတာ တာရှည် ဖုံးကွယ်ထားလို့ ရတဲ့အရာ မဟုတ်ပါဘူး သူရဲကောင်းမင်၊ ဒီစကားကို ကျို့ရှေ့မှာလည်း ပြောရဲပါတယ်။ ဒီလိုပြောတာကို အပြစ်လို့ယူဆပြီး ဝိုင်းသတ်ကြရင်လည်း ကျုပ် အသေခံရဲပါတယ်’

မင်ရင်ကြယ်သည် စွန်းပုရွှောက်ကို ကြည့်ပြီး ပခုံးနှစ်ဘက်

၁၁၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

တွန့်သွားသည်။

စွန်းပုရွှောက်သည် သူ့စကားအတိုင်း အမှန်တကယ် အသေခံခဲ့လေ၏။ စွန်းပုရွှောက်သည် ထိုသို့သော လူစားကို ဖြစ်သည်ဟု မင်ရင်ကြယ် မယုံကြည်လှပေ။

‘အပြောကတော့ တော်တော်ကောင်းနေတာပဲ၊ ကံပါလေ အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်နဲ့ ဆုံမှပြောပါ၊ မကြာခင် အဖြေမှန် သိလာရ မှာပါပဲ၊ အဲဒီအခါကျမှ ခင်ဗျားရဲ့စကားတွေ လုပ်ကြံပြောတာ ဖြစ် နေရင် ကျုပ်အဆိုး မဟုတ်တော့ဘူး’

စွန်းပုရွှောက်က မင်ရင်ကြယ်ကို ပြုံးကြည့်သည်။

ထိုအပြုံးသည် အဓိပ္ပာယ် ထွေပြားသော အပြုံးဖြစ်သည်။

‘ကျုပ်လိမ်ညာ ပြောနေတာဆိုရင် ခင်ဗျား ကြိုက်သလို စီစဉ်ပါမင်၊ ကျုပ် လည်စင်းပေးရဲပါတယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် မေးချင်သေးတယ်၊ လီယွင်ဟုန်နဲ့ မိန်လန်ကျင်းတို့ အကြောင်းကို ပြောပါဦး’

‘လုံမလေး လီယွင်ဟုန်ကတော့ ဇီးပန်းချောင်ကို ရောက် သွားပါပြီ၊ အဲဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်နေပါပြီ၊ မိန်လန် ကျင်းနဲ့ ရှောင်ချင်းတို့ကတော့ ကျို့ကုံးချွင်ရဲ့လက်ထဲမှာပါပဲ’

‘ဒါ အမှန်ပဲလား’

‘အမှန်ပါပဲ မင်’

‘ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့ ဝူဟန်ကို လိုက်ခဲ့ ပါ...’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ် လိုက်ခဲ့ပါဗယ်’

‘ကဲ... ဒါဖြင့် သွားကြစို့’

မင်ရင်ကြယ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ရွှေ့ကို လျှောက် သွားသည်။

စွန်းပုရွှောက်လည်း တွန့်ဆုတ်မနေတော့။

မင်ရင်ကြယ် ထွက်သွားရာသို့ ထက်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက် သွားသည်။

သို့နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ‘ဗျိုင်းဝါဂေဟာ’ကို တွေ့ခိုင်းခဲ့ကြလေတော့သည်။

အခန်း (၉၇)

ရမ္မက်စောသံ

တပုဂံဝန်း တောင်တန်းကြီးနှင့် မနီးမဝေးတွင် ဖြစ်သည်။
ဤနေရာသည် ချောင်ထန်း ရဲတိုက်ကြီး တည်ရှိနေသည့်
နေရာဖြစ်သည်။

ချောင်ထန်းရဲတိုက်သည် ဖေးယွင်းရဲတိုက်နှင့် ခေတ်ပြိုင်
ဖြစ်ပြီး၊ ဝင်ပြိုင် ကျော်ကြားနေသော ရဲတိုက်ဖြစ်သည်။

တည်နေရာသည် တောတောင်ထူထပ်သောနေရာ ဖြစ်
သဖြင့် လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းသည်။

တည်နေပုံသည် နက်ရှိုင်းသော တောကြီးအလည်ရှိ
မြေပြန့်တစ်နေရာတွင် တည်ရှိနေခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကြီးမားသော
တောရိုင်းကောင်ကြီးတစ်ကောင် အထီးတည်း ရပ်နေသကဲ့သို့

ချောက်ချားဘွယ်ကောင်းလှသည်။

မည်းမှောင်နေသော ညဉ့်လွှာရုံအောက်မှာ မည်းမည်း
စားမားကြီး ရှိနေသည်။

ရဲတိုက်ကြီးသည် ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
နေပါသည်။

ရဲတိုက်ကြီးပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မီးအိမ်ကြီးများမှာ
သင်းထိန်နေသော်လည်း ကြောက်စရာကောင်းသော သတ္တဝါကြီး
တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးအစုံလား အောက်မေ့ရသည်။

မီးအိမ်တစ်ခုသည် ရဲတိုက်အလံတိုင်ထိပ်တွင် ချိတ်ဆွဲ
ထားသဖြင့် 'ချောင်ထန်းရဲတိုက်' ဟူသော စာလုံးကြီးများကိုပင်
အထင်းသား တွေ့မြင်နေရလေသည်။ အလံတိုင်၏ဘေးတွင်မူ
မြင့်မားသော မျှော်စင်တစ်ခုရှိနေပေသည်။

မျှော်စင်ပေါ်မှ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသော လူတစ်ယောက်
တို့ အဝေးမှပင် လှမ်းမြင်နေရပါသည်။

ထိုလူသည် ဟိုကြည့်သည်ကြည့် လုပ်နေရာမှ ငြိမ်သက်
သွားချိန်တွင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူတစ်ယောက်နှင့် အဖြူ
ရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူတစ်ယောက်တို့သည် ရဲတိုက်ကြီးရှေ့သို့
လွှားခနဲ ခုန်ဝင်၍ သွားလေ၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား အခြားလူမဟုတ်၊ မင်ရင်ကြယ်နှင့်
စွန်းပုရွှောက်တို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

xxx

မင်ရင်ကြယ်သည် ရဲတိုက်ကြီးရှေ့တွင် ရပ်မိသည့်နှင့်
နှုတ်ဆက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ဤတွင် စွန်းပုရွှောက်က...

'နေဦး မင်၊ အသံမပေးနဲ့ဦး' ဟု တားသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် သူ့လက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး
တားမြစ်ခံလိုက်ရသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

'ဘာဖြစ်လို့ တားတာလဲ စွန်းပုရွှောက်'

'ဒီလိုပါ၊ ဒီရဲတိုက်ထဲမှာ မိန့်လန်ကျင်းနဲ့ ရှောင်ချင်းတို့
ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်နေတယ်၊ သူတို့ တကယ်ရှိနေရင်
ခင်ဗျားအသံကြားတာနဲ့ ထွက်ပြေးကြလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ပါ
အရေးကြီးတာက သုံးယောက်စလုံးကို တပြိုင်တည်း ဖမ်းနိုင်ရင်
အကောင်းဆုံးပဲ'

မင်ရင်ကြယ်သည် စွန်းပုရွှောက်အကြံကို သဘောကျပြီး
ခေါင်းညိတ်လာသည်။

'ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတွက်ကိန်း ဘယ်လောက် မှန်သေး
ဆိုတာ ပိုပြီး သိရတာပေါ့၊ ဒီတော့ လူမသိအောင် ကွေ့ပစ်
သွားကြမယ်၊ ဟုတ်လား'

'ဒါ အကောင်းဆုံးပဲ'

နှစ်ယောက်စလုံးသည် ဘာစကားမျှ ဆက်မပြောကြ
တော့ဘဲ၊ ရဲတိုက်ကြီး၏အနောက်ဘက်သို့ လှစ်ခနဲ ပြေးသွားကြ
တော့သည်။

မှန်သည်။

ချောင်ထန်းရဲတိုက်သည် အရှေ့ပေါက်မှ ဝင်ရန်
သိပ်မလွယ်။ အရှေ့တံခါးဝတွင် ပစ္စင်၊ ရင်တာ၊ မျှော်စင်၊ သူရဲခို
ဝသည်တို့ ရှိသည်။

ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် စီးနင်း သိမ်းပိုက်ရန်
မလွယ်။ အထဲတွင်လည်း လောကနိဗ္ဗာန်လို ထူးခြားသော ဇိမ်ခံ
အဆောက်အအုံများ၊ အန္တရာယ်ကာကွယ်သည့် အဆောက်အအုံ
များ၊ ဥပဟို ရှိနေသည်။

အနောက်ဘက်တွင်ကား အန္တရာယ် နည်းသည်။

လှပသေသပ်သော စည်းစိမ်ခံစားရန် အဆောက်အအုံ
တလေး၊ လေးငါးခုသာ ရှိသည်။

မင်ရင်ကြယ်တို့ အနောက်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ
အဆောင်လေးငါးခု၏ အလယ်ဝဟိုဆောင်မှ မီးရောင်တလက်
လက်ကို မြင်ရသည်။

ထိုအဆောင်၏ ပြတင်းပေါက်ပွင့် ပိုးဇာပဝါ လိုက်ကာ
များ၊ ဖြန့်ချထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဇာပဝါလိုက်ကာများ တလူးလူးတလွန့်လွန့် ဖြစ်နေ
သည်ကိုလည်း တွေ့နေရသည်။

တပြိုင်နက်တည်းတွင် ထိုအဆောင်ထဲမှ ကလူသံ မြူသံ
များ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်မောသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကြားနေရသော အသံများသည် ကြက်သီး ငါဖြန်းဖြန်း

ထသွားအောင် အသည်းတယားယား ဖြစ်သွားအောင် ထွက်တော်
နေသည့် ရမ္မက်သံများ ဖြစ်သည်။

ရာဂသံများ ဖြစ်သည်။

ဂရုတစိုက် နားထောင်လိုက်သောအခါ မိန့်လန်ကျင်း၏
ရမ္မက်ဇောသံဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ရုတ်တရက် လင်းနေသော မီးရောင်သည် ဖျတ်ကနဲ ငြိမ်း
သွားသည်။

ထိုနောက် စကားသံ ထွက်လာသည်။

မာထန်ထန် မေးလိုက်သော အသံပင်ဖြစ်သည်။

‘အချိန်မတော် ကျူးကျော်ဝင်လာတာ ဘယ်သူလဲ’

ထိုအချိန်၌ မင်ရင်ကြယ်သည် ခြံဝင်းကြီးထဲသို့ ခုန်ဝင်ပြီး
အဆောက်အအုံရှေ့သို့ပင် ရောက်ရှိနေလေပြီ။

စွန်းပုရောက်ကား ရောက်လာခြင်း မရှိသေးချေ။

သို့သော် မင်ရင်ကြယ်က စွန်းပုရောက် ရောက်အလာဆို
မစောင့်တော့။ မေးသံကိုသာ ခပ်ရဲရဲ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

‘ကျုပ် မင်ရင်ကြယ်ပါ သတ္တမသူရဲကောင်း၊ ကိစ္စထူးရှိသို့
ခုလို ဝင်ရောက်မိတာကို သည်းခံစေချင်ပါတယ်’

ထိုအချိန်၌ အဆောက်အအုံလေးအတွင်းမှ အထိတ်
တလန့် လှုပ်ရှားသံများ ပေါ်လာသည်။

စကားသံ တိုးတိုးကိုလည်း ကြားရသည်။

အသံသည် တိုးညှင်းသောအသံ ဖြစ်သော်လည်း မင်ရင်

ကြယ် ကောင်းကောင်း ကြားလိုက်ရသည်။

အသံရှင်သည် မိန့်လန်ကျင်းပင် ဖြစ်သည်။

တပြိုင်နက်တည်းတွင် အဖြူရောင်ရိပ်တစ်ခုသည်
အဆောက်အအုံ ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အမြင်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ထွက်
လာသည်။

ထိုသဏ္ဌာန်သည် ငှက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဟုံဝဲပြီး မင်ရင်
ကြယ် ရှေ့သို့ ကျရောက်လာသည်။

အခန်း (၉၈)

သူလူ့ကိုယ့်ဘက်သား

ထိုသဏ္ဌာန်သည် သတ္တမသူရဲကောင်း ကျိုးကုံးချွင်ပင် ဖြစ်သည်။

သူ့မျက်နှာသည် ရမ္မက်ဇောများ ဖုံးလွှမ်းနေပြီး ဒေါသ ရောင် တောက်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘေးဘက်တွင်ရှိသော အဆောက်အအုံ တစ်ခုထဲမှ အစိမ်းရောင်ရိပ်တစ်ရိပ် လှုပ်ရှားလာပြီး ဖျတ်ခနဲ ခုန်ထွက်လာသည်။

ထိုနောက် ထိုသဏ္ဌာန်သည် ကျိုးကုံးချွင်ဘေးတွင် ရပ်တန့် သွားသည်။

ထိုသူသည် ဗလကောင်းကောင်းနှင့် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက်ပင်။

မင်ရင်ကြယ်သည် တည်ကြည်စွာ ရပ်နေရာမှ ကျိုးကုံးချွင် ကို လက်သီးဆုပ် ဂါရဝပြုပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ကျန်းမာချမ်းသာတော်မူပါစ သတ္တမသူရဲကောင်း’

ကျိုးကုံးချွင်က မကျေမနပ်ပြုံးပြီး...

‘သူရဲကောင်းမင် ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ၊ ကျုပ်ဒီမှာ ရှိနေတယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ’ ဟုမေးသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ပခုံးနှစ်ဘက်တွန့်ပြီး လေအေးနှင့် ဖြေ သည်။

‘ကျုပ်က ဒီရဲတိုက်ကြီးရဲ့ သတင်းကို စုံစမ်းလေ့လာနေတာ ဟု’

‘ထားပါ။ ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စနဲ့ ကျုပ်ကို လာတွေ့တာလဲ’

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ကျုပ်နဲ့ ထန်းရှန်းဂိုဏ်း ချိန်းဆိုထားတာကို မေ့နေသလားဗျာ’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ် မမေ့ပါဘူး၊ ဘာလဲ... သူတို့ဘက်က အကြောင်းပြန်ကြားပြီလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ခုလို ညကြီးမင်းကြီးရောက် လာခဲ့တာပါ။ သတ္တမသူရဲကောင်း အိပ်မက်လှလှ မက်နေတာကို အနှောင့်အယှက် ပေးမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီဘက်က ရဲတိုက်သခင်ကြီးလွေကိုလည်း အိပ်ရေးပျက်အောင် လုပ်မိတဲ့

အတွက် ထပ်လောင်း တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ'

'ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ အရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ လာခဲ့တာပဲဟာ ကျွန်ုပ့်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေအတွက် ကျုပ် ရဲတိုက်တံခါးကို အမြဲ ဖွင့်ထားတယ် ဟဲ ဟဲ'

ဗလကောင်းကောင်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူက ရယ်ရယ်မောမော ပြောလာသည်။

ထိုအခါကျမှ ကျွန်ုပ့်ချင်လည်း ပြုံးလာနိုင်သည်။

'ကျုပ် ပြောပြောနေတဲ့ သူရဲကောင်း မင်ရင်ကြယ်ဆိုတာ သူပဲ၊ ရဲတိုက်သခင်ကြီး ညီလေးလွေ'

ဤတွင် ချောင်ထန်း ရဲတိုက်သခင်ကြီး လွေရှောင်ဖုန်းက မင်ရင်ကြယ်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။

ထိုနောက်...

'အင်း... သူရဲကောင်း မင်ရင်ကြယ်အကြောင်းတွေကို အစ်ကိုကြီးကျို့ ပြောပြလို့ အတော်လေး သိခွင့်ရခဲ့ပါတယ် ဒါကြောင့်လဲ သူရဲကောင်းမင်ရင်ကြယ်ကို လူချင်းမတွေ့ဖူးခင် ကတည်းက လေးစားကြည်ညိုနေမိပါတယ်၊ ကဲ... အရှေ့ဆောင်မှာ လက်ဖက်ရည် သုံးဆောင်ဖို့ ကြွပါဦး ခင်ဗျာ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သခင်ကြီး လွေရှောင်ဖုန်း၊ အချိန်မတော် လာခဲ့မိလို့ သခင်ကြီးတို့ကို အားနာလို့ မဆုံးပါဘူး၊ ဒါကြောင့် လက်ဖက်ရည်လည်း မသောက်ဝံ့တော့ပါဘူးဗျာ၊ သတ္တမသူရဲကောင်း ကျို့ကုံးချင်နဲ့ စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောပြီးတာနဲ့

ပြန်မှာပါ ခင်ဗျာ'

လွေရှောင်ဖုန်းသည် မင်ရင်ကြယ်ကို မရမက ဖိတ်မန္တက ပြုချင်သေးသော်လည်း ကျို့ကုံးချင်၏ စကားကြောင့် အသာငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

'ပြောပါ... သူရဲကောင်းမင် ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ'

'ဟုတ်ကဲ့... ကျုပ် ထန်းရှန်းဂိုဏ်းက ပြန်ကြားချက်ကို ရခဲ့ပါပြီ'

'ကောင်းတယ်၊ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ငြင်းနေတယ် မဟုတ်လား၊ သူရည်ရွယ်ချက်ကို ဖျက်မပစ်ဘူး မဟုတ်လား'

'မှန်ပါတယ်၊ အများရဲ့ စွပ်စွဲချက်ကို လက်မခံဘဲ ငြင်းပါတယ်၊ ဒါတင်မက ပြဿနာအားလုံးရဲ့ အဓိက တရားခံကိုလည်း လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်ပါသေးတယ်'

'ဘယ်လို၊ ကျုပ်ညီလေးကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့လူကိုလား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် ကြားသိတဲ့အတိုင်း တင်ပြရရင် သတ္တမသူရဲကောင်း စိတ်မဆိုးဖို့ အရေးကြီးပါတယ်'

'ကျုပ် စိတ်ဆိုးစရာ ဘာမှမရှိပါဘူး၊ ပြောမှာသာ ပြောပါ...'

'ဝန်ရင်မော်ကို ဒုက္ခပေးသူ၊ ပြဿနာ အားလုံးကို ရှုပ်ထွေးအောင်လုပ်သူ၊ အဲဒီလူဟာ သတ္တမသူရဲကောင်း ကျို့ကုံးချင်ပါပဲတဲ့ ခင်ဗျာ'

'ဘာပြောတယ်၊ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဘာပြောတယ်'

၁၂၄ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

‘သတ္တမသူရဲကောင်း ကျိုက်နဲ့ချင်ဟာ သခင်လေး ဝန်ရင်
မော်ကို အစအဆုံး ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့သူတဲ့ သတ္တမသူရဲကောင်း’

‘ဟား. . ဟား. . ဟား။ တော်တော် ရယ်စရာကောင်းတဲ့
စကားတွေပါလား’

‘သူ့ခိုးက လူလူဟစ်လိုများ၊ အံ့ဟို အံ့ဟို၊ ဟား၊ ဟား၊ ဟား
ကျိုက်နဲ့ချင်သည် အရူးကြီးလို အကြီးအကျယ် အော်ဟစ်
ရယ်မောတော့သည်။’

သူရယ်သံသည် အလွန်ကျယ်လောင်လှသဖြင့် အိပ်နေ
သော ငှက်တစ်အုပ်ပင် လန့်ပြီး ပျံကုန်တော့သည်။

ငှက်အုပ်တစ်အုပ် ဝုန်းကနဲ အော်မြည်ပြီး ပျံထွက်သွား
သောကြောင့် သစ်ရွက်ကလေးများပင် တဖွဲဖွဲ ကြွေကျလာကြသည်။

ခ

ကျိုက်နဲ့ချင်သည် အချိန်အတော်ကြာအောင် ရယ်မော
နေပြီးမှ ဟန်လုပ်ပြီး ပြောလာသည်။

‘နေပါဦး သူရဲကောင်းမင်း၊ အဲဒီ စကားတွေကို ခင်ဗျား
ယုံနေသလား’

‘မယုံပါဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ သိုင်းလောကမှာ ဂုဏ်သိက္ခာ
ကြီးနေတဲ့လူပါ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်မယုံပါဘူး၊ ဒါဟာ ပထမဆုံး
ခံစားချက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆက်တွဲ စကားတွေက ပြဿနာရဲ့
အမှန်ရုပ်လုံးကို ပီပီပြင်ပြင် ဖြစ်ပေါ်လာစေခဲ့တယ်ဗျ’

‘ခင်ဗျားစကားက ဘာစကားတွေလဲ၊ နောက်ဆက်တွဲ

စကား ဆိုတာက ဘာတွေလဲ၊ မြန်မြန် ပြောပါ သူရဲကောင်းမင်း’
ထိုခဏ၌ ကျိုက်နဲ့ချင်သည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှား နေလေ
ပြီ။

မင်ရင်ကြယ်သည် ဤအချက်ကို ကောင်းကောင်း သတိ
ထားနေမိပါ၏။

‘ပြောလေ သူရဲကောင်းမင်း’

‘ဒီလိုပါ၊ သတ္တမသူရဲကောင်းက ဝန်ရင်မော်ဇနီးကို စုံမက်
လွန်းလို့ ခုလို ဖြစ်ခဲ့ရတာတဲ့’

‘ဘာ၊ သူက ဒီအတိုင်းမြှောက်တယ် ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆို ကျုပ်
သူ့ဆီ လိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားလည်း တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့’

ကျိုက်နဲ့ချင်၏အသံသည် မိုးချန်းသံကို မြည်ဟိန်းသွား
သည်။

‘ဒီလောက်လည်း လောနေဖို့ မလိုပါဘူး သတ္တမသူရဲ
ကောင်း၊ သူတို့ဂိုဏ်းသား ဒီမှာ အဆင်သင့် ရှိနေပါတယ်’

‘ဘယ်မှာလဲ. . . ဘယ်သူလဲ’

ကျိုက်နဲ့ချင်သည် ဒေါသတကြီးနှင့် ဟိုဟိုသည်သည်
လိုက်ကြည့်သည်။

‘ထိုအချိန်မှာပင် လူတစ်ယောက် ရိမ်ခနဲ ချောက်လာ
သည်။’

‘ကျုပ်ပဲ သတ္တမသူရဲကောင်း၊ ကျုပ်ပဲ’

ကျိုက်နဲ့ချင်သည် ထိုလူကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ရောက်လာသူသည် တစ်ချိန်က သူ၏
လက်ရုံး လူယုံတော်ကြီး စွန်းပုရွှောက်ပေတည်း။

‘မင်းကိုး၊ မင်းက ငါနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဝံ့သေးသကိုး’

ကျို့ကုံးချွင်သည် ဒေါသသံကြီးနှင့်အော်ပြီး အသေအကြေ
တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်တော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ကျို့ကုံးချွင်အနီးသို့ ဖုတ်ကနဲ တိုး၍
သွားပြီး...

‘သည်းခံပါ သတ္တမသူရဲကောင်း၊ ခုချိန်မှာ သူ့ကိုသတ်လို့
မဖြစ်သေးပါဘူး’

‘ဘာပြောတယ်မင်၊ သူ့လူကိုယ့်ဘက်သား လုပ်ပြီး သစ္စာ
ဖောက်တဲ့ ကျွန်သဘောက်ကို မသတ်ရဘူး ဟုတ်လား’

‘သည်းခံပါ သတ္တမသူရဲကောင်း၊ သူ့ကို သတ်ဖို့ အချိန်
မတန်သေးပါဘူး၊ သူဟာ တစ်ချိန်က သတ္တမသူရဲကောင်းရဲ့
လက်ရုံး လူယုံတော် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ်၊ ခုချိန်မှာ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းရဲ့
လက်ပါးစေ သက်သေခံ တစ်ယောက်လည်းဖြစ်နေပြီ သတ္တမ
သူရဲကောင်း၊ ဒီတော့ လက်လွန်ခြေလွန်လုပ်လို့ မဖြစ်သေးဘူး’

ကျို့ကုံးချွင်သည် ဒေါသမျက်လုံးများနှင့် စွန်းပုရွှောက်ကို
ရွံ့မုန်းစွာ စိုက်ကြည့်လေတော့သည်။

‘မင်းက၊ ပြဿနာ အားလုံးရဲ့ သက်သေဟုတ်လား၊ ကိုယ့်
အသက်ချမ်းသာဖို့ သိုင်းလောကမှာ မျက်နှာကောင်း ယူဖို့၊ မဟုတ်
တယုတ်နဲ့ လိမ်ညှာပြီး သက်သေခံလိုလားကွ၊ ဟေ... ပြောစမ်း

စွန်းပုရွှောက်’

စွန်းပုရွှောက်က ခံနိုင်ရည်ရှိစွာ၊ အရည်ထူစွာ အပြုံး
မပျက်ဘဲ၊ တဟဲဟဲ ရယ်သည်။

‘ကျုပ်လိုလူက လုပ်ကြံဖန်တီးထားတဲ့သက်သေ ဖြစ်နိုင်ပါ
မလား၊ သတ္တမသူရဲကောင်း၊ ဖုံးသမျှ ပေါ်မှာစိုးလို့ အရူးလို့
အော်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ’

ကျို့ကုံးချွင်သည် အသားဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသ
ဖြစ်နေပြီး ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာသည်။

‘ခွေးကောင် မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ မင်းကိုသတ်ပြီးရင်
ဟို သဘောက်မကြီးကိုပါ သတ်မယ်ကွ နားလည်လား’

‘သတ္တမသူရဲကောင်း သတိထားပါ၊ စိတ်သိပ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့၊
ခုနေ သူ့ကိုသတ်ရင် အဖြစ်မှန်ကို ဖုံးကွယ်ချင်လို့ နှုတ်ပိတ်တယ်
ဖြစ်သွားပါမယ်၊ သူသေသွားရင် ကျုပ်လည်း တာဝန်မကင်းပါဘူး’

‘ဒါ ကျုပ်အလုပ် မဟုတ်ဘူးလေ၊ သစ္စာဖောက်ဆိုတာ
အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေးသတ်မှ အေးတာဗျ၊ ကျုပ်တို့ နှုတ်ပိတ်
တယ်ပြောလည်း ကျုပ် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ကျုပ်
ခံမယ်၊ ကဲ... ခင်ဗျား၊ ဘေးဖယ်နေစမ်းပါ’

ရုတ်တရက်...

ကျို့ကုံးချွင်သည် ဒေါသပေါက်ကွဲနေပြီဖြစ်သဖြင့် ‘ကျား’
ဟု မာန်သွင်းသံပေးပြီး လက်ဝါးရွက်ချက်ကို ဦးခနဲ ထုတ်လွှတ်လိုက်
တော့သည်။

သတိထားနေသော မင်ရင်ကြယ်က ကြားဝင်ပြီး လက်ဝါးခြင်း ခုခံပေးလိုက်ရတော့သည်။

ဤတွင် ကျို.ကုံးချွင်၏လက်ဝါးနှင့် မင်ရင်ကြယ်၏လက်ဝါးသည် ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့ပြီး ဝုန်းခနဲ ဖြန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားတော့သည်။

အခန်း (၉၉)

မမျှော်လင့်သော သက်သေ

ကျို.ကုံးချွင်သည် ဒေါသကြီးပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေသူဖြစ်သဖြင့် မင်ရင်ကြယ်၏လက်ဝါးစားလှိုင်းဖက်ကို မခံနိုင်ဘဲ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းသာသာ လွင့်တက်သွားတော့သည်။

ထိုအခါကျမှ ကျို.ကုံးချွင်သည် ဒေါသပိုကြီးလာတော့သည်။

ယိုင်ထွက်သွားသောခြေကို ပြန်မတ်လိုက်မိသည်နှင့်-
'ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မင်ရင်ကြယ်၊ တာသတော့မို့
ခုလို ဝင်တားရတာလဲဗျ'

မင်ရင်ကြယ်သည် ဒေါသသံကို တည်ကြည်အေးအေး

၁၃၀ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သောအသံနှင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

‘သတ္တမသူရဲကောင်း မှားမှားစိုးရိမ်လို့ပါဗျ။ ဒေါသရှေ့ထားရင် ဘယ်သူမဆို မှားတတ်တာချည်းပါပဲ။ သူရဲကောင်းတွေဟာ အမှန်တရားအတွက်ဆိုရင် အသက်စွန့်ရမှာ ဝန်မလေးကြပါဘူး။ ဒီအတိုင်းပါပဲ သတ္တမသူရဲကောင်း၊ ခုချိန်ဟာ သတ္တမသူရဲကောင်းရဲ့ ဒေါသကို ထိန်းသိမ်းရမယ့် အချိန်အခါပါ’

ကျို့ကုံးချွင်သည် ဘာစကားမျှမပြောဘဲ ငြိမ်ကျသွားသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ဆက်ပြီး ပြောသည်။

‘ခုချိန်မှာ စွန်းပုရွှောက်အနေနဲ့ မဟုတ်မမှန်တာကို လည်ဆည်ပြီး ပြောနေရင်လည်း ဒေါသရှေ့ထားပြီး ရိုက်သတ်ဖို့ မလိုသေးပါဘူး’

‘အမှန်က သူ့စကားတွေကို ထပ်ပြီး နားထောင်ချင်နေတယ်လား’

‘အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်လို့ ရစကောင်းတဲ့အရာမဟုတ်ပါဘူး။ လောကမှာ အမှားရှိသလို အမှန်ဆိုတာ ရှိတာချည်းပါပဲ။ သူပြောတဲ့စကားကို နားထောင်တာဟာ အမှားမဟုတ်ပါဘူး သတ္တမသူရဲကောင်း၊ အမှန်တရားရဲ့ လှေကားထစ်ဟာ လေ့လာစုံစမ်းခြင်းပါ’

ကျို့ကုံးချွင်သည် မည်သို့မျှ စောဒက မတက်နိုင်တော့သဖြင့် နှုတ်ခမ်းတလှုပ်လှုပ်နှင့် ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၆) ❀ ၁၃၁

အတန်ကြာမှ စွန်းပုရွှောက်ကို ဒေါသနှင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

‘စွန်းပုရွှောက်၊ မင်း ဘာပြောမလဲ၊ ပြော... ပြော မြန်မြန်ပြော’

စွန်းပုရွှောက်သည် ပခုံးနှစ်ဘက် တွန့်ပြီး ရယ်သွမ်းသွေး၏။

‘ပြောမှာပါ သတ္တမသူရဲကောင်း၊ ကျုပ်ပြောတာကိုသာ အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်ပါ’

စွန်းပုရွှောက်သည် မင်ရင်ကြယ်ကိုတစ်လှည့်၊ ကျို့ကုံးချွင်ကို တစ်လှည့်ကြည့်ပြီး စကားဆက်ပြောသည်။

‘သတ္တမသူရဲကောင်း ဟုဝန်ဟုရယ်၊ ချန်ယိကွမ်းရယ်၊ မိန်လန်ကျင်းရယ်၊ ရှောင်ချင်းရယ် အားလုံးဟာ သတ္တမ သူရဲကောင်းရဲ့ လက်အောက်ခံ တပည့်တွေချည်းပဲ။ ဒါကို ကျုပ်ကောင်းကောင်းသိထားပါတယ်။ သတ္တမသူရဲကောင်းဟာ သူတို့ကို အသုံးချပြီး ဝန်ရင်မော်ရဲ့ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို အကြီးအကျယ် ကျင်းပခဲ့တယ်။’

ရှောင်ချင်းတ သတို့သားအခန်းထဲကို အရက်ပို့ခဲ့တယ်။ သည်နောက်ပိုင်းမှာ မိန်လန်ကျင်းနဲ့ ရှောင်ချင်းကို ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်တော်ထဲက လျှို့ဝှက် ထွက်ခွာစေခဲ့တယ်။ ဒီကိစ္စတွေဟာ နှစ်အတန်ကြာခဲ့ပေမယ့် ဘယ်တော့မှ ပျောက်ပျက်သွားမှာ မဟုတ်တဲ့ ကိစ္စပဲ။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထန်းရှန်းဂိုဏ်းကလည်း

၁၃၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဝန်ရင်မော်ကို အလိုရှိနေတယ်။ သူ့ရဲကောင်းမင်ရင်ကြယ်ကလည်း သူ့မိတ်ဆွေ ကျေးဇူးရှင် ဝန်ရင်မော်အတွက် လက်တွဲပြန်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။

ဒီကြားထဲမှာ ဝန်ရင်မော်ရဲ့ဇနီး မေမုန့်ချူးကလည်း သတ္တမသူရဲကောင်းရဲ့ မတရား သိမ်းပိုက်လိုတဲ့ဆန္ဒကို လက်မခံနိုင်လို့ သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံခဲ့တယ်။ ကြံပုံကတော့ ပြဿနာရှုပ်သွားအောင် လုပ်သလို ဖြစ်ခဲ့တဲ့ သတ္တမသူရဲကောင်းရဲ့ အိမ်တော်ကို မီးတိုက်ပြီး သေကြောင်းကြံခဲ့တာပဲ။ ဒါဟာ မေမုန့်ချူးရဲ့ နာကျည်းကြေကွဲမှု ဒေါသပေါက်ကွဲချက်ပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားက မဟုတ်မမှန်တဲ့ သတင်းလိမ်တွေကို သိုင်းလောကထဲ ဖြန့်ချိခဲ့တယ်။ ချန်ယိကွမ်း၊ မိန်လန်ကျင်းနဲ့ ရှောင်ချင်းတို့ သေပြီဆိုတဲ့ သတင်းကိုလည်း ယုတ္တိရှိရှိ စီစဉ်ပြီး လွှင့်ထုတ်ခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ခုက ဟူဝန်ဟူ အသတ်ခံလိုက်ရပြီဆိုပြီး မသာအတု လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မဆိုင်တဲ့လူက ကြားဝင်ပြီး အသေခံလိုက်ရသေးတယ်။ ကဲ... ဒီလောက်ဆိုရင် တော်လောက်ရောပေါ့ဗျာ'

ကျို့ကုံးချွင်သည် နားထောင်ရင်း နားထောင်ရင်း မျက်နှာကြောတင်းပြီး မျက်နှာပျက်လာသည်။

သို့သော် ချက်ချင်း ကူခြေဆည်လိုက်ပြီး...

'ဒါ ဟို ဂိုဏ်းချုပ်မ ပြောခိုင်းတဲ့စကားတွေ မဟုတ်လား၊ စွန်းပုရွှောက်'

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၆) ❀ ၁၃၃

'ခင်ဗျား သူများပဲပေါ့ အပြစ်ပုံချဖို့ ကြိုးစားမနေပါနဲ့ သတ္တမသူရဲကောင်း၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရတဲ့အချက်ကို ကျုပ်ပြောဦးမယ်'

'ဘာပြောမလဲ၊ ကဲ... ပြောစမ်း'

'ဟူဝန်ဟူနဲ့ ချန်ယိကွမ်းကို အကြောင်းမဲ့ သတ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါကို ခင်ဗျား ငြင်းချင်သလား၊ အဲဒီတုန်းက ဟူဝန်ဟူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့သခင်ကြီးကို ခင်ဗျားမှန်း မသိခဲ့ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ကွက်တွေက အဲဒီလောက် အကွက်စေခဲ့တာပဲ၊ ပါပေမယ့် ခင်ဗျားမှားတာ တစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒါ မိန်းမလိုက်စားလွန်းတဲ့ ဝါသနာပဲ၊ ဒါကြောင့် မိန်လန်ကျင်းနဲ့ ရှောင်ချင်းကို ရှင်းမပစ်ဘဲ ချန်ထားခဲ့တယ်၊ အဲဒီအချက်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ မဟာအမှားကြီးပဲ'

'ဘာပြောတယ် စွန်းပုရွှောက်၊ ဒီကောင်မနှစ်ကောင်က ထန်းရှန်းဂိုဏ်းရဲ့ အဖွဲ့သားတွေပဲ၊ သူတို့ကို သတ်ရမယ်'

'ဟား... ဟား... ခင်ဗျားဟာ ပြဿနာ ပေါ်လာရင် ဟိုလူ လက်ညှိုးထိုး၊ ဒီလူလက်ညှိုးထိုး တော်တော်လုပ်တတ်တဲ့လူပဲ၊ ခုနကပဲ အဲဒီ မိန်းမနှစ်ယောက်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ အချစ်ပလူးပြီး မြူးနေခဲ့ကြသေးတာပဲဗျ၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေရတာလဲ၊ ဟား... ဟား'

စွန်းပုရွှောက်၏ ပညာသားပါသောစကားကြောင့် ကျို့ကုံးချွင် အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

အဆောင်ထဲသို့ သွားပြီး မိန်လန်ကျင်းကို ရှာရန် ဟန်ပြင်

သည်။

ဤတွင် စွန်းပုရွှောက်က ခပ်မြန်မြန် လှမ်းပြောသည်။

‘သူတို့ကို သွားသတ်ဖို့ ကြိုးစားမနေနဲ့တော့ သတ္တမသူရဲကောင်း။ သူတို့ စောစောက အဆောက်အအုံထဲမှာ မရှိတော့ပါဘူး သတ္တမသူရဲကောင်း နောက်ကျသွားပါပြီ’

ကျိုက်နုးချင်သည် ကိုယ့်ရှုန်သတ်ပြီး ဝန်ခံစကား၊ ပြောတော့သည်။

‘ကျုပ် မိန်းမလိုက်စားတာ မှန်တယ်။ သူတို့နဲ့ ပျော်ခဲ့တာလည်း မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ထန်းရှုန်းဂိုဏ်းက ဟာမတွေ့ဒီတော့ သူတို့ကို သတ်ရမယ်၊ သတ်ကို သတ်ရမယ်’

‘ဟား... ဟား... မိန်လန်ကျင်းနဲ့ ရှောင်ချင်းဟာ ခင်ဗျား လက်အောက်က လူတွေပါ။ တောင်ပြောမြောက်ပြောပြောမနေစမ်းပါနဲ့။ ကိုယ့်လူကို ကိုယ့်လူလို့ ဝန်ခံစမ်းပါ။ ဘာလဲ... ခင်ဗျား ဝန်ခံရဲ့ဘူးလား’

‘မဟုတ်ဘူးဗျ မဟုတ်ဘူး၊ မယုံယင် သူရဲကောင်းမင်ကို မေးကြည့်’

ကျိုက်နုးချင်က မင်ရင်ကြယ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

စွန်းပုရွှောက်က သရော်ရယ် ရယ်သည်။

‘ကဲပါလေ... ခင်ဗျား ပြောချင်တာ ပြောပါ။ မကြာခင် အမှန်ကို သိရမှာပါ... ဟား ဟား’

စွန်းပုရွှောက်သည် စကားပြောနေရင်းက လှစ်ခနဲ

ပြေးထွက်သွားပြီး အဆောက်အအုံ တစ်ခုပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်သွားတော့သည်။

သိပ်မကြာပါ။

ထိုအဆောက်အအုံပေါ်မှနေ၍ မိန်လန်ကျင်းနှင့် ရှောင်ချင်းကို ချိုင်းနှစ်ဘက်တွင် တစ်ဘက်တစ်ချက်စီ ညှပ်ယူဆွဲမပြီး ‘ဝုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းလာတော့သည်။’

မိန်လန်ကျင်းနှင့် ရှောင်ချင်းတို့သည် ဆံပင်ဖားလျား၊ အဝတ်အစား ကိုးရိုကားရားနှင့် အသေကောင်လို ပါလာကြသည်။

စွန်းပုရွှောက်သည် ကျိုက်နုးချင် အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် မိန်လန်ကျင်းနှင့် ရှောင်ချင်းတို့ကို မြေကြီးပေါ် ပစ်ချပြီး၊ ပိတ်နေသော သွေးကြောများကို ဖြေပေးလိုက်သည်။

မိန်လန်ကျင်းနှင့် ရှောင်ချင်းတို့သည် သတိပြန်ရလာသည်နှင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော အဝတ်အစားများကို ကမန်းကတန်း ဖုံးဖိလိုက်ပြီး၊ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် ထလာကြသည်။

ထို့နောက်... .

အနီးတွင် ရှိနေကြသော လူများကို ကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြတော့သည်။

အခန်း (၁၀၀)

သွေးဖြေကျသူ

ကျို.ကုံးချင်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို စိန်စိန်ကြီး
ကြည့်နေရာမှ မာထန်ထန် မေးတော့သည်။

‘ကဲ... ပြောစမ်း။ နင်တို့နှစ်ယောက်က သူ့လူ ငါ့ဘက်
သား၊ လုပ်နေတဲ့ဟာတွေ မဟုတ်လား။ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းကနေပြီး
ငါ့ဆီကို ရောက်လာကြတာ မဟုတ်လား။ ပြောစမ်း မြန်မြန်’

မိန်လန်ကျင်းသည် ကျို.ကုံးချင်ကို သရော်ပြုံး ပြုံးပြပြီး
မင်ရင်ကြယ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ထို့နောက်...။

‘သူရဲကောင်းမင်၊ ခုချိန်ကျမှတော့ ကျွန်မ ဘာမှ ဖုံးကွယ်

နေဖို့မလိုတော့ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းသားအစစ်ပါ။
ကျို.ကုံးချင်ရဲ့ ဖမ်းဆီးမှုကို ခံရပြီး သူ့ခိုင်းတာ လုပ်နေရသူပါ။
သူက ကျွန်မကို အပျော်မယားအဖြစ် သိမ်းပိုက်ထားခဲ့တာပါ’

မိန်လန်ကျင်းသည် စကားပြောရင်း ရှက်သွေးတက်ကာ
မျက်နှာကြီး နီရဲလာတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ ကျို.ကုံးချင်၏ မျက်ခုံးနှစ်ခုသည် နဖူးပေါ်သို့
မြင့်တက်သွားလေ၏။

‘ကြားပြီလား သူရဲကောင်းမင်’

‘အင်း... ဇာတ်က တော်တော်ရှုပ်တဲ့ဇာတ်ပဲ၊ နေပါဦး
ခင်ဗျားတို့က ဘာကို မျှော်ကိုးပြီး ခုလို လုပ်နေကြတာလဲ’

မင်ရင်ကြယ် အမေးကို မည်သူကမျှ အဖြေ မပေးကြ။
အဘယ်သူသည် အဘယ်အရာကို မျှော်ကိုးပြီး လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်နေ
ကြသည်ဆိုသည်ကား အဖြစ်အပျက်များက သက်သေခံ ဖော်ထုတ်
ပြီး ဖြစ်နေပါသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ကျို.ကုံးချင်ကို ဘာမျှ ထပ်မမေး
တော့ဘဲ မိန်လန်ကျင်းကိုသာ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောတော့သည်။

‘ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ကျေးဇူးရှင် ဝန်ရင်မော်အတွက်
တုံ့ပြန်မှုတွေ ပြုလုပ်ရမှာပဲ၊ အရေးကြီးတာက အထောက်အထား
ခိုင်လုံဖို့ကိစ္စမှာ မိန်လန်ကျင်းနဲ့ ရှောင်ချင်းတို့ရဲ့ ထွက်ဆိုချက်
အပေါ် သိပ်မူတည်နေတယ်၊ ပြဿနာအားလုံးရဲ့ အဓိက တရားခံ
ကို ကျုပ် သိချင်တယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ သိသလောက် မှန်မှန်

ကန်ကန်ပြောဖို့၊ မထောက်မညှာပြောဖို့ စဉ်းစားကြပါ။ ကျွန်
သဘောထားကို စန်းရှန်း ဟိုတယ်ပေါ်မှာတုန်းကလည်း ကျွန်
ပြောပြီးပါပြီ။

မိန်းလန်ကျင်းသည် ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။

တဖြေပေးရန်ကိစ္စကို အလေးအနက် စဉ်းစားသည်။

အတန်ကြာမှ ခေါင်းမောပြီး ပြောလာသည်။

‘အမှန်တရားဆိုတာ ကြာရှည်ဖုံးကွယ်ထားလို့ ရစကောင်း
တဲ့အရာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ရာဇဝတ်ဘေး ပြေးမလွတ်ဆိုတဲ့ စကား
ဟာ အလကားစကား မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ... ရှောင်ချင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့
သမျှတွေကို အကုန်အစင် ပြောပြလိုက်စမ်းပါ’

ကျို.ကုံးချွင်သည် မိန်လန်ကျင်းကို ကြည့်ပြီး အသား
တဆတ် ဆတ်တုန်လာသည်။ သူ ဘာမျှ မစဉ်းစားနိုင်တော့။

‘မိန်းမယုတ်...’

‘ဝှစ်... ဘောင်း...’

‘အမယ်လေး...’

ကျို.ကုံးချွင်၏ ဒေါသလက်ဝါးသံ၊ မိန်လန်ကျင်း၏ ငယ်သံ
ပါအောင် အော်လိုက်သံ၊ ယင်းအသံတို့သည် လျှပ်ပြက်သလို
ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်သွားတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ကျို.ကုံးချွင်၏ ရိုက်ချက်ကို ကမန်း
ကတန်း တားဆီးလိုက်သော်လည်း သူ၏ တားမြစ်ဟန့်ထားမှုသည်
အနည်းငယ်မျှ နောက်ကျသွားခဲ့လေ၏။

ဤနောက်ကျမှုသည် မိန်လန်ကျင်း၏အသက်ကို ကယ်
ဆယ်ခြင်းမပြုနိုင်သည့် နောက်ကျမှုပင်တည်း။

မိန်လန်ကျင်းသည် ကျို.ကုံးချွင်၏ လျှပ်တစ်ပြက် ရိုက်ချက်
လက်ဝါးဒဏ်ကို မည်သို့မျှ ခုခံနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ၊ နောက်သို့ လွင့်စဉ်
သွားပြီး ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားလေ၏။

သူမ အားယူပြီး ခေါင်းထောင် လိုက်ချိန်တွင်၊ ပါးစပ်ထဲမှ
သွေးများ တရဟော စီးကျနေ၏။

ထို့နောက် မိန်လန်ကျင်း၏ ခေါင်းသည် ငိုက်ခိုက်ပြန်ကျ
သွားပြီး မျက်နှာနှင့် မြေကြီး ထိကပ်ကာ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

မိန်လန်ကျင်းသည် တဒဂ်အတွင်း၊ ဇီဝိန် ကြွေခဲ့လေပြီ
တည်း။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျို.ကုံးချွင်က ရှောင်ချင်းကို လှမ်း၍ရိုက်
လိုက်ပြန်၏။

မင်ရင်ကြယ်သည် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး၊ လှစ်ခနဲ
ဟန့်တားလိုက်ရပြန်၏။

သို့သော် ကျို.ကုံးချွင်၏ ရိုက်ချက်သည် ရှောင်ချင်း၏
ရင်ဘတ်ကို ရိုက်မိအောင် ရိုက်မိသွားပါ၏။

မင်ရင်ကြယ်သည် ကျို.ကုံးချွင်၏ ရိုက်အားကို လျှပ်တစ်
ပြက် ဟန့်တားလိုက်သော်လည်း၊ ကျို.ကုံးချွင်၏ရိုက်အားသည်
အလွန်ပြင်းထန် ကြီးမားနေသဖြင့် ထိထိရောက်ရောက် မဟန့်တား
နိုင်ခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် အလွန်သိုင်းအား နည်းလှသော ဓမ္မာရုံ၌
သည် နောက်သို့ လေးငါးလှမ်းစာမျှ လွင့်ထွက်သွားခဲ့ပါ၏။

မြေကြီးပေါ် ဖင်ထိုင်လျက်ကြီး ကျသွားချိန်တွင် ပါးစပ်ထဲ
မှ သွေးများ ဝေါခနဲ အန်ထွက်လာ၏။

သူမသည် အလွန်ဆိုးရွားသော အခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့
နေပြီဖြစ်သဖြင့် ကျိုက်နက်ခြင်းကို နာကျည်းခံခက်စွာသော မျက်လုံး
အစုံနှင့် ပြုံးပြီး စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျိုက်နက်ခြင်းကို နောက်ကျမ်းပစ်ပြီး
လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးလေတော့၏။

မင်ရင်ကြယ်သည် ကျိုက်နက်ခြင်းကို အလွတ်မပေးနိုင်တော့
နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်ရတော့၏။

ရုတ်တရက်...

မင်ရင်ကျယ်၏ ရှေ့ချုံဖုတ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်သည်
ဖြုတ်ခနဲ ခုန်ထွက်လာပြီး၊ မင်ရင်ကြယ်ကို တိုက်ခိုက်ခြင်း ပြု
တော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ကျိုက်နက်ခြင်းကို အာရုံမစိုက်နိုင်တော့၊
ရိပ်ခနဲ ပေါ်လာပြီး ဝှစ်ခနဲ ဝှစ်ခနဲ တိုက်ခိုက်လာသည့်
ရန်သူသစ်ကိုသာ ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။

ရန်သူ၏လက်ဝါးနှင့် မင်ရင်ကြယ်၏လက်ဝါး ထိပ်တိုက်
တွေ့ပြီး တောင်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားချိန်တွင် ရန်သူသည် 'စိုး'
ဟူသောအသံနှင့် လွင့်စဉ်သွားတော့၏။

ရန်သူသည် မြေကြီးပေါ် ဖင်ထိုင်ကျသွားရာမှ၊ ဝေါခနဲ

သွေးများ အန်ကျလာ၏။

သည်ကြားထဲက အားယူပြီး ထ၏။

ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် လျှောက်နေရင်းက မင်ရင်ကြယ်ကို ပြုံးပြနေ

မင်ရင်ကြယ်သည် ထိုလူကို ကြည့်ပြီး၊ အံ့အားသင့်သွား
လေ၏။

သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် လျှောက်လာနေသော

ရန်သူသည် အခြားသူမဟုတ်၊ မိုးသိမ့်တုန်လက် ခေါ် အိမ်ထိန်းကြီး

တံထန်းကျ ဖြစ်နေချေတကား။

အခန်း (၁၀၀)

ကျေးဇူးနှင့် အသက်

‘တုံထန်းကျ...’

‘သူရဲကောင်းကြီး မင်’

‘ခင်ဗျား အိမ်ထိန်းကြီး တုံထန်းကျနော်’

‘ဟုတ်ပါတယ် သူရဲကောင်းမင်၊ ကျုပ် တုံထန်းကျပါ။ မိုးသိမ်တုန်လက် တုံထန်းကျပါ။ ကျုပ် လူပေါင်း မှားခဲ့ပါတယ်၊ တောင်ပို့ကို ဘုရားမှတ်ပြီး ကိုးကွယ်ခဲ့မိတာပါ။ ကျုပ်အမှားကို ကျုပ်သိပါပြီ၊ ကျီကလည်း ကျုပ်ကို အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးတွေ အကောင်းဆုံး ခံစားမှုတွေ ပေးခဲ့ပါတယ်။’

‘ဒါကြောင့် အတ္တစည်းစိမ်ပေါ်မှာ ယစ်မူးပြီး အမှားပြုခဲ့မိ

တာပါ။ တကယ်တော့ သတ္တမသူရဲကောင်း ကျီကုံးချင်တာ ကျုပ် အပေါ် ကျေးဇူးတွေ တင်ရှိနေတဲ့လူပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ကျေးဇူးကို နောက်ဆုံး ပေးစပ်တဲ့အနေနဲ့ ခုလို အကာအကွယ်ပေးပြီး လွတ်လမ်း ထွင်ပေးခဲ့မိတာပါ’

ခု သူ့ကျေးဇူးကို ကျုပ် ပေးဆပ်ပြီးသွားပါပြီ၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ လူယုတ်မာနဲ့ ပေါင်းသင်းမိလို့ ယုတ်မာတဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်မိခဲ့တာပါ။ ခု ကျုပ်အမှားကို ကျုပ် မြင်နေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်တရားကို ကိုယ်တိုင်ပဲ စီရင်လိုက်ပါ့မယ်ဗျာ၊ ကဲ... ဘောင်း... အင်း အင်း...

တုံထန်းကျသည် စကားဆုံးသည်နှင့် သူ၏ လက်နှစ်ဘက်ကို မြှောက်တင်လိုက်ပြီး၊ ကိုယ့်ခေါင်းကို ကိုယ့်လက်ဝါးနှစ်ဘက်နှင့် အားကုန်အင်ကုန် ညှပ်ရိုက်လိုက်တော့သည်။

ထို့နောက် သူ၏ ဦးခေါင်းခွံများ ကွဲကြွေသံ ပေါ်လာပြီး၊ မြေကြီးပေါ် ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် တုံထန်းကျလုပ်ပုံကို အစအဆုံး ဝေးကြည့်နေမိရာမှ၊ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ဟင်းကနဲ မှုတ်ထုတ် လိုက်မိတော့သည်။

‘ခင်ဗျားဟာ လေးစားထိုက်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ကိုယ့်အမှားကို ကိုယ်တိုင် စီရင်ရဲတာဟာ အာဂသတ္တိရှင်ပေပဲ’

မင်ရင်ကြယ်သည် တုံထန်းကျ၏အလောင်းကြီးကို ဝေးကြည့်နေရင်း တီးတိုး ရေရွတ်နေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ၏ နောက်ကျောဘက်မှနေ၍ . . .

‘သူ့ . . . သူ့ရဲကောင်းကြီး မင်’ ဟု အော်ခေါ်သံကို ကြားလာရပြန်၏။

အသံရှင်သည် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရနေသည့် ရှောင်ချင်း၏အသံပင် ဖြစ်ပါ၏။

မင်ရင်ကြယ်သည် ရှောင်ချင်းရှိရာ လှစ်ခနဲ ပြေးသွားရပြန်၏။

ရှောင်ချင်းသည် မင်ရင်ကြယ် ရောက်လာသည်နှင့်အတူ တင်းပြိုး ပြုံးလာ၏။

သူမ၏အပြုံးသည် ဝေဒနာကြားမှ မချိပြုံးပင် ဖြစ်ပါ၏။

‘ရှောင်ချင်း . . .’

မင်ရင်ကြယ်သည် ဝေဒနာပြင်းထန်နေသည့် ရှောင်ချင်းကို ကြင်နာစွာ ခေါ်နေ၏။

‘သူ့ရဲကောင်းမင်၊ ကျွန်မဟာ အဆိပ်အရက်မလားတို့ ပို့ပေးခဲ့သူပါ။ ကျို့-ကျို့ကုံးချွင် ပို့-ပို့ခိုင်းလို့ ပို့ပေးခဲ့ရတာပါ’

ရှောင်ချင်းသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး ခွေလဲသွားတော့သည်။

အမိုက်မတစ်ယောက်၏ ဇာတ်သိမ်းသည် မလှပသော ဇာတ်သိမ်းပေတကား။

အခန်း (၁၀၂)

ကျောချမှ ဒမြမှန်းသီသူ

မင်ရင်ကြယ်သည် မိန့်လန်ကျင်း၏အလောင်းနှင့် ရှောင်ချင်းအလောင်းကို တစ်လှည့်စီကြည့်နေရာမှ တစ်ဘက်သို့ ဆုန်းကြည့်လိုက်မိပြန်လေ၏။

မြင်ကွင်းထဲတွင် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို့ ငူငူကြီး ရပ်နေသည့် လွေရှောင်ဖုန်းကို တွေ့ရ၏။

စွန်းပုရွှောက်ကိုကား မတွေ့ရ။

စွန်းပုရွှောက် ဘယ်ရောက်သွားပြန်လေသနည်း။

‘စွန်းပုရွှောက်ကော သခင်ကြီး လွေရှောင်ဖုန်း’

မင်ရင်ကြယ်သည် လွေရှောင်ဖုန်းကို မေးရတော့သည်။

‘ရဲတိုက်သခင်ကြီး လွေ့ရှောင်ဖုန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...’

‘ကျို့ကုံးချွင်နောက် ခင်ဗျားလိုက်တုန်း၊ သူလည်းပြေးထွက် သွားတာပဲ မင်ရင်ကြယ်၊ ကျို့ကုံးချွင်နောက်ကို ဖြတ်လမ်းက လိုက် သွားတယ်ထင်တယ်’

‘ဪ’

မင်ရင်ကြယ်သည် ဤသို့သော အာမေဍိတ် ပြုလိုက် နိုင်တော့ သည်။

လွေ့ရှောင်ဖုန်းသည် အဖြစ်အပျက်များအပေါ် မည်သို့ ခံစားနေရသည်မသိ။

သက်ပြင်း တဟင်းဟင်းချပြီး မင်ရင်ကြယ်ကိုသာ ငေး ကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာမှ...’

‘ကျုပ် ဒီကိစ္စတွေကို တကယ်မသိခဲ့ဘူး၊ သူရဲကောင်း မင်း ဒါကြောင့် ကျို့ကို လက်ခံထားခဲ့မိတာပဲ၊ ခုတော့ ခုတော့...’

လွေ့ရှောင်ဖုန်းသည် ရန်သူအားပေး လုပ်မိသလို ဖြစ်နေ သဖြင့် မင်ရင်ကြယ်ကို အလွန်အားနာနေ၏။

အတန်ကြာမှ ရင်ထဲရှိသမျှ ထုတ်ပြောပြန်၏။

‘ပြီးခဲ့တာတွေကိုတော့ ထပ်ပြီး ပြောမနေချင်တော့ ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်စိတ်ထဲ မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာကတော့ ကျို့ထဲ ပါးစပ်က ဘုရား ဘုရားဆိုပြီး လက်က ကားရားကားရား

ဖြစ်နေတာပဲ။

ကျို့ဟာ သိုင်းလောကရဲ့ အဓိပတိ တစ်ယောက်ပါဗျာ၊ ဒီလိုလူမျိုးက ဒီလောက် ပက်စက်တဲ့အလုပ်မျိုးတွေကို လုပ်လိမ့်မယ် လို့ လုံးလုံးမထင်ခဲ့ဘူး၊ ခုတော့ စကောလောက်မှ စောက်မနက် အောင် အကြံပက်စက်လိုက်တာဗျာ၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ဟာ အင်မတန် ရင်းနှီးချစ်ခင်တဲ့လူတွေ၊ ဒါကို ဒါကို

လွေ့ရှောင်ဖုန်းသည် စကားပြောရင်း ဆို့နှင့်ကြွေကွဲလာ သဖြင့် အသံများ တိမ်ဝင်သွားတော့သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း သူ ဒီလိုယုတ်မာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး၊ ခုတော့ မထင်တာတွေဟာ အမှန်ဖြစ်နေပြီဗျ’

မင်ရင်ကြယ်ကလည်း အလွန်ခံစားနေရဟန်နှင့် ပြန်ပြော လိုက်သည်။

လွေ့ရှောင်ဖုန်းကလည်း ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် စကား ဆက်ပြောသည်။

‘ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ကို ကျားပုံဆွဲပါလို့ ဆိုရင် အင်မတန် အသက်ပါတဲ့ ကျားတစ်ကောင်ဖြစ်အောင် ရေးဆွဲနိုင် တောင်း ရေးဆွဲနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲ... အဲဒီ ကျားရဲ့ ကိုယ်တွင်းက အရိုးလေးချောင်းကို အပြင်က ဖြင်အောင် ဆွဲပါလို့ဆိုရင် ဆရာချင်မှရေးဆွဲနိုင်လိမ့်မယ်၊ ဒီကိစ္စက အင်မတန်ခက်တဲ့ကိစ္စကိုဗျ’

‘ဒီအတိုင်းပါပဲ မင်၊ လူတွေဟာ ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ဘယ် ဆောက်ပဲ ရင်းနှီးသူတွေဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့ရဲ့ အပေါ်ယံသဏ္ဌာန်ကိုသာ

အကဲဖြတ်နိုင်ကောင်း၊ သိမြင်နိုင်ကောင်း သိမြင်နိုင်ပေမယ့် သူ့ရဲ့ အတွင်းပိုင်း အဓိပ္ပာယ်သန္တာန်ကိုတော့ သိမြင်နိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းလှပါတယ်။ အပြင်ပန်း ရုပ်သဏ္ဌာန်တွေဟာ အတွင်းပိုင်းကဖြစ်တဲ့ အဓိပ္ပာယ် သန္တာန်ကို ပီပီပြင်ပြင် ဖော်ပြနိုင်စွမ်း ကောက်ချက်ချနိုင်စွမ်း မရှိလှပါဘူး။

လူချိုစိတ်ကောက်၊ သဘောမပြောင့်သူတွေဟာ လောကမှာ ခုနဲ့ဒေးပါပဲ။ ကျိုးဟာ ဒီလိုလူစားပဲ။ ဒါလည်း ခုမှ သိရတာပါ။ ကျုပ်ရဲ့ သစ္စာဘက်တော်သား သိုင်းညီအစ်ကိုတွေ အသတ်ခံခဲ့ရတာဟာ တကယ်တမ်းကျတော့ မင်းသားယောင်ဆောင်နေတဲ့ ဘီလူးကြီး ကျိုးကုံးချင်ရဲ့ လက်ချက်ပေးကိုး။ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းညီအစ်ကိုတော်တွေဟာ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းသား ဟန်ဆောင်နေကြတဲ့ ကျိုးကုံးချင်ရဲ့လူတွေ သတ်ခဲ့တာပဲ။ တောက်...'

လွေရှောင်ဖုန်းသည် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာတစ်ခုထို ခံစားနေရဟန်နှင့် အေးစက်စက် ပြောနေသည်။

မင်ရင်ကြယ်က လွေရှောင်ဖုန်းကို ထောက်ခံချက်ပေးလေသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ သခင်ကြီးလွေ၊ ကျုပ်လည်း အလှင်က ကျိုးကုံးချင်ကို ဒီလောက် ယုတ်မာရက်စက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး ခုတော့ မထင်တာတွေအားလုံး တကယ်ဖြစ်နေပြီ သခင်ကြီးလွေ...'

'ကျုပ်က ပိုပြီး မထင်တာပေါ့ဗျာ၊ ခုတော့ ကျောချခံရပြီ။

မြေမှန်း သိရတော့တာပါပဲ။ ဒါတောင် သူ့ရဲ့ကောင်း မင်ရဲ့ ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် သိခွင့်ရခဲ့တာပါ။ နို့မို့ဆိုရင် သူ့ကို ဘယ် အချိန်ထိအောင် ကိုးကွယ်နေမိမယ် မသိဘူး။ ကဲ... ပြောနေကြာတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့အတူ ကျုပ်ပါ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပါရစေလား။

'မလုပ်ပါနဲ့ သခင်ကြီးလွေ၊ ကျုပ်ကိစ္စကို ကျုပ် တစ်ယောက်တည်း ဆောင်ရွက်ပါရစေ၊ ဝန်ရင်မော်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကျေးဇူးကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆပ်ပါရစေ၊ သခင်ကြီးလွေရဲ့ သိုင်းညီအစ်ကိုတော်တွေ သေဆုံးခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စတွေကိုတော့ နောင်အခါကျမှ ကျုပ်ပြောပြပါမယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြေရှင်းပေးပါမယ်'

'ကျုပ်ကို ခုလို အမှန်အတိုင်း သိမြင်အောင် ကူညီလို့ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူ့ရဲ့ကောင်းမင်၊ ကျုပ်ရဲ့ သစ္စာဘက်တော်သား သိုင်းညီအစ်ကိုတွေ အသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စကိုလည်း ကျုပ် ကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းပါမယ်၊ ပြောနေကြာတယ်၊ မနက်ဖြန် မနက်စောစောမှာပဲ သိုင်းလောကကို အကူအညီတောင်းစာ ထုတ်ဆင့် သိုက်ပါမယ်'

'ဒီလိုလုပ်ရင် မှားလိမ့်မယ် သခင်ကြီးလွေ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ သူ့ရဲ့ကောင်းမင်'

'သိုင်းလောကမှာ ကျိုးကုံးချင်ရဲ့ တိုက်ကွက် ဆယ်ကွက်ကို ခုခံ အံ့တုနိုင်သူ ရှားလွန်းလို့ဗျ'

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် လက်လျှော့ရမှာလား သူ့ရဲကောင်း မင်’

‘ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး သခင်ကြီးလေ၊ ကျုပ်က သူ့နဲ့ ပြန်တွေ့ရင် သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်တော့မှာမို့လို့ပါ။ ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း သိုင်းလောကရဲ့ အမှန်တရားတံခွန် လွှင့်ထူဖို့ပါ။ သူ့လက်ချက်နဲ့ အကြောင်းမဲ့ သေဆုံးခဲ့ရတဲ့၊ အနိုင်ကျင့်ခံရတဲ့ လူတွေအတွက် အသက်စွန့်ပြီး လက်တုံ့ပြန်ချင်လို့ပါ’

‘ကျုပ်အနေနဲ့ လူငှားပြီး တုံ့ပြန်တာမျိုး ဖြစ်မနေပေဘူးလားဗျာ’

‘ရဲတိုက်သခင်ကြီးလေ သေရဲတိုက်ရဲတာ မှန်ပါတယ် ယုံလည်း ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျန်တဲ့ သိုင်းလောကသားတွေက မနိုင်တဲ့ဝန်ထုပ်ကို ထမ်းရလို့ သေဆုံးသွားရင် နှမြောစရာ ကောင်းလှပါတယ်၊ တကယ်လို့ သခင်ကြီးလေ့နဲ့ သိုင်းလောကသားတွေ ကျဆုံးသွားခဲ့ရင် ကျန်တဲ့မိသားစုတွေနဲ့ သိုင်းလောကသားတွေဟာ တစ်သက်လုံး ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေကြရပါလိမ့်မယ်’

‘သူ့ရဲကောင်းမင်ရဲ့ စေတနာနဲ့မေတ္တာကို ကျုပ် လေးစား ဖြတ်နိုးလှပါတယ် သူ့ရဲကောင်းမင်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ စိတ်ထားမှန်မြတ်မှုတွေ၊ သစ္စာကြီးမှုတွေကို ဝါရဝပြုပြီး ရှိခိုးလိုက်ပါရစေ မင်’

‘သခင်ကြီး လွေ့ရှောင်ဖုန်းသည် မင်ရင်ကြယ်ကို အလွန် လေးစား ရိုသေလွန်းလှသဖြင့် ထိုင်ပြီး ဦးတင်ကန်တော့တော့သည်။ သူ ခေါင်းငုံ့ကန်တော့ပြီး ခေါင်းပြန်မော့လိုက်သောအခါ

မင်ရင်ကြယ်ကို လုံးဝ မမြင်မတွေ့ရတော့ချေ။

မင်ရင်ကြယ်သည် ကြောက်စရာကောင်းအောင် လျင်မြန်ပေါ့ပါးလွန်းသူပေတကား။

သခင်ကြီးလွေ့ရှောင်ဖုန်း ငေးကြောင်ပြီး မင်သက်မိနေစဉ်တွင် အဝေးဆီမှ ပြန်လွင့်လာသော စကားသံများကို ကြားနေရတော့သည်။

‘ရဲတိုက်သခင်ကြီး လေ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်ကိုယ်စား အလောင်းကောင်တွေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မြေမြှုပ်သဂြိုဟ်ပေးလိုက်ပါဗျာ၊ ကျုပ်မှာ အရေးတကြီးကိစ္စရှိနေလို့ ခုလို အကူအညီ တောင်းခဲ့ရတာပါ’

လွေ့ရှောင်ဖုန်းသည် ဟိုကြည့်သည်ကြည့် လုပ်ရင်း ငေးကြောင်ကြောင် ရပ်နေမိလေသတည်း။

» «

အခန်း (၁၀၃)

လမ်းပေါ်က အရူး

လန်ယန်မြို့သည် ရှေးခေတ်အခါ ကာလကတည်းက ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သောမြို့ဖြစ်သည်။

ထိုမြို့သည် ရှေးခေတ် အဆက်ဆက်ကတည်းက စစ်ရေး အချက်အချာကျသောမြို့ဖြစ်သဖြင့် 'သေနင်္ဂဗျူဟာမြို့' ဟုလည်း ခေါ်စမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်။

မြို့၏အနောက်မြောက်ဘက်တွင် လုံကျုံးတောင် ရှိသည်။

ရှေးအခါက ကျော်ကြားထင်ရှားသည့် ပညာရှင်ကြီး ကျူးကော့ဝူတို့ နေထိုင်ခဲ့သည့် နဂါးအိမ်တောင်ကုန်း တည်ရှိရာ လည်း ဖြစ်သည်။

အဝေးမှ မျှော်ကြည့်သော် သစ်တောထူထပ်ပြီး ညိုမှိုင်း ပြာဝေနေသည့် လုံကျုံးတောင်ကို လွမ်းမောဖွယ် မြင်ရသည်။

အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်လျှင် တိုက်သုံးလုံးတွဲ၍ မြင်ရသည်။

ထိုနေရာတွင် 'ကူလုံကျုံး' ဟူ၍ ရေးသားထားသည့် ဆိုင်း ဘုတ်ကြီးကို အထင်းသား တွေ့ရသည်။

လူတစ်ယောက်သည် ထိုဆိုင်းဘုတ်ကြီးအောက်မှ အတွင်း သို့ လျှောက်ဝင်သွားသည်။

ထိုလူသည် ဟန်နှင့်မာန်နှင့် လျှောက်လှမ်းနေသော အကျိုးဖြုတ် စာပေသိုင်းသမားတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် လူချောလူလှတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဖုန်များနှင့် ညစ်ပတ်ပေကျနေသည်။

သူဝတ်ထားသော အဖြူရောင် ပိုးဝတ်စုံလည်း အစွန်း အထင်းများ ပြည့်နေသည်။

သူ့ကိုမြင်ရသည်နှင့် အချိန်အတော်ကြာအောင် မျက်နှာ မသစ်၊ ရေမချိုးသူဟု ထင်ရသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး၏ အမူအရာကို ခြုံကြည့်လျှင် အရူးတစ် ယောက်ဟု ထင်ရသည်။

သို့သော် သူ၏ ညစ်ပတ်ပေကျမှုနှင့် ခပ်ကြောင်ကြောင် အမူအရာများသည် နဂိုဥပဓိရုပ်ကို ဖုံးကွယ်နိုင်စွမ်း မရှိပေ။

သူသည် ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်နှင့် လန်ယန်မြို့ သွား လမ်းပေါ်၌ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်နေသည်။

မကြာမီ လန်ယန်မြို့တွင်းရှိ လမ်းတစ်လမ်းပေါ် ရောက်လာသည်။

ထိုအချိန်သည် နေမင်းကြီး ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် ရောက်နေချိန်ပင်ဖြစ်သည်။

နေသည် အခိုးအငွေ့ ထောင်းထောင်းထအောင် ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသဖြင့် အဆောင်းမပါဘဲ လမ်းလျှောက်သူ နည်းပါးလှသည့်အချိန်လည်းဖြစ်သည်။

သို့သော် အင်္ကျီဖြူဝတ် စာပေသမားသည် နေပူနေသည်ကိုပင် ပူသည်ဟု သဘောထားဟန် မရှိ၊ မြန်မြန်လျှောက်လိုက်၊ နှေးနှေးလျှောက်လိုက်နှင့် စိတ်ကူးပေါက်သလို သွားနေ၏။

လမ်းပေါ်တွင် သွားလာနေကြသောလူများကိုပင် ဂရုစိုက်ခြင်း မရှိ။

လမ်းသွားလမ်းလာများကား ထူးခြားသော စာပေသမားသိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

သို့သော် အင်္ကျီဖြူ စာပေသမားက ထိုသူများကို ဝေမစိုက်။ သွားမြဲတိုင်း လျှောက်မြဲတိုင်း လျှောက်နေ၏။

ဤတွင် လမ်းသွားလမ်းလာများထဲမှ 'အရူးနဲ့ တူပါတယ်' ဟူသော အသံတစ်သံ ထွက်လာ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ လူတစ်ယောက်က ခေါင်းညိတ်ပြီး...

'လူကတော့ လူချောပဲ၊ တော်တော် နှမြောစရာကောင်းတယ်၊ ရုပ်ရည် သန့်ပြန့်သလောက် ညစ်ပတ်နေလိုက်တာ'

ပြောစရာ မရှိဘူး၊ စာရူးပေရူးလေးနဲ့ တူပါတယ်ဗျာ၊ ဇာတ်ထဲက လူပြန်နဲ့လည်း တူသဗျ' ဟု ပြောသည်။

နောက်တစ်ယောက်က...

'ဒါပေါ့ဗျာ... စာဖတ်အားကြီးလွန်းရင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ စာအများကြီးဖတ်တာ ဘာများ အသုံးကျလို့လည်းဗျာ' စာပေသမားတွေဟာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရူးနေကြတာချည်းပါပဲ။

အင်္ကျီဖြူ စာပေသမားသည် ထိုစကားကြောင့် ခြေလှမ်းတန့်သွားသည်။

ပါးစပ်သရမ်းသွားသောလူစုကို မကျေမနပ် ကြည့်ပြီး လှမ်းပြောသည်။

'ခင်ဗျားတို့ အရူးတွေပဲ၊ စာပေဆိုတာ ကောင်းတဲ့အလုပ်ဗျာ၊ စာများများဖတ်လေ ဝဟုသုတကြွယ်လေ၊ ဒါကို မကောင်းဘူးလို့ ပြောတယ် ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ ဆန်ကုန်မြေလေးတွေပဲ၊ စာတွေပေတွေထဲမှာ ရွှေအိမ်တွေ၊ ငွေအိမ်တွေရှိတယ်ဗျာ၊ အနုပညာထိုက်တဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေလည်း သုံးမကုန်အောင် ရှိတယ်၊ ဆန်စပါးဆိုလည်း စိုက်ပျိုးစားသောက်ဖို့ အမျိုးပေါင်း ထောင်သောင်းမက ရှိတယ်၊ ဒါတွေကို ခင်ဗျားတို့ သိသလား၊ အလကားကောင်တွေ၊ ထို့...'

ဤတွင် ရွတ်နောက်တတ်သော လမ်းသွားလမ်းလာတစ်ဦးက ခပ်မဲ့မဲ့ လှမ်းပြောသည်။

'အိုး... အဲဒါတွေက စိတ်တူးယဉ်တွေပဲဗျာ၊ ဟာကယ်

၁၅၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ရှိတယ်ဆိုလည်း စာရွက်ပေါ်မှာ ပေရွက်ပေါ်မှာပဲ ရှိတာဗျ၊ ခင်ဗျား
ဝတ်ရတာ စားရတာမှ မဟုတ်ဘဲ'

'ဟား ဟား ဟား ဟား'

ခရီးသွားများသည် အင်္ကျီဖြူဝတ် စာပေသမားကို
ဝိုင်းရယ်တော့သည်။

အင်္ကျီဖြူစာပေသမားက အလျှော့မပေး။

'ခင်ဗျားတို့က ဘာဖြစ်လို့ ရယ်နေကြတာလဲ၊ အလကား
နေရင်း အရူးလို့ ပြောတဲ့လူလည်း ရှိသေး၊ အဲဒီလိုပြောတာ
ဘယ်သူလဲဗျ၊ ပြောစမ်း တစ်ခါတည်း အကြောင်းသိသွားမယ်၊ ဟင်း
ဒီမယ် လုံကျုံးတောင်နဲ့ ဝူလုံကန်းတောင်ကုန်းဝေသတစ်ဝိုက်မှာ
ကျပ်ဘယ်လို့ ရပ်တည်ပြီး နေထိုင်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့
သိလို့လား၊ ကျုပ် အလကားလူ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်နာမည်
ကျုံးကောလျှန်၊ ခုန်မင်လို့ လည်း ခေါ်တယ်၊ နောက်ပြီး အိပ်နေတဲ့
လဲလျောင်းနေတဲ့ နဂါးကြီး လို့လည်း ခေါ်တယ်၊ ကြားကြရဲ့လား'

'ဟား... ဟား... ဟား'

'တော်တော် ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ အရူးလေးပဲဟေ့'

နားထောင်နေသောလူစုသည် သဘောကျပြီး တဝါးဝါး
တဟားဟား အော်ရယ်ကြပြန်သည်။

အင်္ကျီဖြူဝတ် စာပေသိုင်းသမားသည် အလွန်စိတ်ဆိုးသွား
ဟန်နှင့် ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ပြောတော့သည်။

'ခင်ဗျားတို့ဟာ ကွဲပါး စောင်းတီး ဆိုသလို လူတွေပါလား။

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၆) ❀ ၁၅၇

ပိုးသာကုန် မောင်ပုံ စောင်းမတတ်ဆိုတဲ့ လူမျိုးဟာ ခင်ဗျားတို့လို
လူမျိုးတွေပဲ'

အင်္ကျီဖြူဝတ် စာပေသမားသည် သူ့စကား ဆုံးသည်နှင့်
ဒေါ်နှင့်မောနှင့် လျှောက်ထွက်သွားတော့သည်။

'ဟေ့ကောင်၊ မင်းက တို့ကို တိရစ္ဆာန်နဲ့ နှိုင်းရသလားကွ'
လူအုပ်ထဲမှ ဒေါသသံ ထွက်လာသည်။

'မှတ်လောက် သားလောက်အောင် ဝိုင်းထိုးမှ ကောင်း
မယ်'

'အိုး... ရူးနေတဲ့ လူပဲဗျာ၊ အရူးနဲ့ ရန်ဖြစ်ရင် အရူးပဲ
ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ အသာနေကြစမ်းပါ'

'တော်ကြပါဗျာ၊ အလကားနေရင်း ဒေါသဖြစ်နေကြတယ်၊
အရူးပဲဗျာ၊ ပြောချင်ရာ ပြောမှာပေါ့'

လူအုပ်ထဲမှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေသံများ
ဆူညံသွားသည်။

အင်္ကျီဖြူဝတ် စာပေသမားကား သူတို့အနားတွင်
မရှိတော့။ အတော်ဝေးဝေးသို့ပင် ရောက်ရှိသွားပေပြီ။

အင်္ကျီဖြူဝတ် စာပေသမားသည် ထိုလူစုကို လုံးလုံးအရေး
မစိုက်တော့ချေ။ ခြေဦးတည်ရာသို့သာ တရပ်ရပ် လျှောက်နေသည်။
သို့နှင့် မြို့တောင်ဘက်ရှိ အလွန်စည်ကားသော လမ်းမ
ကြီးပေါ် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

▶ ◀

အခန်း (၁၀၄)

ပုလဲကြီးနှစ်လုံး တန်ခိုး

ဤလမ်းသည် လန်ယန်မြို့တစ်မြို့လုံးတွင် အစည်ကားဆုံးသောလမ်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စားသောက်ဆိုင်များနှင့် အရက်ဆိုင်များ မှီလိုပေါက်အောင် ရှိနေသည်။

စားသောက်ဆိုင်များမှ ဆိုင်းဘုတ်များသည် အမြင့်တွင် ချိတ်ဆွဲထားကြသဖြင့် အဝေးကပင် လှမ်းမြင်နေရသည်။

စာလုံးများသည် အရောင်စုံပြီး ပုံသဏ္ဌာန် စုံလှသည်။

ဤလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ရှိနေသော စားသောက်ဆိုင်များ အနက် ကြွေရုန်းလော် ဟုခေါ်သော ဝိဇ္ဇာယစ်မူးဂေဟာ အမည်ရှိ

စားသောက် တည်းခိုဂေဟာသည် အဆင့်အတန်းအမြင့်ဆုံးနှင့် အထင်ရှားဆုံး စားသောက်တည်းခိုဂေဟာ ဖြစ်သည်။

အဆောက်အအုံသည် နာမည်ကြီးသလောက် ခန့်ညား ထည်ဝါသည်။

အစားအသောက် မျိုးစုံပြီး၊ အရက် မျိုးစုံသည်။

လောင်ကစားခန်းများနှင့် အခြား ပျော်ပါးစရာများလည်း ရှိသည်။

ထို စားသောက်တည်းခိုဂေဟာသည် နာမည်ကြီး ထင်ရှားသလောက် အစားအသောက် ဈေးနှုန်းနှင့် တည်းခိုဈေးနှုန်းသည် အလွန်ကြီးမြင့်သည်။

ဤဆိုင်တွင် စားသောက်ဖူးခြင်း မရှိ၍ တော်ရုံတန်ရုံ ငွေကလေးနှင့် တစ်ကြိမ်မျှ ဝင်ရောက် စားသောက်မိသူသည် အရှက်ကွဲ ဗုဒ္ဓရောက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရသည်ချည်းဖြစ်သည်။

စင်စစ် ဤစားသောက်တည်းခိုဂေဟာသည် ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်သည့် သူဌေး၊ သူကြွယ်များနှင့် မင်းမှုထမ်းများ၊ အရာရှိကြီးများသာ ကျက်စားနိုင်သည့်နေရာဖြစ်သည်။

ဤစားသောက်တည်းခိုဂေဟာကြီး၌ အမှုထမ်းနေကြ သောလူများသည်လည်း ထူးခြားသောလူများပင်ဖြစ်သည်။

ဤဂေဟာပေါ်သို့ တက်လာသောလူသည် ဟိတ်ဟန် အပြည့်နှင့် အဖိုးတန်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်လာပါက 'အဖေ' ဟု မခေါ်ရုံတမယ် ကျိုးနွံ ယှပ်ဝပ်တတ်သူချည်းဖြစ်သည်။

သို့သော် စုတ်ပြတ်ပေကျပြီး သိမ်ငယ်ဟန်ရှိသူ ဖြစ်ပါက ခွေးကို မောင်းထုတ်သလို မောင်းထုတ်တတ်သော အရည်အချင်း များနှင့် ပြည့်ဝသူများလည်း ဖြစ်ကြပါပေ၏။

ယနေ့လည်း ဤဂေဟာကြီးပေါ်သို့ ညစ်ပတ်ပေကျနေသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီအဖြူ စာပေသိုင်းသမားသည် ခပ်တည်တည်နှင့် ရောက်ရှိလာလေ၏။

အင်္ကျီဖြူ စာပေသိုင်းသမားသည် နေပူထဲ လျှောက်နေသူ ဖြစ်သဖြင့် ချွေးသံရွံ့ဖြစ်နေ၏။

သူသည် လမ်းပေါ်မှနေ၍ ဂေဟာပေါ် တက်လာခဲ့သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ခဲ့ချေ။

သူ ဂေဟာတံခါးပေါက်ဝ၌ ခြေချမိလိုက်ချိန်တွင် သစ်လွင်သန့်ပြန့်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် ဂေဟာအမှုထမ်း စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်သည် ရှေ့မှရပ်ကာပြီး တားဆီးကြလေ၏။

ထို့နောက်. . . .

‘ဟေ့လူ့. . . ခင်ဗျား ဒီကို ဘာလုပ်လုပ်တာလဲ’ ဟု ခပ်မာမာမေးတော့သည်။

အင်္ကျီဖြူဝတ်စာပေသမားသည် သူတို့ကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဟန် မရှိဘဲ ဟက်ခနဲရယ်ပြီး မာထန်ထန် ပြောလိုက်တော့သည်။

‘အပိုတွေ မေးမနေကြနဲ့၊ စားသောက်ဂေဟာပေါ် တတ်

လာတာဟာ စားဖို့သောက်ဖို့ တက်လာတာ၊ ခင်ဗျားတို့ နားမလည်ဘူးလား၊’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားအတွက် စားသောက်စရာတွေ မရှိတော့ဘူး၊ အားလုံးကုန်ပြီ၊ ထိုင်စရာနေရာလဲ တစ်နေရာမှ မလွတ်တော့ဘူး၊ ကဲ. . . ပြန်’

‘ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ဘာကောင်အောက်မေ့လို့လဲ၊ ခင်ဗျားတို့ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ စားစရာ သောက်စရာတွေ အများကြီး ရှိနေတာကို ကျုပ် မြင်နေတယ်၊ ဘာလဲ ကျုပ်ကို စုတ်ပြတ်ပေကျတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားလို့ ပိုက်ဆံမရှိဘူး အောက်မေ့နေသလား။’

အထင်မသေးနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ထက် အများကြီး ချမ်းသာတယ် သိလား၊ စုတ်ပြတ်တဲ့အဝတ်ကို ဝတ်ထားပေမယ့် အိတ်ထဲမှာ ငွေတွေ အများကြီး ရှိချင် ရှိနေတတ်တာဗျ နားလည်လား၊ အဝတ်ကောင်းတွေဝတ်ပြီး သားရေအိတ်ကြီးတွေ ခါးမှာ ပတ်ထားပေမယ့် တစ်ပြားမှ မပါတဲ့ကောင်တွေ အများကြီး ရှိတယ် ဆိုတာကိုကော နားလည်သလား။

‘ဒီမယ် ကျုပ်ဟာ ဗျပ်စောင်း ဓားရှည် စာပေသိုင်းသမား သုခင်လေး ဝန်ရင်မော် သိရဲ့လား၊ ယန်ကျီးမြို့က သတ္တမ သူရဲကောင်း ကျွန်ုပ်ချင်ဆိုတာ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ အစ်ကိုကြီးပါ၊ အဲဒီလူဟာ သိုင်းလောကမှာကော၊ သူဌေးလောကမှာပါ ထိပ်ဆုံးက ရှိနေတဲ့လူ၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့ဆိုင်မှာ အလကား စားမယ် သင်နေ

သလား၊ ရော့- ဒါကို ယူသွား'

အကျီဖြူဝတ် စာပေသိုင်းသမားသည် သူ၏ အကျီအိတ်
ထဲမှ အရည်အသွေး ကောင်းလှသော ပုလဲလုံးကြီးနှစ်လုံးကို
ဖျတ်ခနဲ ထုတ်ယူပြီး လှမ်းပေးတော့သည်။

စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်သည် တန်ဖိုးကြီးလှသော ပုလဲလုံးကြီး
နှစ်လုံးကိုကြည့်ပြီး ငေးကြောင်နေသည်။

မကြာပါ။

သူတို့ ဟန်မူရာများ အဖြူနှင့်အမည်းလို ပြောင်းလဲသွား
ကြတော့သည်။

စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်သည် ချက်ချင်း ကျိုးကျိုးနွံနွံ ရှိရှိသေ
သေ ဖြစ်လာပြီး လှမ်းပေးနေသော ပုလဲလုံးကြီးနှစ်လုံးကို အာသာ
ငမ်းငမ်း လှမ်းယူလိုက်ကြသည်။

အကျီဖြူဝတ် စာပေသိုင်းသမားသည် စားပွဲထိုး နှစ်
ယောက်ကို ကြည့်ပြီး...

'ဟား ဟား ဟား... ဒါနဲ့များ ခင်ဗျားတို့က စားစရာ
သောက်စရာတွေ မရှိတော့ဘူးဆို၊ ခုတော့လည်း ဘယ်က ဘယ်လို
စားစရာ သောက်စရာတွေ ရှိလာရတာလဲ'

'ဟဲဟဲ... စိတ်မရှိပါနဲ့ သခင်ကြီးရယ်၊ ကျုပ်တို့ ပြောမှား
ဆိုမှား ဖြစ်သွားလို့ပါ။ ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ပါတယ် သခင်ကြီးရယ်၊
ခွင့်လွှတ်ပါ ခွင့်လွှတ်ပါ'

စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်သည် အလွန်ကျိုးနွံသော အမူအရာ

နှင့် တောင်းပန်တိုးလျှိုးပြီး နောက်ဆုတ်သွားသည်။

ထို့နောက်...

ဂေဟာအတွင်းဘက်သို့ ကျယ်လောင်စွာ လှမ်းအော်လိုက်
သည်။

'ဧည့်သည်တော် သခင်ကြီး ကြွရောက်လာပါတယ်၊ အမြန်
ဆုံး နေရာပေးပြီး ဧည့်ဝတ်ကျေအောင် ဧည့်ခံကြပါ'

အကျီဖြူဝတ် စာပေသိုင်းသမားသည် အလွန် သဘောကျ
သွားပြီး ရင်ကော့ကာ အခန်းထဲ လှမ်းဝင်သွားသည်။

ဤတွင်... အခြား စားပွဲဝိုင်းများမှ လူတစ်ယောက်က
လှောင်သလို ပြောင်သလို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

'တယ်ဟုတ်တဲ့ အရွေးပါလား... ဟားဟား'

အခြားတစ်ယောက်က...

'သူ ပေးလိုက်တဲ့ ပုလဲကြီးတွေဟာ တော်တော်ကောင်းတဲ့
ပုလဲတွေပဲ၊ တန်ဖိုးလည်း တော်တော်ကြီးတယ်ဗျ၊ ဒီအရွေး ဘယ်က
ရလာတာပါလိမ့်'

ဤတွင်...

အခြေအနေကို ငြိမ်ပြီးကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်
က...

'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ ပုလဲကြီးနှစ်လုံးရဲ့ တန်ဖိုးဟာ လန်ယန်
မြို့ တစ်ဝက်လောက်ကို ဝယ်ယူနိုင်တဲ့ ပုလဲကြီးတွေပဲ'

'အိုဗျာ... သူ ပုလဲတွေ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိရှိ လူ

ကတော့ တန်ဖိုး မရှိလှတော့ပါဘူး။ အရူးဟာ အရူးပဲပေါ့ဗျာ။ ရူးလို့လည်း တစ်နှစ်စာလောက် စားဖို့ဟာကို တစ်နှစ်စာလောက် ထိုင်စားနိုင်တဲ့ ပုလဲကြီးတွေကို ပေးလိုက်တာပေါ့။ ဟို နှစ်ကောင်တော့ နေရင်းထိုင်ရင်း ရတနာပုံ ဆိုက်တာပဲဗျ။ လူကဆိုတာ အဲဒါပေါ့ဗျာ'

'သူက သူ့ကိုယ်သူ စာပေသိုင်းသမား ဧည့်သည်တော်တဲ့ဗျာ၊ ဘဝင်ကတော့ အတော်မြင့်တဲ့လူပဲ'

'ဟုတ်တယ်၊ စောစောကတောင် လမ်းပေါ်မှာ ပြောခဲ့သေးတာပဲ။ ဘာတဲ့ သူ့နာမည်၊ အိပ်နေသော လှဲလျောင်းနေသော နဂါးကြီးတဲ့ . . . ဟား ဟား'

ဧည့်ခန်းထဲမှလူများ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောဆိုရယ်မောနေကြစဉ် အခြား စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်က လှမ်းပြောလာသည်။

'ခင်ဗျားတို့ ဝိုင်းပြီးလှောင်ပြောင် မနေကြနဲ့ဗျာ၊ သူ့ခမျာ အကြောင်းမသင့်လို့ ရူးနေရရှာတာပါ။ သနားစရာ ကောင်းပါတယ်ဗျ။ တကယ်ဆိုတော့ သူဟာ နာမည်ကျော် သတ္တမသူရဲကောင်း ကျိုက်နုချင်ရဲ့ မိတ်ဆွေရင်း ညီလေးတစ်ယောက်ဗျ'

ထိုအသံကြောင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောနေသူများက ထိုလူကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။

အသံအုပ်အုပ်နှင့် ပြောသူသည် စူးရှရဲတင်းသော မျက်လုံးရှင်ဖြစ်၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ထူးခြားစွာ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေ၏။

အရပ်မြင့်ပြီး အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း လှောင်ပြောင်ပြောဆိုနေကြသူများသည် ထိုလူကို မြင်သည်နှင့် ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး ငြိမ်သွားကြ၏။

သည်ကြားထဲက အလွန်တရာ စပ်စုတတ်ဟန်ရှိသော လူတစ်ယောက်က သိလိုသော အကြောင်းအရာကို မေးဖြစ်အောင် မေးလိုက်ပေသေး၏။

'ခင်ဗျားက သူ့အကြောင်းကို ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ'

အကျိန်နှင့် လူက မျက်ခွံလှန်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

'ကျုပ်က ဒီမြို့မှာ နေတာ ကြာပြီဗျ၊ သိတာပေါ့'

'ဪ... ဪ... ဒါဖြင့် သူက ဘာဖြစ်လို့ ရူးနေရတာလဲ၊ သူ့မှာ ရတနာပစ္စည်းတွေ တော်တော်များများ ပါလာပုံရတယ်ဗျ၊ ရူးနေတဲ့လူဆိုတော့ သူပစ္စည်းတွေအတွက် စိတ်မချရဘူး'

'ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျ၊ သူ့နောက်မှာ သူ့ကိုလိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်နေတဲ့လူ အမြဲ ပါနေပါကယ်ဗျ'

ကြားရသူများသည် အလွန် အံ့သြသွားပြီး တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

စပ်စုသူက ဆက်မေးသည်။

'သူ့ကို ဘယ်သူက လိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်နေတာလဲ'

'ကျုပ်ပဲ'

စပ်စုသူသည် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ထိုင်နေသော စားပွဲခိုင်း
မှ ထသွားတော့သည်။ ဤတွင် အခြားတစ်ယောက်အနီးတွင်
ရှိနေသော လူတစ်ယောက်ကို တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီလူက လူကောင်းမှ ဟုတ်ရဲ့လား’

တစ်ယောက်က . . .

‘မပြောတတ်ဘူး၊ မသင်္ကာတော့ မသင်္ကာစရာပဲ၊ နယ်မြေ
အရာရှိဆီ သတင်းပို့မှ ကောင်းမယ်’

ထိုအချိန်တွင် ထိုစားပွဲနှင့် ကပ်လျက်စားပွဲမှ လူတစ်
ယောက်က မတိုးမကျယ် လှမ်းပြောသည်။

‘တော်ကြစမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ အလကားနေရင်း
တော်တော် အလုပ်ရှုပ်ချင်တဲ့လူတွေပဲ၊ သူများကိစ္စကို ကိုယ့်ကိစ္စ
လုပ်ပြီး ဝင်မစွက်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးမှာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေတတ်ဖို့
အရေးကြီးတယ်၊ ဆူတိုင်းကို သင့်မြတ်အောင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု
လောကကြီးမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေရတာဗျ၊ အလကား
နေရင်း မီးပုံပေါ် မထိုင်ချင်ကြနဲ့’

ဤစကားကြောင့် နားထောင်နေသူ အားလုံး မီးကို ရေနှင့်
သတ်လိုက်သလို ငြိမ်ကျသွားကြသည်။

ထို့နောက် သူတို့အားလုံးလိုလို ထိုင်နေရာမှ မသိမသာ
တစ်ယောက်ချင်း ထသွားကြတော့သည်။

အကျီနက်နှင့်လူသည် ထိုလူစု၏ လှုပ်ရှားမှုကို မျှတ်

တောင်မခတ်ဘဲ အေးစက်စက်ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

လူအတော်များများ ထွက်ခွာသွားကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း
အကျီနက်နှင့်လူသည် ထိုင်ရာမှ မထဘဲ ငြိမ်သက်နေမြဲ ဖြစ်သည်။

စားပွဲထိုးများသည် အတွေ့အကြုံများသူများ ဖြစ်သဖြင့်
အကျီနက်နှင့် လူကို ပမာမခန့် မလုပ်ရဲကြဘဲ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်သာ
မင်သေသေ လုပ်ကိုင်နေကြလေ၏။

အတန်ကြာသော် အကျီနက်နှင့်လူသည် ဂေဟာဝင်ပေါက်
တံခါးဝသို့ လျှောက်လာပြီး တံခါးဘောင်တစ်ဘက်တွင် မှီပြီး ရပ်နေ
လိုက်ပြန်၏။

သူသည် ထိုနေရာမှနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စေ့စပ်သေချာ
စွာ အကဲခတ်နေပြန်၏။

ထိုအချိန်၌ အကျီဖြူဝတ် စာပေသိုင်းသမား အရူးသည်
စားကျောင်းသောက်ဖွယ်များကို အားရပါးရ ပလုပ်ပလောင်း စား
သောက်နေလျက်ရှိ၏။

အကျီဖြူဝတ် စာပေသိုင်းသမား အရူးကလေး စား
သောက်နေပုံသည် လူစားမတားဘဲ ခွေးစား ဝက်စား စားသည်ဟု
ဆိုရလောက်အောင် ပုံပျက်ပန်းပျက် စားသောက်နေခြင်း ဖြစ်
သည်။

စားပွဲပေါ်တွင် ဝါးထားသော၊ ဖိတ်ကျထားသော ဟင်း
ဖတ်များ၊ အရိုးများ၊ ဟင်းရည်များ၊ ထမင်းလုံးများ စသည်တို့သည်
စားပွဲတစ်ခုလုံး ညစ်ပတ်ပေကျပြီး မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း

ဖြစ်နေ၏။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရှိနေသေးသော စားသောက်နေကြသည့် ဧည့်သည်အချို့သည် အင်္ကျီဖြူဝတ် စာပေသိုင်းသမား အရူးကလေး စားသောက်နေပုံကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်ပြီး မသိမသာ ပြုံးနေကြသည်။

အတန်ကြာသော် တံခါးပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသော အင်္ကျီနက်နှင့် အရပ်မြင့်မြင့်လူသည် ကျောနပ်သောအပြုံးကို ပြုံးပြီး အင်္ကျီဖြူဝတ် စာပေသိုင်းသမား အရူးကလေးအနီးသို့ တိုးကပ်လာ၏။ ထို့နောက် အလွန် ရှိသေးလေးစားသော အမူအရာနှင့် ဦးညွတ် ဂါရဝပြုပြီး...

‘ဒုတိယသခင်လေး’ ဟု ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်လေ၏။

အင်္ကျီဖြူဝတ် စာပေသမား အရူးသည် စားသောက်ဖွယ် ရာများကို ခေါင်းငုံ့ပြီး စားသောက်နေရာမှ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက် လာဟန်နှင့် စားပွဲကို လက်ဝါးနှင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်လေ၏။

ဤတွင် စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်အချို့သည် ဝုန်းခနဲ မြောက် တက်သွားပြီး ဟင်းများ၊ ဟင်းရည်များ လွင့်စင်ဖိတ်ကျကုန်တော့ သည်။ ထိုအချိန်၌ အင်္ကျီနက်နှင့် အရပ်မြင့်မြင့်လူသည် ခေါင်းငုံ့ နေမိသဖြင့် ဟင်းဖတ်များနှင့် ဟင်းရည်များ လွင့်စဉ်ကာ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ညစ်ပတ်ပေကျကုန်တော့သည်။

အင်္ကျီနက်သည် ဒေါသ ထောင်းခနဲထွက်ပြီး မျက်နှာပျက် သွားသော်လည်း ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆည်လိုက်လေ၏။

အင်္ကျီဖြူဝတ် စာပေသိုင်းသမား အရူးသည် ထိုလူကို မော့ကြည့်ပြီး...

‘လာပြန်ပြီလား နောက်တစ်ယောက်၊ ဘာလဲ ကျုပ်က ငွေ ထပ်မပေးဘဲ အလကား စားသွားမှာစိုးလို့လား’ ဟုမေး တော့သည်။

စင်စစ် အင်္ကျီဖြူဝတ် စာပေသိုင်းသမားအရူးသည် စားပွဲထိုးနှင့် ထိုလူကို မှားနေခြင်းဖြစ်သည်။

အင်္ကျီနက်နှင့် အရပ်မြင့်မြင့်လူသည် မျက်နှာတွင် ပေကျနေသော ဟင်းရည် ဟင်းဖတ်များကို လက်ဝါးနှင့် သပ်ချ လိုက်ပြီး ခါးကိုင်းကာ မတိုးမကျယ် ပြောကြားပြန်သည်။

‘ဒုတိယသခင်လေး၊ ကျုပ်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလားဗျာ၊ ကျုပ်ကို သေသေချာချာ ကြည်စမ်းပါ၊ သခင်လေးရဲ့’

အင်္ကျီဖြူဝတ် စာပေသိုင်းသမားအရူးသည် ထိုလူကို အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ စားပွဲခုံကို လက်ဝါးနှင့် ဖြန်းခနဲ မြည်အောင်ပုတ်လိုက်ပြီး...

‘ဟုတ်ပြီ သတိရပြီ... သတိရပြီ ခင်ဗျားနာမည် စွန်းပု ရှောက် အဲ... အဲ စွန်းပုရှောက်’

‘ဟုတ်ပါဏယ် ဒုတိယ သခင်လေး၊ ကျုပ် စွန်းပုရှောက် ဝါ...’

‘နေပါဦး ခင်ဗျားက ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ မဟုတ်မှ လွဲရော၊ ခင်ဗျားနဲ့ တုံ့ထန်းကျ အတူတူ လာကြတာ မဟုတ်လား၊

ကျုပ်ကိုဖမ်းပြီး အိမ်တော်ကို ခေါ်သွားကြမလို့ မဟုတ်လား...

'မ... မဟုတ်ရပါဘူး ဒုတိယ သခင်လေးရယ်၊ သခင်လေး တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမှာစိုးလို့ အရက်အတူတူ သောက်ပြီး စကားပြောရအောင် လာခဲ့တာပါ'

အင်္ကျီဖြူဝတ် စာပေသိုင်းသမား အရူးသည် အလွန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားဟန်နှင့် သွားဖြုတ်ပြီး တဟဲဟဲ ရယ်တော့သည်။

'ခင်ဗျား တကယ်ပြောနေတာလား၊ ကျုပ်ကို လာညှာနေတာလား'

'ဒုတိယ သခင်လေးကို ညာမပြောဝံ့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်အမှန်ကို ပြောနေတာပါ'

'ကောင်းပြီ... ကောင်းပြီ၊ အလျင်ကဆိုင်ရင် ခင်ဗျား ပြုံးနေတာ၊ ရယ်နေတာကို ကျုပ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးဗျ၊ ဒုတော့ ခင်ဗျား ပြုံးနေတယ်၊ ကျုပ်ယုံပြီ၊ ကဲ... လာ၊ ထိုင် အတူတူစားကြ သောက်ကြတာပေါ့၊ ဒီဝိုင်းအတွက်ကျုပ်ပဲ တကာခံပါမယ်ဗျာ နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေကို ဘာမှ ပူမနေနဲ့၊ ကဲ... သောက်လိုက်ဦး'

အင်္ကျီဖြူဝတ် စာပေသိုင်းသမား အရူးသည် စကားကို တရစပ်ပြောနေရင်းက စွန်းပုရွှောက်၏ လက်တစ်ဘက်ကို ပေကွဲနေသောလက်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ ဖမ်းဆုပ်လိုက်တော့သည်။

အခန်း (၁၀၅)

မူးသုန္ဒရီယောက်

စွန်းပုရွှောက်သည် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း တိမ်းရှောင်ဖယ်ရှားခြင်း မပြုချေ။

အလိုက်သင့် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး အခြားလက်တစ်ဘက်နှင့် အရက်အိုးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အသင့်ရှိနေသော ပန်းကန်လုံးထဲသို့ ငဲ့ထည့်လိုက်သည်။

'ဒုတိယ သခင်လေး အရက်သုံးဆောင်ပါ'

စွန်းပုရွှောက်သည် အရက်ထည့်ထားသော ပန်းကန်လုံးကို အင်္ကျီဖြူဝတ် စာပေသိုင်းသမားရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်ပြီး

၁၇၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူ့ရှေ့တွင်ရှိနေသော အရက်ပန်းကန်လုံးထဲသို့ အရက်များ ငဲ့ထည်ပြန်သည်။

ပြီးသည်နှင့် အရက်ပန်းကန်လုံးကို ကောက်ကိုင်ပြီး တကျိုက်ကျိုက် မော့သောက်လေတော့သည်။

‘တယ်သေးတဲ့ ပန်းကန်လုံးပဲ၊ ဒီပန်းကန်လုံးလေးတစ်လုံး လောက်နဲ့တော့ ဘယ်လာ မူးတော့မှာလဲ’

စွန်းပုရွှောက်၏ ညည်းညူစကားကြောင့် အင်္ကျီဖြူစာဝေ သိုင်းသမားအရူးက အရက်အိုးကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

‘စွန်းပုရွှောက်၊ အိုးထဲက အရက်တွေကို ခင်ဗျားပဲ သောက်တော့၊ ဘာမှ အားနာမနေနဲ့၊ သောက် သောက်’

စွန်းပုရွှောက် မငြင်း။ အရက်အိုးကို မယူပြီး တကျိုက်ကျိုက် မော့သောက်လေတော့သည်။

အင်္ကျီဖြူ စာပေသိုင်းသမားအရူးသည် စွန်းပုရွှောက်ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ကြက်တစ်ခြမ်းကို လှမ်းယူပြီး ပလုပ်ပလောင်းဝါးစားနေတော့သည်။

စွန်းပုရွှောက်သည် အင်္ကျီဖြူ စာပေသိုင်းသမား၏ အမူအရာကို အကဲခတ်နေရာမှ မသိမသာ မေးခွန်းထုတ်တော့သည်။

‘ဒုတိယသခင်လေးက ဒီကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေတာလဲ’

‘အိုး... ဒါ ဆန်းသလားဗျ၊ ဒါ ယန်ကျိုးမြို့၊ ယန်ကျိုး’

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၆) ❀ ၁၇၃

ဆိုတာ ကျုပ် အမြဲတမ်း နေနေကျဒေသ၊ ဒီဟိုတယ်ကလည်း ယန်ကျိုးမြို့ရဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင်ဟိုတယ်၊ ထိပ်တန်းဟိုတယ်၊ ဒီဟိုတယ်မှာ ကျုပ် ရောက်နေကျ၊ လာနေကျ၊ စားနေသောက်နေကျ၊ ဒါ ဆန်းသလားဗျ’

စွန်းပုရွှောက်သည် အင်္ကျီဖြူဝတ် စာပေသိုင်းသမား အရူးအနေဖြင့် ယန်လန်မြို့ရှိ ဝိဇ္ဇာယံစံမူး စားသောက်တည်းခိုဂေဟာကို ယန်ကျိုးမြို့မှ ထိပ်တန်းဟိုတယ် မှတ်ထင်နေခြင်းအတွက် ရယ်ချင်သလို ဖြစ်နေသည်။

သို့သော်... ကုန်ဆည်ပြီး ရေလိုက်ငါးလိုက် ပြောသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဒုတိယသခင်လေး၊ ကျုပ်က ဒုတိယသခင်လေး ဒီဟိုတယ်ပေါ်ကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲလို့ မေးနေတာပါဗျာ’

‘ဟား ဟား... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မိုးပေါ်က ယုံလာတယ် အောက်မေ့နေလို့လား’

‘ဒုတိယသခင်လေး ခြေလျင်ခရီးနှင့်ပြီး ကုန်းကြောင်း လျှောက်လာတယ်ဆိုတာကို သိပါတယ်ဗျ၊ ကျုပ်မေးတာက အဖော်ပေါ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း လာသလားလို့ မေးနေတာပါဗျာ’

‘ဒါလား၊ ဟဲဟဲ... ကျုပ် ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ အစ်ယောက်တည်း လာတာပေါ့၊ ဘယ်သူ အဖော်လုပ်ရဦးမှာလဲ’

‘တကယ်ပြောနေတာလား ဒုတိယသခင်လေးရယ်’

‘ဟဲ... ဟဲ... အလကား ပြောတာပါဗျ၊ အဖော်တစ်

ယောက် ခြံသေးတယ်။ သူက ကျုပ်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားတာမျှ
တောပြောတောင်ပြော မပြောရဘူးတဲ့'

စွန်းပုရွှောက်၏ မျက်လုံးအစုံသည် အရောင်တဝင်းဝင်း
တောက်လာသည်။

'အဲဒီလူဟာ လိန်ကူးချီ ဆိုတဲ့လူ မဟုတ်လား ဒုတိယ
သခင်လေးရဲ့'

'ဘာပြောတယ်၊ လိန်ကူးချီ ဟုတ်လား၊ ဘယ်က လိန်ကူးချီ
လဲ'

'စွန်းပုရွှောက်သည် ဇက်ပုပြီး ပခုံးတွန့်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး...

'ဒုတိယ သခင်လေးတလည်း မမှတ်မိတော့ဘူးလားဗျာ
ပိန်ပိန်အဘိုးကြီးလေဗျာ၊ မှတ်ဆိတ်မွေးရှည်ရှည် အဘိုးတို့ကြီး
လေဗျာ'

အင်္ကျီဖြူဝတ် စာပေသိုင်းသမား အဦးသည် မျက်လုံး
အရောင်တောက်လာပြီး စားပွဲကို ငြိမ်းခနဲ ရိုက်လိုက်ပြန်သည်။

'ဟုတ်ပြီ... သူပဲ... သူပဲ၊ နေပါဦး အဲဒါကို ခင်ဗျား
ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ'

'သူက ကျုပ်ကို ဒုတိယသခင်လေးကို အဖော်လုပ်ခိုင်း
လိုက်လို့ပါ'

'သူက ခင်ဗျားကို လွှတ်လိုက်တာလား'

'ဟုတ်ပါတယ် ဒုတိယသခင်လေးရယ်'

'ဒါဖြင့် ကျုပ်က ခင်ဗျားခေါ်ရာနောက် လိုက်ရမှာပေါ့
ဟုတ်လား'

'ဟုတ်... ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ'

'ကျုပ်က ဘယ်ကို လိုက်ရမှာလဲ'

'သာယာတဲ့ နေရာတစ်နေရာကိုပါ'

'ကျုပ်ကို မညာနဲ့နော်'

'ဒုတိယသခင်လေးကို ညာဝံ့ပါ့မလားဗျာ၊ ကျုပ်က
သခင်လေးရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားပါ'

'ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားက ငယ်သားပဲ၊ ဘယ်
ညာဝံ့ပါ့မလဲ၊ ဆိုးတာက ဟိုအဘိုးကြီးပဲဗျာ၊ သူက ကျုပ်ကို
လိုက်စုတ်စုတ်ခွဲထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားခဲ့တာဗျာ၊ ဘယ်မှ မသွားနဲ့
လိုလည်း မှာထားခဲ့သေးတယ်၊ အဲဒီနောက်တော့ အဘိုးကြီး ဘယ်
ရောက်သွားမှန်းကို မသိတော့ပါဘူးဗျာ၊ အဲ... ဒီတစ်ခါ သူနဲ့
တွေ့ရင် နာနာလေး ချိတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ'

'ဟုတ်ကဲ့... သူနဲ့ပြန်တွေ့မှ ဒုတိယသခင်လေးအတွက်
ဩဇာလုပ်ပေးပါမယ်'

'ကောင်းတယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် ကျုပ်ကလည်း သူ့မှတ်
ဆိတ်တွေကို တစ်ပင်မှမကျန်အောင် နှုတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ ဒါမှ မှတ်
သွားမယ်'

'ကဲ... သွားကြစို့ ဒုတိယသခင်လေး၊ တော်ကြာ သူ့ပြန်
ပျောက်သွားဦးမယ်'

‘နေပါဦး၊ ကျုပ် အရက် မဝသေးဘူးဗျ’
 ‘တော်သင့်ပါပြီ ဒုတိယသခင်လေး၊ သိပ်ကြာနေရင် ဟို
 အဘိုးအိုကြီး ပျောက်သွားမှာ စိုးရိမ်ရပါတယ်’
 ‘ကောင်းပြီလေ၊ အဲ. . . နေပါဦးဗျ၊ စောစောတုန်းကတော့
 ခင်ဗျားဟာ သူ ခိုင်းလို့ လာခဲ့ရတာဆို’
 ဤအရူးကား အရူးပါတည်း။
 စွန်းပုရွှောက်သည် အရူးအမေးကို မည်သို့ ဖြေရမှန်းမသိ
 အောင် ဖြစ်သွားသည်။
 ထို့ကြောင့် ခေါင်းကို တပြင်းပြင်း ကုတ်လိုက်ပြီး. . . .
 ‘ဟုတ်၊ ဟုတ်ပါတယ် ဒုတိယသခင်လေး၊ သူက သခင်
 လေးကို ကြိုဆိုခိုင်းလိုက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ခုလို သူ့ကိုရိုက်ဖို့
 စီစဉ်တာကို သိသွားရင် သူထွက်ပြေးသွားမှာ သခင်လေးရဲ့၊
 ဒါကြောင့်မို့ မြန်မြန် သွားဖို့ ပြောတာပါ’
 ‘ဟုတ်သားပဲ၊ အဲ. . . မဟုတ်သေးဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့
 ရိုက်မယ့်ကိစ္စကို သူက ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာမို့လဲ’
 ‘စွန်းပုရွှောက်သည် အဘယ်ပုံ ဖြေရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်
 သွားပြန်တော့သည်။
 ထို့ကြောင့် စကားလွဲပြီး ပြောရပြန်၏။
 ‘ဒုတိယ သခင်လေး မပြန်ချင်သေးလို့လားဗျာ၊ မပြန်ချင်
 သေးရင်လည်း နေလို့ရပါသေးတယ်’
 ‘ကျုပ်က မပြန်ချင်ဘူးလို့ ပြောနေလို့လားဗျ၊ အရက်မဝ

သေးဘူးလို့ ပြောနေတဲ့ဥစ္စာ’

‘ဒါ မခက်ပါဘူး၊ သခင်လေးရယ်၊ ဟိုရောက်ရင်လည်း
 တဝကြီးသောက်လို့ ရပါတယ်၊ မရရင် သူ့ကို ရအောင် ရှာခိုင်းပေါ့၊
 သခင်လေးပြောရင် သူ ရှာမပေးဘဲ မနေရဲပါဘူး’

‘ခင်ဗျား တကယ်ပြောနေတာလား’

‘တကယ်ပါ၊ ကျုပ် ညာပြောစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊
 သခင်လေးရဲ့ စားစရာဆိုလည်း ဘာမဆို သူလုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်’

‘အဲဒီလိုဆိုလည်း စောစောကတည်းက ပြောရောပေါ့ဗျာ၊
 ခင်ဗျား ပြောသလိုသာ ရမယ်ဆိုရင် ဒီကို ခြေညောင်းခံပြီး
 ဘယ်လာတော့မှာလဲ၊ ကဲ. . . လာ၊ သွားကြမယ်’

အင်္ကျီဖြူဝတ် စာပေသိုင်းသမား အရူးသည် ပါးစပ်ကိုပင်
 မသုတ်ခကဲ့ဘဲ၊ ထိုင်ရာမှထပြီး ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ထွက်သွား
 တော့သည်။

စွန်းပုရွှောက်သည် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေရာမှ
 အိတ်ထဲက ငွေတုံတစ်တုံးထုတ်ယူပြီး စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ကာ
 စာပေသမား အရူးနောက်သို့ ကတိုက်ကရိုက် ပြေးလိုက်ရတော့
 သည်။

စွန်းပုရွှောက်သည် ဒယိမ်းဒယိုင် လျှောက်၍နေသော
 စာပေသိုင်းသမား အရူးကို ဂေဟာရွှေ လှေကားရောက်မှ မိသည်။
 အရူးသည် သူရောက်လာမှ သူ့ဘက်သို့ ယိုင်ကျလာသည်။
 စွန်းပုရွှောက်သည် စာပေသိုင်းသမား အရူးကို ကမန်း

၁၇၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ကတန်း မေးမပေးလိုက်ပြီး စက်ဆုပ်ဖွယ် ရယ်သံနှင့် တဟဲဟဲ ရယ်ပြတော့သည်။

‘အမှူးဇနီးလည်း မခံနိုင်ဘဲနဲ့ ဒီလောက်တောင် သောက်ရ သလား သခင်လေးရဲ့၊ ကဲ... သတိထားပြီးလျှောက် သတိထားပြီး လျှောက်’

စွန်းပုရွှေကသည် စာပေသိုင်းသမား အရူးကို အသာ တွဲပြီး ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

သို့နှင့် နှစ်ယောက်စလုံး အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြ သည်။

လမ်းချိုးတစ်ခုထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်ကြသောအခါ လူ အားလုံး၏ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၆) ❀ ၁၇၉

အခန်း (၁၀၆)

သိုင်းလောကကို ကိုင်လုပ်သော အရူး

သူတို့ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် များမကြာမီမှာပင် ဝိဇ္ဇာ ယစ်မူး စားသောက်ဂေဟာပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် သုတ်သီး သုတ်ပျာနှင့် ရောက်လာပြန်သည်။

ထိုလူသည် အင်္ကျီဖြူ ဝတ်ထားပြီး၊ လည်တံရှည်ရှည်နှင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် အခြားသူမဟုတ်၊ မင်ရင်ကြယ်ပင် ဖြစ်သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းပြီး လျှောက်လှမ်း လာရာမှ ဂေဟာခန်းမ တံခါးဝတွင် ရပ်ပြီး စားသောက်နေကြသော ဧည့်သည်များကို လျှပ်တစ်ပြက် အကဲခတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်က သူ့အနားသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

‘ကြွပါ သခင်လေး။ ဘာများ သုံးဆောင်ချင်လို့ပါလဲ’

‘လူ့ လာရှာတာပါ’

‘ဘယ်သူ့ကို တွေ့ချင်လို့ပါလဲ ခင်ဗျ’

“အရူးလူငယ်တစ်ယောက် ရောက်နေတယ် ကြားမိလို့ပါ”
‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ အဲဒီအရူး လူငယ်ကို သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးက တွဲပြီး ခေါ်ထုတ်သွားပြီ ခင်ဗျ’

မင်ရင်ကြယ်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘သူ့မိတ်ဆွေက ဘယ်လိုပုံသဏ္ဌာန် ရှိသလဲ’

‘အနက်ရောင် ဝတ်စုံ ဝတ်ထားတယ်၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်ပဲ၊ မျက်နှာကတော့ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတယ်’

‘ဘယ်တုန်းက ထွက်သွားကြတာလဲ’

‘သိပ်မကြာသေးဘူး။ သခင်လေးနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပဲ။ သခင်လေး နည်းနည်းလေး နောက်ကျသွားလို့ လွဲသွားတာပါ’

စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်သည် မင်ရင်ကြယ်၏ ရုပ်သဏ္ဌာန် ဟန်အပြည့် မာန်အပြည့် ဟိတ်ဟန်ကြောင့် တစ်လုံးမကျန် ဖြစ်သည်။

သူတို့မျက်နှာ၌လည်း မင်ရင်ကြယ်ကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့်အသွင်များ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေသည်။

မင်ရင်ကြယ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်

ပြီး ဆက်မေးသည်။

‘ဘယ်ဘက်ကို သွားကြတာလဲ’

‘လမ်းမကြီးအတိုင်း သွားတာပါ။ အရှေ့လမ်းချိုး ရောက်တော့ လမ်းချိုးအတိုင်း ကွေ့သွားကြတာပါပဲ’

‘ကျေးဇူးပဲ၊ ကဲ... ကျုပ်အတွက် အကောင်းဆုံး ဟင်းနဲ့ အရက်တစ်အိုး ယူလာခဲ့’

‘သခင်လေးက သူတို့နောက် လိုက်မသွားတော့ဘူးလား’

‘ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရမှာလဲ’

‘မသိဘူးလေ သခင်လေးရဲ့၊ သခင်လေးက အလောတကြီး မေးနေတော့ သူတို့နောက်ကို လိုက်ဖို့မေးနေတယ် အောက်မေ့နေတာပါ’

ကျန်စားပွဲထိုးကပါ ဝင်ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ် သခင်လေးရဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း သခင်လေး သူတို့နောက် လိုက်မလို့ မေးတယ် ထင်နေတာ၊ အရူးလူငယ်ရဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတဲ့လူကလည်း လူကောင်းသုကောင်းနဲ့ မတူပါဘူးဗျာ၊ အရူးလူငယ်လေးယောက် သုံးရက်လုံးလုံး လန်ယန်မြို့တော်လာပုံ ရတုအောင် လျှောက်လည်နေခဲ့ပါ၏။

ထိုသို့ လျှောက်ရင်းက စိတ်ဓူးပေါက်လျှင် ပေါက်သလို လူအများ မခံနိုင်အောင် ပေါက်ကရတွေ လျှောက်လုပ်နေခဲ့ပါ၏။

ထိုအရူးကြောင့် မြို့ထဲတွင်လည်းကောင်း၊ လမ်းများတွင် လည်းကောင်း အုတ်အုတ်သဲသဲကိစ္စများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေ၏။

ဒါတွေ ဘေးချိတ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ ကျုပ်အတွက် အမြည်း ကောင်းကောင်း၊ ဟင်းကောင်းကောင်းနဲ့ အကောင်းဆုံး အရက်တစ်ဘိုးယူခဲ့စမ်းပါ။

စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်သည် ကသိကအောက် ဖြစ်သွားကြရာမှ ခပ်ကုပ်ကုပ် ခွာသွားကြတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် စားပွဲထိုးနှစ်ယောက် ထွက်သွားသည်နှင့် ချောင်ကျကျ စားပွဲရှိရာ လျှောက်လာပြီး စိတ်အေးလက်အေး ထိုင်ချလိုက်သည်။

မကြာခင်မှာပင် စားပွဲပေါ်သို့ စားကောင်းသောက် ဖွယ်များ ရောက်လာသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ဘာစကားမျှ မပြောတော့ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်နေတော့သည်။

သို့နှင့် အချိန်များ တစ်တစ် ကုန်ဆုံးပြီး ညနေ စောင်းလာသည်။

မင်ရင်ကြယ်ကလေး နော်ကအိန်ကျမှ ကျသင့်ငွေများထိ ၈၄၀၀ စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်သည် မင်ရင်ကြယ်၏ ရုပ်ပုံဟန်အပြည့် မာန်အပြည့် ဟိတ်ဟန်ကြောင့် တစ်လုံးမကျန် နေသည်။

သူတို့မျက်နှာ၌လည်း မင်ရင်ကြယ်ကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့်အသွင်များ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေသည်။

မင်ရင်ကြယ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်

ဝတ် စာပေသိုင်းသမား အရူးတစ်ယောက်ကို အဖော်အဖြစ် ခေါ်ထုတ်သွားပြီးနောက်၊ နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ဤသန်ယန်မြို့ထဲသို့ အရူးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြန်၏။

ထိုအရူးသည် စွန်းပုရွှောက် ခေါ်ထုတ်သွားသော စာပေသိုင်းသမား အရူးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည့် အရူးတစ်ယောက်ပင်တည်း။

ထိုအရူးသည်လည်း ယခင် အရူးကဲ့သို့ပင် စာပေသိုင်းသမားဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသူတည်း။

ထိုအရူးသည် လူစည်ကားသည့် နေရာများကို ရွေးပြီးသွားနေသူဖြစ်၏။

ပထမအရူးနှင့် ဒုတိယအရူးသည် တစ်လမ်းတည်းသွားနေသော အရူးများ ဟုတ်ဟန်မတူပါ။

ဒုတိယအရူးသည် လူစည်ကားသောနေရာများတွင် လျှောက်သွားနေခဲ့သော်လည်း တစ်နေရာတည်းတွင် အကြာကြီးရပ်တန့်နေခြင်း၊ စားသောက်နေခြင်း မပြုခဲ့ပါ။

သို့သော် သုံးရက်လုံးလုံး လန်ယန်မြို့တစ်မြို့လုံးကို နှံ့အောင် လျှောက်လည်နေခဲ့ပါ၏။

ထိုသို့ လျှောက်ရင်းက စိတ်ရွှေ့ပေါက်လျှင် ပေါက်သလို လူအများ မခံနိုင်အောင် ပေါက်ကရတွေ လျှောက်လုပ်နေခဲ့ပါ၏။

ထိုအရူးကြောင့် မြို့ထဲတွင်လည်းကောင်း၊ လမ်းများတွင်လည်းကောင်း အုတ်အုတ်သဲသဲကိစ္စများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေ၏။

ထိုကိစ္စကို လန်ယန်မြို့ဝန်မင်း သိသွားသဖြင့် လက်ရ
ဖမ်းရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်၏။

ဤတွင် သက်ဆိုင်သူတို့က အရူးကို ဝိုင်းဖမ်းကြ၏။
သို့သော် မည်သူမျှ အရူးကို ဖမ်းဆီးနိုင်စွမ်း မရှိကြ။
ဖမ်းသူများသာ ခြေကျိုးလက်ကျိုးဖြစ်ပြီး ဒုက္ခရောက်
ကုန်၏။

မြို့ဝန်လည်း မမျှော်လင့်သော အဖြစ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ
သောကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာလေ၏။

ထို့ကြောင့် မြို့လုံးကျွတ် ဝိုင်းဖမ်းရန် ပြင်းထန်သော
အမိန့်ကို ထပ်ထုတ်လိုက်၏။ သို့သော် အရူးကို ဖမ်း၍ မရကြ။

အရူးကသာ ဝိုင်းဖမ်းကြသော လူအုပ်ကြီးကို အရူးလုပ်
သွားသည်ချည်း ဖြစ်၏။

သို့နှင့် ဤအရူးကိစ္စသည် သိုင်းလောကကိုပါ ဂယက်ခိုက်
သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၁၀၇)

အရူးနှစ်ယောက် ဝက်ပါ

ယနေ့လည်း ယခင်နေ့များအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

အရူးသည် ဘယ်နေရာက ပေါ်လာမှန်းမသိဘဲ၊ လန်ယန်
မြို့ အလယ်ကောင်တွင် ပြန်ပေါ်လာပြန်၏။

အရူးသည် လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ရောက်ရှိ
လာရာမှ ခြေဦးတည်ရာသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးလွှားနေပြီး ခြေကား
ကား လက်ကားကားနှင့် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေ၏။

တစ်ခါတစ်ခါ ဘာကို သဘောကျသည်မသိ၊ အသံနက်
ကြီးနှင့် တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်တတ်ပြန်ပါ၏။

အရူးသည် လူများ စုဝေးရာမှ ထွက်ခွာလာပြီး နောက်

တွင်မူ လူသွားလူလာ နည်းလှသောနေရာသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

အရွေးသည် ထိုအခါကျမှ ပြေးနှုန်းကို လျော့ချလိုက်ပြီး တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ပြန်ပါ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ့ရှေ့ ကိုက်တစ်ရာ အကွာလောက်မှ လူတစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။

ထိုလူသည် အရွေးကိုတွေ့သည်နှင့် တဟုန်ထိုး ပြေးလာ၏။ အရွေးသည် ထိုလူကို တွေ့သည်နှင့် မျက်လုံးပြူးပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ် ရေရွတ်လိုက်၏။

‘ငါ့ကို ဖမ်းမယ့်လူပါလား။ မဖြစ်ဘူး ပြေးမှ’

အရွေးသည် ထိုလူ မလှမ်းမကမ်း ရောက်နေသောအခါမှ လမ်းကြားတစ်ခုထဲသို့ တရုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားတော့၏။

သို့သော် သူကြာကြာ မပြေးလိုက်ရပါ။ သူ့နောက်မှ လိုက်လာသောလူသည် သူ့ခေါင်းပေါ်မှကျော်ပြီး သူ့ရှေ့မှ ကာဆီးထားတော့သည်။

အရွေး ဆက်မပြေးနိုင်တော့။

ရှေ့တွင် ရပ်နေသူကိုကြည့်ပြီး ခြေစုံ ရပ်နေတော့သည်။

ရှေ့မှ ကာဆီးထားသူသည် မျက်ခုံးထူထူနှင့် မျက်လုံးပြူးသူ ဖြစ်သည်။

အင်္ကျီနက် ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။

ထိုလူသည် အခြားသူမဟုတ် ချောင်ထန်း ရဲတို့၏ သခင်ကြီး လွေရွှင်ဖုန်းပင်ဖြစ်သည်။

အရွေးသည် ထိုလူကိုကြည့်ပြီး...။

‘ခင်ဗျား တော်တော် အပြေးသန်တဲ့လူပဲ။ မြို့ဝန်မင်းရဲ့ စစ်သည်တော်တွေထက် အများကြီး အပြေးသန်တယ်။ ဒါကြောင့် လည်း ကျုပ်ကိုကျော်ပြီး ပြေးနိုင်တာပဲ။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းပဲ ကျုပ်ကို ဖမ်းနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဟဲ့... ဟဲ့’

ချောင်ထန်း ရဲတိုက်သခင်ကြီး လွေရွှင်ဖုန်းသည် အလွန် အားနာနေဟန်နှင့် မျက်လွှာချသွားသည်။

ထို့နောက် အရွေးကို လက်သီးဆုပ်ပြီး ဂါရဝပြုသည်။

‘ကျုပ်ဟာ ချောင်ထန်းရဲတိုက်သခင်ကြီး လွေရွှင်ဖုန်းပါ သခင်လေး၊ ကျုပ်က သူ့ရဲကောင်း သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို လာပြီး ကြိုဆိုတာပါခင်ဗျာ’

အရွေးသည် လွေရွှင်ဖုန်းကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဟားတိုက်ရယ် တော့သည်။

‘ဟား... ဟား... ခင်ဗျား တော်တော် သတိမေ့တတ်တဲ့ လူပဲ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ခွဲလာတာ ငါးရက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်ခင်ဗျာ။ ဒါတောင် ကျုပ်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ ကျုပ် မင်ရင်ကြယ် လေဗျာ’

လွေရွှင်ဖုန်းသည် အံ့အားသင့်ပြီး မျက်လုံးကြီး ပိုပြူးလာ တော့သည်။

‘ဘယ်... ဘယ်လို... ခင်... ခင်ဗျား... မင်ရင် ကြယ် ဟုတ်လား’

မင်ရင်ကြယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ် မင်ရင်ကြယ်ပါ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား
ဒီလို ဘာလာလုပ်တာလဲ’

လွေရှောင်ဖုန်းက နဖူးပေါ်မှ ချွေးစများကို သပ်ချလိုက်
ပြီး..

‘ဒီလိုပါ သူ့ရဲကောင်းမင်၊ လန်ယန်မြို့ကို အရူး တစ်
ယောက် ရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြားခဲ့လို့ပါ။ အဲဒီ
အရူးဟာ သူ့ရဲကောင်း သခင်လေး ဝန်ရင်မော်တဲ့၊ တစ်ဆက်
တည်းမှာပဲ အဲဒီအရူး ဝန်ရင်မော်ကို လူတစ်ယောက်က ဖမ်းသွား
တယ်တဲ့၊ မကြာပါဘူး။ အဲဒီ အရူး ဝန်ရင်မော်ဟာ ဖမ်းသူလက်ထဲ
က ပြန်လွတ်လာပြန်ပြီတဲ့၊ အဲဒီ သတင်းတွေကြောင့် ခုလို ရောက်
လာတာပါ။ ခုတော့ လန်ယန်မြို့ကို ရောက်နေတဲ့ အရူး ဝန်ရင်
မော်ဆိုတာ သခင်လေး ဝန်ရင်မော် မဟုတ်ဘဲ သူ့ရဲကောင်းမင်
ဖြစ်နေတာကိုး’

မင်ရင်ကြယ်က ပြုံးပြီး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘အဖမ်းခံသွားရတဲ့ အရူးလူငယ် ဝန်ရင်မော်ဟာ ကျုပ်
မဟုတ်ဘူးဗျ၊ တစ်ခြားတစ်ယောက်’

‘ဘယ်လို... ဘယ်လို တစ်ခြားတစ်ယောက် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အရူးလူငယ် ဝန်ရင်မော်ဆို
တာကလည်း တကယ့် ဝန်ရင်မော်အစစ် မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်သူများလဲ သူ့ရဲကောင်းမင်၊ ကျုပ်တော့

ကြားရတာနဲ့ ခေါင်းနောက်သွားပြီ’

‘ကျို့ကုံးချွင်ပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ သူ သေချာပါတယ်’

‘သူက ဒီလိုလည်း လုပ်တတ်သလား’

‘နာမည်ကိုက သတ္တမသူ့ရဲကောင်းပဲဗျ၊ အဲဒီလို ထူးခြား
တဲ့ ပညာရပ် ခုနစ်မျိုးကို တတ်ကျွမ်းထားလို့ သိုင်းလောက က
ပေးထားတဲ့နာမည်ပဲ၊ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲပညာဆိုတာ သူ့အတွက်
တော့ ထမင်းစား၊ ရေသောက်ကိစ္စပဲ’

‘ဪ... ဒါနဲ့ သူ့ကို ဘယ်သူက ဖမ်းသွားတာလဲဗျ’

‘စွန်းပုရွှောက်လို့ ယူဆရပါတယ်’

‘စွန်းပုရွှောက် ဟုတ်လား၊ သူက ကျို့ကုံးချွင်ကို ဖမ်းနိုင်
စွမ်း ရှိလို့လား’

‘ကျုပ်ပြောနိုင်တာက ကျို့ကုံးချွင်ဟာ ရူးသွပ်နေတဲ့
ဝန်ရင်မော် ဟန်ဆောင်နေတဲ့လူ၊ နောက်တစ်ချက်က ထန်းရှုန်း
ဂိုဏ်းတည်ရာ ဌာနချုပ်ကို ဘယ်မှာမှန်း မသိဘူး၊ သူက ထန်းရှုန်း
ဂိုဏ်းဌာနချုပ်ကို သိပ်သိချင်နေတာ၊ သိပ်သွားချင်နေတာ၊
ဒီတော့... သူ သွားလိုရာကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လိုက်ပို့မယ်
စွန်းပုရွှောက် နောက်ကို အသာတကြည်မလိုက်ဘဲ နေပါမလားဗျ’

‘ဟား ဟား... ဒီလူ့ဉာဏ်ကတော့ တော်တော်ကြောက်
စရာကောင်းတဲ့ဉာဏ်ပဲ၊ နေပါဦး စွန်းပုရွှောက်က အရူး ဝန်ရင်မော်
ဟန်ဆောင်နေတဲ့ ကျို့ကုံးချွင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းခေါ်သွားခဲ့ရ
တာလဲ’

‘သူကလည်း သူ့အကြံနဲ့သူပေါ့ဗျ၊ ဝန်ရင်မော်အတုကို အစစ်လို့ထင်ပြီး ခေါ်သွားတာလား၊ ကျို့ကုံးချင်မှန်း သိလို့ ဝန်ရင်မော်အစစ်ကို ဖမ်းခေါ်ဟန်ဆောင်ပြီး ခေါ်သွားတာလား ဆိုတာ သူပဲ သိလိမ့်မယ် သခင်ကြီး လွေရှောင်ဖုန်းရဲ့’

‘ကောင်းဗျာ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကလိန်ဉာဏ်နဲ့ အပိုင်ကြံနေကြတာချည်းပါပဲလားဗျာ . . . ဟား ဟား’

မင်ရင်ကြယ်က ခပ်တည်တည်ဖြိုးဖြိုး ဆက်ပြောသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျို့ကုံးချင်ဟာ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းဌာနချုပ်ကို ရောက်သွားရင် ထန်းရှန်းဂိုဏ်းအနေနဲ့ ကျို့ကုံးချင်ရဲ့ လုပ်ကွက်တွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် ဖော်ထုတ်နိုင်မှာတော့ သေချာတယ်ဗျ’

‘ဝမ်းသာစရာပေပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှ စိတ်ချထားလို့ မရသေးဘူးဗျ၊ နေပါဦး သူရဲကောင်းမင်ကကော ဘာပြုလို့ အခွဲဝန်ရင်မော် ဟန်ဆောင်နေရပြန်တာလဲ’

‘ဟဲ . . . ဟဲ . . . ကျုပ်လည်း ကျို့လို့ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း ထန်းရှန်းဂိုဏ်းရဲ့ ဌာနချုပ် ဘယ်မှာဆိုတာ သိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ထန်းရှန်းဂိုဏ်းသားတွေကို မျှားခေါ်နေတာပဲ၊ သူတို့သာ ကျုပ်ကို ဖမ်းသွားခဲ့ရင် ကျုပ်ကလည်းပဲ သူတို့ခေါ်ရာကို မင်သေသေနဲ့ လိုက်သွားဦးမှာပဲ၊ ဒါမှ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းတည်ရာ ဌာနချုပ်ကို သိနိုင်မှာ’

‘တော်တော်ပိုင်တဲ့ အကြံပါလား’

‘တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျို့ကုံးချင်ကို အထင်သေးထားလို့

မဖြစ်ဘူး’

‘ထန်းရှန်းဂိုဏ်းကို သူ ဖြိုနိုင်မလားဆိုတာလည်း ထည့်တွက်ရလိမ့်မယ်၊ သူက နိုင်ခြေရှိရင် မျိုးပြုတ်အောင်တိုက်မယ့် လူစားဗျ၊ ပွဲကတော့ တကယ့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ’

မင်ရင်ကြယ်သည် ရုတ်တရက် ရေခဲသူဇာ စီးမင်ရှန်းကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလာသည်။

သူမသည် ကျို့ကုံးချင်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပါက ပထမဆုံး ဒုက္ခရောက်မည့်သူတည်း။

မင်ရင်ကြယ်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်လာသော သတိရချက်ကြောင့် ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ရဲတိုက်သခင်ကြီး လွေရှောင်ဖုန်းသည် အတန်ကြာအောင် နှုတ်ဆိတ်ပြီး စဉ်းစားနေရာမှ ခေါင်းပြန်မော့လာသည်။

‘ကျုပ် မစဉ်းစားတတ်လို့ မေးပါရစေ၊ သူရဲကောင်းမင် ခုလို လုပ်နေတာက . . .’

‘ဒီလိုပါ . . . ထန်းရှန်းဂိုဏ်းထဲမှာ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ လေးငါးယောက်လောက် ရှိနေတယ်ဗျ၊ ဒီတော့ သူတို့ကို အကူအညီမပေးဘဲ နေလို့မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့အနေနဲ့ကလည်း လောလောဆယ်မှာ သူတို့ ဂိုဏ်းထဲကို ကျုပ်ကို ခေါ်မသွားနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း ခုလို ကြံရတော့တာပဲ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ လောလောဆယ် လုပ်နေရတာတွေက ကျုပ်ကို ထန်းရှန်းဂိုဏ်းသားတွေက ဖမ်းပြီး ခေါ်သွားအောင်ရယ်၊ ကျို့ကုံးချင်ရဲ့ ဒုစမ့်ကံ ကလိန်ကျမှုတွေကို

၁၉၂ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အမှန်အတိုင်းဖြစ်အောင် ဖော်ထုတ်ဖို့ လှုပ်ရှားဟန့်တားနေတာ
ရယ်၊ အဓိကကတော့ အဲဒါပါပဲ၊ လွယ်တော့ မလွယ်ဘူးပေါ့ဗျာ'

'သူ့ရဲကောင်းမင်ဟာ လက်ရုံးရည်ကော၊ နှလုံးရည်ပါ
ပြည့်စုံတဲ့သူပေပဲ'

ရုတ်တရက် မင်ရင်ကြယ့် ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ လင်းလက်
သွားသည်။

'ကဲ... ရဲတိုက်သခင်ကြီး လွေ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်ကို
အကူအညီ ပေးစမ်းပါဦးဗျာ၊ အဲဒါကတော့ ကျုပ် စီစဉ်တဲ့အတိုင်း
သရုပ်ဆောင်ပေးဖို့ပါပဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်၊ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စ
ဖြစ်လာရင် တစ်ဖက်သားကို တကယ် ဝင်ကူတာမျိုး မဖြစ်စေ
ချင်ပါဘူး'

'ဖြစ်ပါတယ် သူ့ရဲကောင်းမင်၊ ကျုပ် ကူညီပါ့မယ်'

» «

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၆) ❀ ၁၉၃

အခန်း (၁၀၀)

အောင်နိုင်သူ၏ ရယ်မောခြင်း

မင်ရင်ကြယ်သည် တကယ့်အရူးတစ်ယောက်ဟန်နှင့်
တဟေးဟေး တဟားဟားလုပ်ပြီး ရှေ့ကို ပြေးထွက်သွားပြန်တော့
သည်။

လွေရှောင်ဖုန်းကလည်း စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း သရုပ်
ပါပါ အော်ဟစ်ပြီး တရကြမ်း ပြေးလိုက်တော့သည်။

'ဟေ့ အရူး ဝန်ရင်မော်... မပြေးနဲ့လေ၊ ရပ်စမ်း၊
ရပ်စမ်း'

'ချောင်ထန်း ရဲတိုက်သခင်ကြီး လွေရှောင်ဖုန်း ဆိုတာ
ကျုပ်ပဲ၊ မပြေးနဲ့... မပြေးနဲ့'

‘ဟေ့... ဘယ်က လွေ့ရှောင်ဖုန်းလဲကွ၊ ဟိုဟာဒီဟာ ပေါ်လို့ ဟိုဟာဒီဟာဖုန်းတဲ့ လွေ့ရှောင်ဖုန်းလား၊ ဟား ဟား ဟား ဟေး ဟေး ဟေး... မိအောင် လိုက်လေဗျာ... မိအောင် လိုက်လေဗျာ’

မင်ရင်ကြယ်သည် အရူးလို အော်ဟစ်ပြီး ကွေ့ပတ် ပြေးနေ ပြန်တော့သည်။

လွေ့ရှောင်ဖုန်းကလည်း မင်ရင်ကြယ်ပြေးရာ တကောက် ကောက်လိုက်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာ အဖြူရောင်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် အဝါရောင်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်သည် ရိပ်ခနဲ ပေါ်လာကြပြီး အဖြူရောင်အင်္ကျီနှင့် လူသည် မင်ရင်ကြယ်ရှေ့မှ ကာဆီးထားပြီး အဝါရောင်အင်္ကျီနှင့် လူသည် လွေ့ရှောင်ဖုန်းရှေ့မှ ကာဆီးထားတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် နောက်ထပ် အဝါရောင် အင်္ကျီဝတ် တစ်ယောက်ပါ ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာပြန်သည်။

အဖြူရောင်အင်္ကျီနှင့်လူသည် ရွှေရောင်မျက်နှာရှိသောလူ ဖြစ်ပြီး၊ အဝါရောင်အင်္ကျီဝတ် နှစ်ယောက်သည် ထန်းရှုန်းဂိုက်၊ ဓည်းကမ်းထိန်း အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ထိုလူများကို ခပ်ကြောင်ကြောင် အမူအရာနှင့် ငေးကြည့်နေရင်း မျက်လုံးကြီး ပြူးလာတော့သည်။ ‘ဪ... လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားတို့ ဒီလူကြီး တစ်

တွေကို၊ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို တကယ်ဖမ်းကြတော့မလို့လား’

မင်ရင်ကြယ်က ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဟန် သရုပ်ဆောင်ပြ တော့သည်။

ဤတွင် အဖြူရောင်အင်္ကျီနှင့်လူက...

‘ကျုပ် လွေ့ရှောင်ဖုန်းတပည့် မဟုတ်ဘူး’

ထိုစဉ်...

မင်ရင်ကြယ်က ကျီးကြည့် ကြောင်ကြည့် ကြည့်ပြီး လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးပြန်တော့သည်။

သို့သော်...

မင်ရင်ကြယ်က ပြေးမလွတ်ပါ။

အင်္ကျီဖြူနှင့်လူက ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားပြီး လက်ညှိုးနှင့် ဆက်ခနဲ လှမ်းထိုးလိုက်တော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ‘အား’ ဟူ၍သာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ခွေခနဲ လဲကျသွားလေသည်။

ထို့နောက်...

အင်္ကျီဖြူနှင့်လူသည် လဲကျနေသော မင်ရင်ကြယ်ကို ဖျတ်ခနဲ ပွေ့ချီလိုက်ပြီး နားရွက်နောက်ကို လက်ဝါးနှင့်ဖိပြီး ခွတ်သတ်ပစ်လိုက်သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ထိုလူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လာသည်။

‘ကံကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ လူမမှားတော့ဘူး’

၁၉၆ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အကျီဖြူသည် တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်ရင်း အကျီဝါ နှစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောသည်။

‘ကဲ... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ခဏလေး ဘေးဖယ်ပေးကြပါ။ ကျုပ် သခင်ကြီး လွေ့ရှောင်ဖုန်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ်’
အကျီဝါဝတ် စည်းကမ်းထိန်း နှစ်ယောက်သည် ဖျတ်ခနဲ နောက်ဆုတ်သွားကြသည်။

ထိုစဉ် လွေ့ရှောင်ဖုန်းက အကျီဖြူဝတ်ကို လှမ်းပြောသည်။
‘မိတ်ဆွေက ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ နာမည်က ဘယ်သူလဲ’
အကျီဖြူက... .

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ကျုပ်ဘယ်သူဆိုတာ ခင်ဗျား သိဖို့မလိုဘူး၊ အကြမ်းဖျင်းကတော့ ထန်းရှန်းဂိုဏ်းကလူပဲ၊ ကျုပ် မေတ္တာရပ်ခံချင်တာက ကျွန်တို့ကို မနှောင့်ယှက်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နေလိုက်ပါ။ သူ့ရဲကောင်းဝန်ရင်မော်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့က ရဲတိုက်အသီးသီးကို အမြန်ဆုံး အကြောင်းကြားမယ် ခါပဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့ ခုလို သခင်လေးဝန်ရင်မော်ကို ခေါ်သွားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြန်လူယူဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ ကျုပ်ပြောတာကို ဆန့်ကျင်ရင် ခင်ဗျားသေမယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးနေရင် ရှင်မယ်၊ ကဲ... ကျုပ်တို့ သွားမယ်၊ ခွင့်ပြုပါ’

လွေ့ရှောင်ဖုန်းသည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ပြီး မထွေမနပ်နှင့် ပြန်ကြည့်သည်။

အကျီဖြူ၏ တဖျပ်ဖျပ် အရောင်တောက်နေသော

မျက်လုံးကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသောခါ မာန်လျော့ပြီး ငြိမ်သွားသည်။
ခေါင်း ငုံ့သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အကျီဖြူက ကျေနပ်စွာ ဟက်ခနဲ ပြုံးပြီး၊
အကျီဝါဝတ်အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ကို သက်ယမ်းပြလိုက်သည်။
တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူလည်း ရပ်နေရာမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

အကျီဝါ နှစ်ယောက်တည်း ဆိုလူနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားတော့သည်။

လွေ့ရှောင်ဖုန်းသည် သူတို့လူစုကို ငေးကြည့်ပြီး ငွေကြီးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အကျီဖြူတို့ လူစုသည် မကြာခင်မှာပင် လွေ့ရှောင်ဖုန်း၏ မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

လွေ့ရှောင်ဖုန်းသည် ထိုအခါကျမှ သက်ပြင်းချပြီး ပြုံးလာသည်။ ထို့နောက် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ရယ်မောတော့သည်။

သူ၏ရယ်မောခြင်းသည် အောင်နိုင်သူ၏ ရယ်မောခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အကျီဖြူဝတ်နှင့် အကျီဝါဝတ်တို့သည် လွေ့ရှောင်ဖုန်း၏ ရယ်မောမှုကို လုံးဝ ကြားသိနိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

» «

အခန်း (၁၀၉)

အတုလော၊ အစစ်လော

တကုလီမြို့သည် လှပသာယာသော မြို့ကလေး ဖြစ်သည်။
တစ်မြို့လုံးရှိ အိမ်ခြံဝင်းတိုင်းတွင် ပန်းမျိုးစုံ စိုက်ဖို့-
ထားကြသဖြင့် မွေးယုံကြိုင်လှိုင်သော ပန်းနံ့များသည် တစ်မြို့လုံး
မွှေးနေသည်။

အမြဲလိုလို နှင်းတဖွဲဖွဲ ကျနေတတ်သောကြောင့်လည်း
အေးမြသာယာသော မြို့ကလေးဖြစ်နေသည်။

ခြံ၍ဆိုရလျှင် ဤတကုလီမြို့ကလေးသည် သန့်ရှင်းသစ်ရှင်း
ပြီး မွေးကြိုင်နေသည့် မြို့ကလေးဖြစ်နေသည်။

အချိန်သည် မိုးလင်းစ အခါသမယဖြစ်သဖြင့် ပတ်နေ

ကျင်မြို့များနှင့် တကုလီမြို့ကို ဆက်သွယ်ထားသည့် လမ်းကြောင်းသည်
လူသူ ကင်းရှင်းနေဆဲရှိသည်။

သိပ်မကြာပါ။

တကုလီမြို့တွင်းသို့ဝင်ရာ လမ်းမကြီးပေါ်၌ မြင်းရထား
တစ်စီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

မြင်းရထားသည် သေသပ်လှပသော မြင်းရထားတစ်စီး
ပင်ဖြစ်သည်။

မြင်းရထားရှေ့ မောင်းခုံပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး မြင်းရထား
မောင်းလာသူသည် မုတ်ဆိတ်မွှေး ထူလှပျစ်နှင့် အဘိုးအိုတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုသည် ကြာပွတ်ကို တရွမ်းရွမ်းမြည်အောင်
ဝှေ့ယမ်းလာသဖြင့် မြင်းသည် ကဆုန်စိုင်းပြီး ပြေးနေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် မြင်းရထားနောက်တွင် မြေဝါမှုန့်မှုန့်များ
တထောင်းထောင်း ထနေလေသည်။

မြင်းရထားမောင်းနေသော အဘိုးအို၏မျက်နှာနှင့် မုတ်
ဆိတ်မွှေးများတွင်လည်း မြေဝါမှုန့်များ အလိမ်းလိမ်းဖြစ်နေသည်။

မြင်းရထားသည် မြို့တွင်းသို့ ဦးတည်ပြီး မောင်းနှင်လာ
ရာမှ မြို့တောင်ပိုင်း လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ကွေ့မောင်းသွားပြန်သည်။

သိပ်မကြာပါ။

ထိုလမ်းမကြီးမှ မြို့တွင်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် တအောင်သာ
ထပ်မောင်းလိုက်ရသည်။ လီကြည်လောင်ဟောက် တည်းခိုခိုသာ

ရှေ့သို့ ရောက်လာတော့သည်။

မြင်းရထားသည် လီကြည်လောင်ဟောက် တည်းခိုရိပ်သာ ရှေ့ရောက်မှ တုန်ခနဲ ရပ်သွားသည်။

လီကြည်ဟောင်တောက် တည်းခိုရိပ်သာသည် ခန့်ညား ထည်ဝါသော တည်းခိုရိပ်သာတစ်ခုပင်။

တည်းခိုရိပ်သာရှေ့တွင် မြင်းရထားရပ်လိုက်သည်နှင့် တည်းခိုရိပ်သာ အဝင်တံခါးမှ တံခါးချပ်များသည် ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာ ပြီး စားပွဲထိုးနှစ်ယောက် ထွက်လာကြသည်။

စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်သည် မီးခိုးပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် ခေါင်း ဆောင်ဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံးသည် တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော ခန္ဓာ ကိုယ် ပိုင်ရှင်များဖြစ်ပြီး မျက်လုံးအကြည့် စူးရှကြသည်။

စားပွဲထိုးဟု ဆိုသော်လည်း သိုင်းသမားဟု သိသာသည်။

သူတို့သည် မြင်းရထားအနီးသို့ ရောက်လာပြီး ရထားအိမ် တံခါးကို ခပ်မြန်မြန် ဆွဲဖွင့်လိုက်ကြသည်။

ရထားအိမ်တံခါး ပွင့်သွားသည်နှင့် အထဲမှ အကျီနတ် ဝတ် လူတစ်ယောက်သည် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းလာသည်။

ထိုလူသည် စွန်းပုရွှောက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

စွန်းပုရွှောက်သည် မြေကြီးပေါ် ခြေချမိသည်နှင့် စားပွဲ

ထိုး နှစ်ယောက်ကို ရထားတွင်းသို့ မေးငေါပြလိုက်ပြီး ထည်းခို ရိပ်သာအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်သွားသည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ် စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်သည် ရထားအိမ် ထဲမှ လူတစ်ယောက်ကို ဆွဲမပြီး တွဲခေါ်လာကြသည်။

ထိုလူသည် သတိလစ် မေ့မြောနေသော စာပေသိုင်း သမား အရူးတစ်ယောက်ပင်။

သူတို့အားလုံး တည်းခိုရိပ်သာ ခန်းမထဲသို့ ရောက်သော အခါ ရိပ်သာဝင်ပေါက် တံခါးကြီး ပြန်ပိတ်သွားသည်။

တည်းခိုရိပ်သာ တံခါးမကြီး၏ အတွင်းဘက် အဝင်လမ်း တွင် အပြာရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည့် လူလေးယောက်သည် ရင်ဘောင်တန်း တန်းစီပြီး ရပ်တန့်နေကြသည်။

သူတို့သည် စွန်းပုရွှောက်ကို တွေ့သည်နှင့် . . .

‘ဆရာကြီး ဟေးကို ဂါရဝပြုကြ’ ဟု ဆိုပြီး ဝမ်းပန်းတသာ ဂါရဝပြုကြသည်။

ဤနေရာတွင် စွန်းပုရွှောက်ကို အားလုံးက ဆရာကြီး ဂဟး၊ ‘ဟေးစီး’ ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ဤကား သူတို့၏ အတွင်း ပိုင်း ဆက်ဆံရေး နာမည်ပင်ဖြစ်သည်။

စွန်းပုရွှောက် ခေါ် ဟေးစီးသည် အပြာရောင် အင်္ကျီဝတ် လေးယောက်အား လက်ယမ်းပြလိုက်ပြီး . . .

‘ကိစ္စအားလုံးကို ဂိုဏ်းချုပ်ဆီ အစီရင်ခံပြီးပြီလား’ ဟု မေးတော့သည်။ ဤတွင် လက်ဝဲဘက်အစွန်တွင် ရပ်နေသော

အကျီပြာက-

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သတင်းအပြည့်အစုံကို စောစောကပဲ ပို့ပြီးပါပြီ’
ဟု လေးလေးစားစား ပြန်ပြောသည်။

ထို့နောက် ထိုလူသည် သတိလစ်နေသော စာပေသိုင်း
သမား အရူးလေးကို သင်္ကာမကင်းဟန်နှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး
အကဲခတ်လိုက်သည်။ စွန်းပုရွှောက် (ခေါ်) ဟေးစီးက ဤအချက်ကို
ရိပ်မိသဖြင့် စိတ်ချလက်ချ ပြန်ပြောသည်။

‘စိတ်ချကြစမ်းပါ၊ သူ့သွေးကြောတွေကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်
ပိတ်ထားတာပါ’

အကျီပြာက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျား၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိုင်းလောက
မှာ တော်တော် ဂယက်ထနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးပိုင်ကိုပါ
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ထပ်လွှတ်လိုက်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးပိုင်နဲ့ စည်းကမ်း
ထိန်း အကျီဝါနှစ်ယောက် ပါသွားတယ်၊ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တဲ့
ပြဿနာတွေကို တားဆီးပြီး လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ကြဖို့ပါပဲ၊
ဒါပေမယ့် ခုချိန်အထိ သူတို့ဆီက ဘာသတင်းမှ ပြန်မရသေးဘူး’

စွန်းပုရွှောက်သည် ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ ဒေါသ ထောင်း
ခနဲ ထွက်လာသည်။

သတိလစ်နေသော စာပေသိုင်းသမား အရူးလေးကို စိုက်
ကြည့်သည်။

ထို့နောက် အရူးလေး၏ နားရွက်နှစ်ဘက်နောက်ကို

အသာအယာ ပွတ်သပ်ကြည့်သည်။

ဘာမျှ ထူးခြားမှု မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် မှိုင်းသွားသောမျက်နှာသည် ပြန်ပြီး ကြည်လင်
လာသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လူမှားမှားကို အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ၊ ဒီတစ်ခါ
တော့ ဝန်ရင်မော်အစစ်ပဲ’

စွန်းပုရွှောက်က ယုံယုံကြည်ကြည် ထပ်ပြောသည်။

လက်ဝဲဘက်အစွန်တွင် ရပ်နေသည့် အကျီပြာက . . .

‘ဆရာကြီးဟေးပဲ သေချာအောင် စစ်ဆေးပါ၊ ကျွန်တော်
ဘာမှ မပြောဝံ့ပါဘူး’

‘သေချာပါတယ်၊ ဒါ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လိုချင်နေတဲ့
ဝန်ရင်မော်အစစ်ပဲ၊ ဟိုလူကတော့ မင်ရင်ကြယ်ဆိုသူ ဖြစ်ပါလိမ့်
မယ်၊ ကဲ . . . ခုကိစ္စကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီ အမြန်ဆုံး သတင်းပို့
လိုက်ပါ၊ ဆရာကြီးပိုင်ကိုလည်း သူ့လက်ထဲက လူကို သတ်ပစ်
လိုက်ပါလို့ ညွှန်ကြားချက် တောင်းပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီးဟေး’

အကျီပြာသည် ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုပြီး ထွက်ခွာရန် ဟန်ပြင်
သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ‘ဝုန်း’ ဟူသောအသံနှင့် ဝင်ပေါက် တံခါးကြီး
ပွင့်ထွက်သွားသည်။

အခန်း (၁၁၀)

မရေရာသေးသော ခွဲခြားမှု

စွန်းပုရွှောက်သည် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်ကြောင့် တံခါး ပေါက်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခရမ်းရောင် အင်္ကျီဝတ်တစ်ယောက်က ခန်းမထဲသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဝင်လာသည်။

ထိုလူသည် စွန်းပုရွှောက်တို့ ဂါရဝပြုပြီးသည့်နောက် မတ်မတ်ကြီး ရပ်နေလိုက်သည်။

စွန်းပုရွှောက်က ထိုလူကို မကျေနပ်ဟန်နှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး မာထန်ထန် မေးတော့သည်။

‘ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဒီလောက်တောင် ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်နေရသလား’

ခရမ်းရောင် အင်္ကျီဝတ်က ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့်

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြန်ပြောသည်။

‘ဝိုက်... ဝိုက်ချုပ်ကြီးဆီက ညွှန်ကြားချက် ရောက်လာ ခဲ့လို့ပါ’

‘ပြော... ပြော’

‘ဒီ... ဒီလိုပါ ဆရာကြီးပိုင်ဆီက သတင်းကို ရရှိပြီး ပါပြီတဲ့၊ ဝန်ရင်မော်ကို ဖမ်းဆီးထားပြီးပြီတဲ့၊ ဒါကြောင့် ဆရာကြီး ဟေး၊ ရောက်လာရင် ဆရာကြီးဟေး၊ ဖမ်းလာတဲ့ ဝန်ရင်မော် ဆိုတဲ့လူကို သူ့ဆီ ခေါ်မလာနဲ့တော့တဲ့’

‘ဘာ... ကျုပ်လက်ထဲကလူကို ဝန်ရင်မော်အတူလို့ ဘယ်သူက ပြောတာလဲ’

‘ဆ... ဆရာကြီးပိုင် အစီရင်ခံထားတာက သူဖမ်းလာတဲ့ လူသာ ဝန်ရင်မော်အစစ် ဖြစ်ပါတယ်တဲ့၊ ဆရာကြီးဟေး ဖမ်းလာတဲ့လူကတော့ အတူဖြစ်ပါတယ်တဲ့’

ခရမ်းရောင်အင်္ကျီဝတ်က စွန်းပုရွှောက်ကို ကြောက် ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် အစီရင်ခံသည်။

စွန်းပုရွှောက်သည် ဒေါသတထောင်းထောင်း ထွက်ပြီး မကျေနပ် ဖြစ်နေသည်။

‘ကျုပ် ဖမ်းလာတဲ့လူသာ အစစ်ဗျ၊ ပေါက်ကရတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ ဟင်း...’

ခရမ်းရောင် အင်္ကျီဝတ်သည် စွန်းပုရွှောက်၏ငေါ့သကို သိရှိထားသူဖြစ်သဖြင့် အလွန်ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်နေသည်။

သည်ကြားထဲက မပြော၍လည်း မဖြစ်သည့်အတွက်
ကြောင့် ထပ်ပြောရပြန်သည်။

‘ဒါက... ဒါက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မိန့်လိုက်တာကို ပြန်ပြော
ပြတာပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်... ကျွန်တော်တို့ ဘာမှကို မသိပါဘူး၊
ဘာမှလည်း မပြောရဲပါဘူး’

‘ကျုပ်နားလည်တယ်၊ ကျုပ်မျက်လုံးကန်းနေတဲ့လူလည်း
မဟုတ်ဘူး၊ အတုမှန်း အစစ်မှန်း မခွဲခြားတတ်ရအောင် ကျုပ်
အလကားလူမှ မဟုတ်ဘဲ’

ရပ်နေသူများသည် မည်သည့် ထင်မြင်ချက်မျှ မပေးရဲကြ
ဘဲ ငြိမ်သက်နေကြသည်။

စွန်းပုရွှောက်သည် မကျေမနပ် ဖြစ်နေရာမှ သတိလစ်နေ
သော စာပေသိုင်းသမား အရူး၏ နားရွက်နှစ်ဘက်နောက်သို့
ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ပွတ်သပ်ကြည့်နေပြန်သည်။

အတန်ကြာသော် သူ၏ မှုန်မှိုင်းနေသော မျက်နှာပြင်
သည် ကြည်ကြည်လင်လင် ပြန်ဖြစ်လာပြန်သည်။

‘ဆရာကြီးပိုင်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ချီးမြှင့်မယ့် ဆုလာဘ်ကို
မျှော်ကိုးပြီး ကျုပ်ဖမ်းလာတဲ့လူကို ပယ်ချတာပဲ၊ အဖြေက ဒီလိုပဲ
ထွက်တယ်၊ ဟားဟား... ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲဗျာ၊ ဆုဆိုတာ
အတင်းလုယူလို့ ရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ’

စွန်းပုရွှောက်သည် သူ့ဘာသာ ရေရွတ်ရင်း ခရမ်းရောင်
အင်္ကျီဝတ်ကို လှမ်းမေးပြန်သည်။

‘ဒီမယ်... ခင်ဗျားကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လှေ့နဲ့ လွှတ်လိုက်
တာလား’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ သတင်းပို့ပြီးကြောင်းကိုလည်း
ပြန်ပြီး အစီရင်ခံရပါဦးမယ်လို့လည်း အသင့် ရှိနေပါတယ်’

‘အတော်ပဲ၊ ကျုပ် အဲဒီလှေ့နဲ့ ဇီးပန်းချောင်ကို လိုက်မယ်’ -
ခရမ်းရောင် အင်္ကျီဝတ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘မ... မဖြစ်ဘူး ဆရာကြီးဟေး၊ ဆရာကြီးဟေး လိုက်လို့
မဖြစ်ပါဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
ပြန်လာခဲ့ရမယ်လို့ မိန့်ထားလို့ပါ ဆ... ဆရာ... ကြီးဟေး’

‘တော်...’

‘ကျွန်... ကျွန်တော် ခေါ်မသွားဝံ့လို့ပါဗျာ’
‘ဘာပြောတယ်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်စကားကို ဆန့်ကျင်တယ်
လား’

‘ဒီ... ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး’

‘ကဲ... ခင်ဗျား ဘာမှ စကားကြော ထပ်ရှည်မနေနဲ့၊
ကျုပ် ဖမ်းလာတဲ့ ဝန်ရင်မော်ကို ခေါ်ပြီး ကျုပ်နောက်က လိုက်ခဲ့’
စွန်းပုရွှောက်သည် ဒေါနှင့်မောနှင့်ပြောပြီး ခြေဆောင်
ကာ လျှောက်ထွက်သွားသည်။

ခရမ်းရောင် အင်္ကျီဝတ်သည် နီးရာစား ကြောက်နေရ
သဖြင့် ဝန်ရင်မော်ကို ပွေ့ခိုပြီး ပြေးလိုက်ရတော့သည်။
အပြာရောင် အင်္ကျီဝတ် လေးယောက်သည် ခရမ်းရောင်

၂၀၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အကျီဝတ် ဂိုဏ်းသားလေးနှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီး ခွန်းပုရောက်၏
ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်း တဟင်းဟင်း ချလိုက်ကြ
တော့၏။

စာစဉ် (၆) ပြီး၏။

စာစဉ် (၇) ကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်
တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

